

ΕΒΔΟΜΙΑΣ

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 601ⁱ

ΧΡΙΣΤΟΣ

ΧΡΙΣΤΟΣ

63

PHOTO OFFSET
HEXABIAN

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΤΟΣ ΙΒ' ΤΕΤΑΡΤΗ 5 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1939 ΑΡ. 601

ΡΑΔΙΟ-ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΑΔΡΙΤΗ

Οι έρυθροι δέσπησαν δεινήν πανωλεθρίαν,
και ήδη την κατάστασιν την βλέπομεν αιθρίαν.
'Η έχθρα πλέον έσβυσε και κάθε μίσος ήρθη,
(άφου αι μάχαι έληξαν κι' ή Χούντας απεσύρθη).
και μίαν στερεότυπον απάντησιν μάς δίνει,
τό της Μαδρίτης «ράδιο», διά τους έρωτούντας:
«Τι ήθέλατε να γίνει;

Ιφού έδω πέρα κάναμε δλοι δουλειές μέ... Χ ο υ ν τ α ς ;

ΠΑΡΙΣΙΟΙ

'Ο δολοφόνος Βάντμαν, κι' ο φίλος της Τρικώ,
άφου με τρόπον άψογο και λίαν παστρικώ,
εις τον όποιον δύσκολα βρίσκει κανείς ελάττωμα,
ξεπάστρεψαν άθόρυβα κι' έντέχνως έξη άτομα.
θα ύποστούν, ταχύτατα, κι' αυτοί την ίδια τύχη
(πράγμα που τό έγνώριζαν ακόμη και οι τοίχοι).
'Η μόνη λεπτομέρεια που πρέπει να γνωρίσουν
οι παρακολουθήσαντες αυτή την ιστορία,
είναι πώς δεν θα φονευθούν τά δύο αυτά θηρία,
μά θα τά πιάσουν εύγενώς και θα τά... καθαρίσουν!

ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Εις την Εδρώπην άπασαν άγγέλλομεν άσμένως,
ότι ο Τζένε Ράϋμοντ, που ήταν κουρασμένος,
εσχάτως ξεκουράστηκε και ήρχισε να άδη.
μαζεύεται δε σπίτι του άπ' τις έπτά τό βράδυ.
Τό πράγμα, εις την πόλιν μας μεγάλως συζητείται,
και ος τό μεταδίδομεν, να μην άνησυχήτε!

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1. Τζορτζ
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 35282

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Η ΜΟΝΗ ΕΥΧΗ

'Ο έφετεινός έορτασμός της 'Αναστάσεως του Σωτήρος, εύρίσκει την 'Ανθρωπότητα, άπειλουμένην από πολλή σκηνιστή νέφη που έσώρευσαν στον διεθνή ορίζοντα διάφορα πολυσχιδή προβλήματα.

Στις περιστάσεις αυτές, οι καθιερωμένες εύχές για την ευημερία των ατόμων δεν έχουν τη θέση τους. 'Η μόνη εύχη που πρέπει να διατυπωθή επί τη εύκαιρία του έφετεινού έορτασμού του χαρμοσύνου γεγονότος της 'Αναστάσεως του Θεανθρώπου, που έμαρτύρησε κηρύσσων τό Ευαγγέλιον της 'Αγάπης και της Ειρήνης, είναι να επικρατήσουν ταχύτατα τά δύο αυτά μεγάλα ιδεώδη εις τάς καρδιές όλων των λαών.

'Όταν αυτό γίνει, τότε αδομάτως ή ευημερία των ατόμων θα εξασφαλισθή και εις μίαν ήρεμον και χριστιανικήν ατμόσφαιραν, ή 'Ανθρωπότης θα μπορέση να βαδίση σταθερώς εις τον καλόν δρόμον των μεγάλων πεπρωμένων της.

ΝΕΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

'Η «Εβδομάς» άναγγέλλει εις τους άναγνώστας της, ότι εισέρχεται από του φύλλου αυτού εις μίαν νέαν περίοδον 'Η συγχώνευσις του περιοδικού «Σάββατοκύριακο» με αυτήν, από του παρόντος φύλλου, της έπιρέπει να ένισχύση την σύνταξή της με νέας έκλεκτάς συνεργασίας και να έμφανισθή ως πρότυπον, πραγματικώς, περιοδικόν.

Τό «Σάββατοκύριακο», ύπήρξε τό περιοδικόν που συνεδύασε κατά τον καλλίτερον — όπως όμολογείται — τρόπον την παρακολουθήσιν της φιλολογικής κινήσεως και παραγωγής και της ειδησεογραφικής ενημερότητος. Εις τά καλλιτεχνικά ζητήματα έτήρησε πάντοτε μίαν πρωτοπόρον στάσιν. Τέλος, ή σάτυρά του έξετιμήθη πάντοτε διά την ποιότητα και την πρωτοτυπίαν της.

Από τά όλίγα αυτά είναι εύκολον να συμπεράνη ο άναγνώστης ότι ή συνδυασμός που θα γεννηθή από την συγχώνευσιν του «ΣΑΒΒΑΤΟΚΥΡΙΑΚΟΥ» με την «ΕΒΔΟΜΑΔΑ», θα άποδώση πολλά και θα δημιουργήση λίαν συντόμως ένα τύπον ΤΕΛΕΙΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ.

ΑΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΙ

'Από τάς συνεργασίας μας αυτού του φύλλου, συνιστώμεν ιδιαιτέρως την άριστοτεχνικήν νουβέλλα του έκλεκτού διηγηματογράφου κ. 'Αγγελου Δόξα, και τό ωραιότατο πασχαλινόν διήγημα του τακτικού μας συνεργάτου κ. 'Αλκη Τροπιάτη.

'Εξ άλλου, ο Βάγγος και ή Μανιά, μαζί με τον Νευρικό και τον Καραμπέτ του Σάββατοκύριακου θα τέρψουν τους άναγνώστας μας με τους νέους των διαπληκτισμούς καθώς και ή πασχαλινάτικη δικαστηριακή περιπέτεια του σκηνήτου πλέον στο είδος του κ. Δ Ψαθά.

Η ΚΑΛΗΤΕΧΝΙΚΗ ΖΩΗ

Θεατρικά νέα

Η θερινή περίοδος

Μεταξύ των εθίμων του Πάσχα, έχει καταστήσει να συγκαταλέγεται και η...παρουσία προ-γνωσίων των προσεχών θερινών αθηναϊκών πραγμάτων. Τι θιάσοι θα γίνουν; Ποιοι ηθοποιοί θα παίξουν; Τι έργα θ' ανεβασθούν; Στα στερεότυπα αυτά ερωτήματα, θα απαντήσουμε αμέσως παρακάτω.

Τα θερινά θέατρα που θα λειτουργήσουν στην πρωτεύουσα το καλοκαίρι είναι μόνον τρία: το «Σαμαρτζή», το «Λυρικό» και το «Περοκέ». Θα στεγαστούν — ο όρος χρησιμοποιείται διότι και τα τρία αυτά θέατρα είναι από τα λεγόμενα «έστεγα-σμένα» — μουσικούς θιάσους και τα τρία. Το πρώτο τον θιάσον Μηλιάδη — Κυριακού (σύμπραξις Μαυρέα), το δεύτερο τον θιάσον Μακέδου (καλλιτεχνική διεύθυνσις Κοκκίνη, σύμπραξις Μακρή — Αδωνίτη) και το τρίτο τον νεοπαγή θιάσον της Νίνας Αφεντάκη.

Η πρόβα θα λάμψη διά της απουσίας της κατά την θερινήν σαζόν. Και οι τέσσερις υπάρχοντες θιάσοι (Βασιλικού, Μαχοντες θιάσοι, «Ανδρεάδη», «Αργυροπού-ρίκας», «Ανδρεάδη», «Αργυροπού-λου») θα επιχειρήσουν διάφορες περιοδείες στις επαρχίες. Πρώ-τος από αυτούς, θα έπανακάμ-η ο θιάσος Κοτοπούλη περί το τελευταίον δεκαήμερον του Ι-ουλίου. Ο θιάσος αυτός, με την βοήθειαν των ψυκτικών μηχανημάτων του «Ρέξ», θα άρχισ-η τις παραστάσεις του από τον Αύγουστο, ανεβάζοντας, κατά-πασαν πιθανότητα, ένα πρωτό-τυπο έργο του κ. Δημ. Γιαννου-κάκη, που φέρει τον τίτλον «Θυ-μάρι», και άπεικονίζει δροσε-ρότατες σκηνές της ζωής του βουνού και του κάμπου. Στο έργο αυτό θα έχουν εξαιρετι-κούς ρόλους και η Μαρίκα και ο Βασίλης Λογοθετίδης.

Ο θιάσος του «Βασιλικού» θα περιοδεύει εις τας επαρχιακάς πόλεις και θα δώση και εδώ με-ρικές παραστάσεις αρχαίων δραμάτων εις το θέατρον του «Ηρώδου του Αιτικού». Τέλος ο θιάσος «Αργυροπούλου» δεν θα έπιστρέψη παρά τον χειμώνα εις το θέατρον της οδοῦ «Ίππο-κράτους».

Και τώρα στα θερινά θέατρα που θα λειτουργήσουν. Στο θέ-ατρο «Σαμαρτζή» ο λαμπρός θιάσος Μηλιάδη — Κυριακού, θ' ανεβάσῃ μιά νέα επιθεώρησι των κ. κ. Σπυροπούλου — Πα-παδοῦκα (μουσική Κ. Γιαννί-

δη), της οποίας ο τίτλος θα λή-γη σε «έττα», με την έλπίδα ότι θα έχῃ την αὐτὴν μεγάλην επι-τυχίαν με τὰς επιθεωρήσεις των Ιδίων συγγραφέων «Κοκέττα» και «Σιλουέττα», που έπαίχθη-σαν πέρσι και πρόπερι στο Ί-διο θέατρο καθ' ὅλην τὴν διάρ-κειαν τῆς σαζόν.

Ο θιάσος θα έχῃ τὴν σημερι-νὴν του σύνθεσιν και θα ένισχυ-θῇ μόνον ἀπὸ τις ἀδελφές Βέμ-

Ο καλλιτεχνικός διευθυντής του θιάσου του «Λυρικού» κ. Μίμης Κοκκίνης.

πο. Τα σκηνικά της νέας επιθε-ωρήσεως θα φιλοτεγήσῃ ο έ-ξαιρετικός σκηνογράφος κ. «Αγ-γελος Σπαγής, ο οποίος άποτε-λεῖ πλέον ἀναπόσπαστον καλλι-τεχνικόν μέλος των θεατρικῶν επιχειρήσεων Σαμαρτζή. Αἱ πα-ραστάσεις του θεάτρου «Σα-μαρτζή» θα άρχίσουν το τελευ-ταίον δεκαήμερον του Μαΐου.

Με την σημερινήν του σύνθε-σιν θα εμφανισθῇ εις το «Λυρι-κόν» ο θιάσος Μακέδου και θ' ανεβάσῃ μίαν επιθεώρησιν των κ. κ. Εὐαγγελίδη και Σακελλά-ριου με μουσικήν του μαέστρου κ. Θ. Σακελλαρίδη. Με τον θιά-σον αὐτὸν υπέγραψε ήδη συμ-βόλαιον και ἡ νεαρά καλλιτέ-χνης Φωφώ Χαρυπή. Διά τὰ σκη-νικά της επιθεωρήσεως των κ. κ. Εὐαγγελίδη και Σακελλάριου εκλήθη ο κ. Σπαγής, ο οποίος όμως έπεφυλάχθη να απαντήσῃ αν θα δεχθῇ ἢ όχι. Και αὐτός ο θιάσος θα άρχισῃ τὰς παραστά-σεις του εις τὰ τέλη του Μαΐου.

Ο θιάσος, τέλος, της Νίνας Αφεντάκη, που θα παίξῃ εις το «Περοκέ», θα εἶναι όπερετικὸς και θα άρχισῃ τὰς παραστάσεις του εις τὰς 19 Μαΐου, με μίαν νέαν όπερέτταν του κ. Ν. Χατζη-αποστόλου.

Ο ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ

Στο «Βασιλικό»

Ο θιάσος τῶν ἄγγλων

Η κριτική των ήμερησίων έ-φημερίδων ήσυχολήθη διά μα-κρῶν με τις παραστάσεις που έ-δωσε από της σκηνῆς του «Βα-σιλικού Θεάτρου» ο άγγλικὸς θιάσος του «Όλντ Βίκ», ώστε κρίνομε περιττό να προσθεσω-με κι' άλλες κρίσεις επάνω σ' αὐτὲς και περιοριζόμεθα να ά-ναφέρωμε δυὸ χαριτωμένα έ-πεισόδια που προεκάλεσε ἡ έμ-φάνισις του άγγλικού θιάσου στὰς Αθήνας.

Ο πρώτος... παθὼν, ἀπὸ τὴν Ιστορίαν αὐτὴν, ἦσαν ο κριτικὸς μίας άπογευματινῆς έφημερίδος, ο οποίος, άγνοῶν παντελῶς τὴν γλῶσσαν τοῦ κ. Τζάμπερλαιν, παρηκολούθησε τὴν παράστα-σιν των «Αντιζήλων» τοῦ Σέρνι-τον και τὴν έπιούσαν... έκοπά-νσε διστηλον κριτικὴν κατὰ τὸ μάλλον και ἦττον ἀναλυτικὴν.

Φυσικά, εὐρέθησαν οἱ περίερ-γοι που τὸν ἠρώτησαν πῶς έκα-τάλαβε τὰ διαδραματισθέντα έ-πὶ σκηνῆς, χωρὶς να γνωρίζῃ τὴν γλῶσσαν που ἐλάλουν οἱ έκτελεσται τοῦ έργου.

—Μὰ ἐδιάβασα τοῦς «Αντιζή-λους» στὰ γαλλικά, ἐξήγησε.

Οὐτε καὶ αὐτό, όμως, τὸν έσω-σε. Διά τὸν άπλούστατον λόγον, ὅτι διεπιστώθη τελικῶς ὅτι οἱ «Αιτίζηλοι» τοῦ Σέρνιτον δεν εἶναι έκδοσις εἰς τὴν γαλλικὴν!

Εἰς ἄλλην αξιομνημόνευτον γκόφαν περιέπεσε γνωστὸς ά-καδημαϊκός, χρονογράφος και θεατρικός συγγραφεύς, ο οποίος εἰς ἓνα χρονογράφημά του, ἀναφερόμενος εἰς τὸν άγγλικὸν θιάσον, έγραψε ὅτι συνωμύλησε με μίαν ἐκ των πρωταγωνιστρι-ῶν του — ανέφερε και τὸ ὄνομά της — και χάρις εἰς αὐτὴν κα-τάρθωσε να ἐκτιμήσῃ τὴν νοι-κοκυρωσὴν που χαρακτηρίζει τὰ θήλεα μέλη τοῦ «Όλντ Βίκ».

Φαντασθῇτε τώρα πόσῃ άπο-γοήτευσιν έδοκίμασε ο χριστιανός, ὅταν έ πληροφορήθη τὴν έ-πομένην ὅτι ἡ περὶ ἧς έγραψε δεν ἦταν... αὐτή, ἀλλ' ἄλλη, και ὅτι ἡ πρώτη δεν εὐρίσκετο εἰς τὰς Αθήνας, ἀλλὰ εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν, εἰς ἓνα νοσοκο-μεῖον τῆς οποίας θεράπευε τὴν έντεροκολλιτίδα ἀπὸ τὴν ὅποιαν πρὸ εικοσαήμερου έπαυσε.

Αὐτὰ τὰ χαριτωμένα πράγ-ματα έδημιούργησεν ἡ εμφάνι-σις τοῦ θιάσου τοῦ «Όλντ Βίκ» στὰς Αθήνας. Και πρέπει να δ-μολογηθῇ ὅτι εἶναι σπουδαία στὸ εἶδος των.

Χ.—

(Επίκαιρες έντυπώσεις και σκέψεις)

ΠΡΟΤΙΜΗΣΑ σκέτο τὸν τίτλο «Λαμπριάτικα» σὲ τοῦτο τὸ κομμάτι, γιατί φοβήθηκα πὼς θὰ ἀδικοῦσα πολλὰ, ἀλλὰ πράγματα, ἂν πρόσθετα ἓνα μόνον ἀπὸ αὐτὰ, κοντὰ στὸ ἐσοτάσιμο ἐ-πίθετο. Τὰ λαμπριάτικα ἀντικείμε-να εἶνε πραγματικῶς πολυάριθμα και μαθηματικῶς ἴσα με τις σκοτοῦ-ρες που μᾶς προσθέτουν, ὑπὸ τύπον ἐθίμου, οἱ ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες. Θὰ ἐπιχειρήσω—με τὴν ἁδειάν σας—ἓ-ναν ἀπολογισμὸν αὐτῶν των διαφό-ρων «λαμπριάτικων», ἀπολογισμὸν που ἀφιερῶν ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τοῦς παθόντας ὅσα θὰ ἀφηγηθῶ—με τὴν ἁδειάν σας, πάντοτε—εἰς τις γραμμές που μοιραίως ἐπονται των ἀνωτέρω...

—■—

Θ' άρχίσω ἀπὸ τὰ αὐγά. Εἶνε ἔ-να ἀπὸ τὰ μεγαλειότερα λαμπριάτι-κα σύμβολα ἀλλὰ και βάσανα συγ-χρόνως. Η ὑπόθεσις τῆς βαφῆς και τοῦ βρασίματός των, δεν ἔχει καμ-μίαν σχέσιν με τὴν θρυλικὴν ἀπλό-τητα που εἰσήγαγε εἰς τὸν κόσμον τὸ περίφημον συνάδελφον των πα-σχαλινῶν, αὐγὸ τοῦ Κολάμβου. Ρίξ-τε μιά ματιά στὴν κουζίνα, τὴν ὥρα που ἡ νοικοκυρά χρησιμοποιεῖ ὁ-λὰς τὰς σχετιζόμενας με τὴν ἀλχη-μείαν γνώσεις της, διά να ἐπιτύχῃ τὸ «ποθούμενον», και θὰ πεισθῇτε ὅ-τι δεν εὐρίσκομαι ἐν ἀδίκῳ, ἱσχυρι-ζόμενος ὅτι τὰ πασχαλινὰ αὐγά εἶ-νε βάσανο.

—Πολλὴ μτογιά ρίξαμε, παρατη-ρεῖ ἡ ὑπέρτερια που βοηθεῖ τὴν κυ-ρίαν.

—Σιωπῇ, ἐσὺ, Ξεῖδι ἔρριξε;

—Ποῦ νὰ τὸ ρίξω;

—Στὸν τέντζερη με τὰ αὐγά, ζῶ-ν!

—Ερριξε;

—Όχι!...

—Τὸν κακὸ σου τὸν καιρὸ!

Μίαν ἐλαφρὴν εἰκόνα τοῦ πράγ-ματος δίνει αὐτὴ ἡ συνεστασία γι' αὐτὲς τις ἡμέρες στιχομυθία. Δεί-χνει, ὁστόσο, χαρακτηριστικὰ ἂν και κατὰ πόσον τὰ λαμπριάτικα αὐ-γά εἶνε βάσανον ἢ όχι...

—■—

Τὸ ζωντανὸ ἀρνί. Ἀλλ' ἱστορία αὐτὴ. Εἰσέρχεται θριαμβευτικῶς εἰς τὸν κύκλον τῆς οἰκογενείας, με τὸν σαφέστατον προορισμὸν νὰ σφαγῇ ὡς... πρόβατον. Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ-μως, κατορθώνει να γίνῃ ἡ συμπα-θεια των παιδιῶν και οὕτω πὼς, ἡ ὥρα τῆς σφαγῆς του, σημαίνει πόν οἰκογενειακὸν συναγεμὸν. Κλαίει ὁ Λελές, γτυπιέται ὁ Μπέμπης, σπα-ράζει ἡ Μπέμπεκα:

—Μή, καλὲ μπαμπάκα, τὸ ἀρνάκι μας...

Ἰδρώνει ὁ φουκαρὸς ὁ γενήτωρ νὰ ἐξηγήσῃ τὰ πράγματα:

—Μὰ δεν τὸ πήραμε γιὰ νὰ τὸ φάμε;

Ἐξοργίζεται ὁ «σφάχτης»:

—Μὲ τὸ μαρδόν, κύριος. Ἐγὼ νὰ σφάξω κι' ἄλλου. Κι' ἄμα τρώει δυὸ ὄρες γιὰ κάθε κεφάλι φέξε-μου και γλύστρησα. Καταλαμβά-νεις;

Καταλαμβάνει ὁ ταλαίπωρος ὁ πατήρ, ἀλλὰ τὰ παιδιὰ ἐπ' οὐδενί λόγω καταλαμβάνουν. Ἐφ' ὃ και ἐπακολουθεῖ ἐυλοκόπημα, κλαυθ-μοί, ὄδυμοί, και τριγμοί των ὁδόν-των ἀκόμη.

Βάσανο, λοιπόν, και τὸ προοίμιον τῆς λαμπριάτικῆς πανδαισίας.

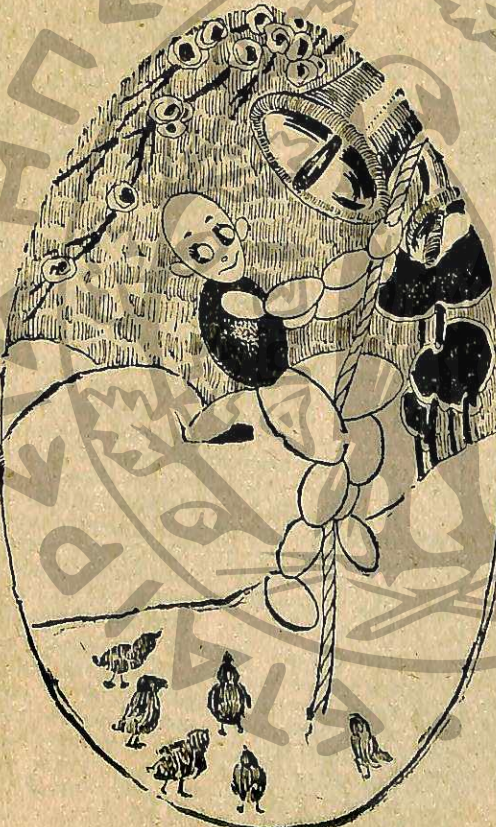
—■—

Οἱ λαμπάδες. Σοφὸ και ἀπαραί-τητο σύμβολον τοῦ πανηγυρισμοῦ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτήρος. Δράμα, όμως, διά τοῦς πιστοῦς που συνωστίζονται περὶ αὐτῶν. Ἀφθο-νες παρεξηγήσεις και διενέξεις δη-μιουργοῦν:

—Τι θὰ γίνῃ, κύριε; Σὲ σὰς μι-λάω.

—Σ' ἐμένα;

—Μάλιστα, σὲ σὰς.

—Και τί ἐπιθυμεῖτε;
—Τι θὰ γίνῃ, λέω...
—Γιὰ ποῖο πράμμα;
—Μὰ ρωτᾷτε; Τρεῖς φορὲς πήγα-τε να μὲ κάψετε με τὴ λαμπάδα σας. Δουλεῖα εἶν' αὕτη;
—Μὲ συγχωρεῖτε...
—Τι νὰ σὲ συγχωρῶ, Χριστιανῆ μου; Κράτα τὴν ἴσια τὴν ἔρημη! Μὲ γέμισε κερί! Ἀὐτὴν ὁργή, ἐ-πὶ τέλους!

—Γιὰ προσέξτε παρακαλῶ...

—Ἐσὺ νὰ προσέχῃς!

—Εἴσαι ἀνάδης!

—Εἴσαι ἡλίθιος!...

Γνωστὴ ἡ συνέχεια. Συμπέρασμα: βάσανον και ἡ λαμπριάτικὴ λαμπά-δα...

—■—

Ἐνα εἶδος συνεχείας ἐκ τοῦ προ-ηγούμενου λαμπριάτικου βάσανου: τὰ φώσφορα. Τὰ βεγγαλικά και τὰ αἰωνίως ἀπαγορευόμενα και, αἰω-νίως, ἐπίσης, ἀναφανόμενα κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς βαρελόττα, τρι-γωνα, τρακατρούκες κ.λπ.

Τὶ συμβολίζουν; Αἱ ἀπόψεις των ἐνδιαφερομένων ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος αὐτοῦ εἶναι βασικῶτα διχασμέ-ναι. Οἱ μὲν, φρονοῦν, ὅτι ἀποτελοῦν ἓνα εἶδος πανηγυρικώτερας ἐκδη-λώσεως τῆς χαρᾶς των πιστῶν, οἱ δὲ, ὅτι ἀπεικονίζουν κατὰ τὸν ἑναο-γέστερον τρόπον τὴν πραγματικὴν σημασίαν των ἐννοιῶν... «κίνδυνος—θάνατος».

Τὸ ἀνάμμα τοῦ βεγγαλικοῦ, δη-μιουργεῖ ἓνα βορυσθήμαντον πανικόν εἰς τοῦς περιστοιχίζοντας τὸν πα-νηγυρικόν... μπουρλοτιέρην:

—Θὰ μᾶς κάψετε, κύριε!

—Χριστὸς ἀνέστη!

—Ἀληθῶς ἀνέστη, ἀλλά... θὰ μᾶς κάψετε!

—Μὴ φοβάστε, προσέχω...

Ἐνα φοβερὸν «μπάμ - ταρπαμ-μπάμ», διακόπτει τὴν συζήτησιν. Εἶ-ναι τὸ ἀπηγορευμένον βαρελόττο, τὴν ἐκρηκνὴν τοῦ ὁποίου ἀκολουθοῦν ἀπεννοσμένοι κλήσεις:

—Θὰ μᾶς σκοτώσουνε, καλέ! Κύ-ριε πόλιμον! Δεν βρίσκεται κανέ-νας πόλισμαν;

—■—

Θὰ μπορούσα νὰ ἀναφέρω και πολλὰ ἀκόμη παραδείγματα, γιατί ὅπως εἶπα, τὰ λαμπριάτικα ἀντικεί-μενα εἶνε πολυάριθμα. Τὸ θεωρῶ περιττό, όμως, Γιατί κι' αὐτὰ τὰ λί-γα εἶνε ἀρκετὰ νὰ σας πείσουν, ὅ-τι τὰ βάσανα εἶνε ἐντελῶς ἀναπλ-σάστα ἀπὸ τὴ χαρά. Γι' αὐτὸ θὰ τὰ καθιερώσαμε και γι' αὐτὸ θὰ τὰ σε-βόμαστε πάντα και θὰ τὰ... σχολι-άζουμε εἰς τὸ διηγεῖς...

Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

σει δυο φορές, λείει μιὰ στιγμή ο Νίκος.
—Καί ποιός σου λείει ότι δεν πήγαν ως εκεί; πετάγεται ο Παύλος.
Τότε, τινάζεται η Φλώρα.
—Τί θέλεις να πής; τον ρωτάει.
—Ο Νίκος σηκώνει, τάχα αδιάφορα, τους ώμους.
—Εγώ, τίποτα... Δεν ξέρω πώς μου ήρθε...

—Η Φλώρα τους κυττάζει δλους στα μάτια. Όλους γραμμή. Πώς της πέρασε η ιδέα ότι κρυφογελούν μαζί της. Μά, γιατί; Μά, γιατί πάει ο νους της όλο σ' αυτά. Πώς είναι δυνατό. "Ας κρυφογελάω όσο θέλουν.

Κείνη τη στιγμή χτύπησε το κουδούνι στην οξωπόρτα.

—Ερχονται, έκανε η Φλώρα και πετάχτηκε. "Αμέσως όμως την ίδια στιγμή, ας να καρφώθηκε στη θέση της. Ο Τίμος είχε κλειδί. Δεν μπορούσε να ήταν αυτός που χτυπούσε. Προχώρησε με πόδια που λυγίζουν ως τον τοίχο. Πάτησε με κρύα καρδιά το κουμπί.

Δεν ήταν ο Τίμος. Ήταν ένας ξένος άνθρωπος μ' ένα γράμμα. "Για την Κυρία Φλώρα", έγραφε απ' έξω ο φάκελλος. Και μέσα: "Φλώρα μου, είναι κάτι ανώτερο από τις δυνάμεις μου το άποψινό. Συγχαρώσε με, γιατί σ' αγάπησα πολύ. Φεύγω με την "Ανθή. Μή μ'ε κροστήσε κακία...".

—Ο Τίμος σου, κάτω—άνω στην επίστολή. Προς Τίμοσ της; Δεν έχει κανένα Γίμο. "Έχει μονάχα μιὰ φαντασμένη καρδιά που δεν περιμένε ποτέ να της τη ραγίσουν. "Απόψε, μάλιστα, Σιδ τραπέζι, ο άναστάσιμος. Πού θα κυλούσε ένα άστεράκι από τον Ουρανό για χάρη της.

Τώρα, δεν μιλάει κανείς. Είναι τόσο βαρύ ό,τι έχει γίνει... Ποιός μπορεί να κρυογελάσει μαζί της; Μά, έτσι, άξαφνα, κάποια στιγμή γελάει πρώτη η Φλώρα.

—"Ε, τί πάθατε, λείει στους άλλους που την κυττάνε και δεν καταλαβαίνουν. Μνημόσυνο θα τους κάνουμε; Με γιά τους και με χαρά τους... Βάλτε κρασί να πιούμε...

Γεμίζουν όλοι τα ποτήρια τους και πίνουν. "Η Φλώρα άδειασε μο-καλ πίνουν. "Η Φλώρα άδειασε το νορούφι το δικό της κι' ύστερα το πέταξε με όρμη στον τοίχο. Τό γελάει με όρμη κι' έγινε χίλια κομμάτια. Μά, τί έχει πάθει; Λες να ζυτάνε εντός της, ύστερα από χρόνια και χρόνια, η Φλώρα ή παλιά, που την είχαν τραβήξει από το δρόμο, ή Φλώρα που κρίνω, να ποίμε;... "Οχι, δε μπορεί. Τά μάτια της πάνε να γεμίσουν την ίδια στιγμή από δάκρυα. Τά δάκρυα που ξεπλάνουν τις ρυτίδες κι' άλλα πολλά...

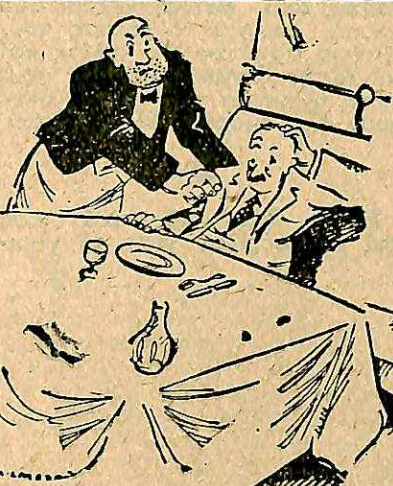
—Μιὰ στιγμή, παιδιά κι' έφτασα. λείει στους άλλους και σηκώνεται και βγαίνει από τη διπλανή πόρτα.

—Θά την περιμένουμε και την άφεντιά της σαν τους άλλους; Λείει ο Παύλος που τη βλέπει ν' άργη.

Μά την ίδια στιγμή, όλοι πετάχτηκαν από το τραπέζι. Κάτι είχε άκουστεί από την πόρτα που είχε βγει η Φλώρα. "Ενας κρότος ξερός. Μιὰ πιστολιά. Κι' άμέσως κάτι πιο βαρύ, ένας κρότος πνιχτός, πάνω στο πάτωμα. Σάν ένα κομμάτι του λυγάει και σωριάζεται άξαφνα.

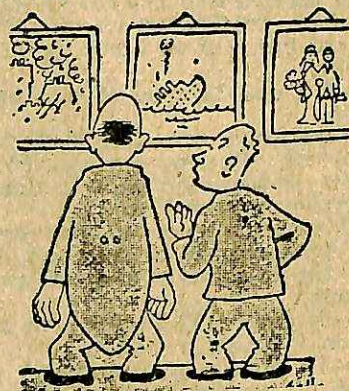
ΑΛΚΗΣ Κ. ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ

ΤΟ ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

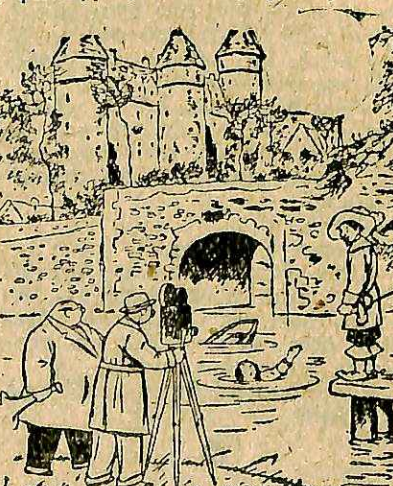
ΑΣ ΠΗΓΑΙΝΕ ΝΑ ΠΕΘΑΝΗ ΑΛΛΟΥ!

—Τό φαγητό σας ήταν άπαισιό! Θαρρώ πως έχω δηλητηριασθή.
—Τί μου λέτε! Μά τότε σηκωθείτε γρήγορα και φύγετε! "Ο διευθυντής μας δεν θέλει ιστορίες μέσα στο μαγαζί του!

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΕΣ

Στην οικογενειακή πινακοθήκη:
—"Εδώ είναι η καταστροφή του Σικάγου από το σεισμό, δίπλα το ναυάγιο του "Τιτανικού" και παρακάτω η φωτογραφία των γάμων μου.

ΣΟΒΑΡΟΣ ΛΟΓΟΣ

—Ο σκηνοθέτης: Τί περιμένετε λοιπόν, και δεν σπεύδετε να σώσετε την ηρωίδα;

—Ο «σάα» Νά χωνέψω, κ. σκηνοθέτη! Μόλις έφανα

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΣΕ ΤΡΕΙΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

—Ο περίφημος "Αμερικανός ήθοποιός του κινηματογράφου Ουίλλιαμ Πόουελ παιδί, ήθελε να γίνει πυροσθέτης...

—"Η Φιλανδία είναι η μόνη χώρα στον κόσμο που δεν είχε ποτέ της εκατομμυριούχους. Και θεωρείται εύτυχης γι' αυτό.

—Τά φελδια έχουν βέβαια αυτά και μάτια, αλλά δεν έχουν ούτε δλέφαρα, ούτε και ακουστικά τύμπανα.

—"Αντιθέτως με ό,τι νομίζεται, οι έλξ-φαντες δεν πίνουν με την προδοκίδα, αλλά με το στόμα.

—Τό Ιαπωνικό αλφάβητο είναι τόσο δύσκολο, ώστε μόλις κατορθώνει ένας "Ιάπων να διαβάσει ύστερα από έξη έτη.

—"Η δεινότητα της όδόντης Νόμα Σήρεφ έχει αληθινή μονία με τα νάντια. "Έχει δόλοκληρη συλλογή γαντιών.

—"Ο Νεύτων ήταν ένας σπουδαίος μαθηματικός, αυτό όμως δεν τον εμπόδιζε να χρειάζεται λογιστή για το σπίτι του.

—"Η καιμπούρα της καμήλας χρησιμοποιεί στο να τρέφεται από το λίπος της το ζώο, όταν μένει επί πολύ νηστική.

—Τό μεγαλύτερο όνομα άσφαλώς τό έχει μιὰ Ιρλανδική πόλις. Λέγεται: Λαναίρ-πουλγκβίντβωλγκονκερσδουφοντρομπελ!

—"Ενα παιδί τεσσάρων ετών, ο "Ιάκωβος Προυιέ έβρι να μιλά πέντε γλώσσες και καταλαβαίνει επτά.

—Στην άγγλική άποκία Κόντα διεξήχθη ένας άγγλοϊταλικός ποδοσφαιρικός αγών. "Αποτέλεσμα: 19 νεκροί, 27 τραυματίαι.

—"Εξηκριβώθη ότι στους δεκατέσσερις ανθρώπους ο ένας ύπορρει από διατάραξη των νεύρων του.

—Οι άκτινες Χ, μεταξύ των άλλων έχουν και το πλεονέκτημα της άκριβους μετρήσεως και του πιο μικρού αντίκειμένου.

—"Ο μικροσκοπικώτερος κινηγός θηρίων είναι ο Σέρβος Μπόσκο Μπούκαβιερ. Τό ανάστημά του είναι 68 πόντους.

—Στην "Ινδιανόπολι της "Αμερικής ένας δικαστής είπε ή σύζυγός δικαιούται να γκρινιάζει όταν ο σύζυγος επιστρέφει άργά.

—Στά πάκια του Βερολίνου δωσιμένοι πάγκοι είναι θαμμένοι κίτρινοι. Είναι γιά τους "Εβραίους.

—"Η Ρουμανής ήθοποιός Μ. "Ακνάβ στολίζει τις τουαλέτες της με μικροσκοπικές μαστίλλες με νουσόφωρο.

Ζεά άνδριμα του δικαστηρίου Πασχαλινό δράμα

ΤΟΥ Κ. Δ. ΨΑΘΑ

—ΓΙΑ πρώτη φορά ο κ. "Ανδρέας Μύρμικας συναντούσε στην εύθυμη έ-κελη παρέα την δεσποινίδα "Αλέκα Παράλη. "Όταν τους συνέστησαν, οι φίλοι είχαν ύψηλοφώνως:

—"Η δεσποινίς Παράλη.

—"Ο κ. Μύρμικας.

—"Υστερα έσκυψαν στο αντί του και ψι-δύσαν χαμηλοφώνως:

—Μοναχοκόρη.

—Αισθηματική...

—Τρία εκατομμύρια...

—"Ο κ. Μύρμικας επανέλαβε καθ' έαν-τόν: Μοναχοκόρη. Αισθηματική. Τρία έ-κατομμύρια. Τί κάθεται "Ανδρέα;

Και έξαφνα αισθάνθηκε την καρδιά του να πλημμυρίζει από τα ευγενέστερα και γλυκύτερα αισθήματα για την άξίεραστη "Αλέκα Παράλη.

Δεν είχε κανένα λόγο να είναι ιδιαίτε-ρος εύχαριστημένος από την τύχη του τον τελευταίο καιρό ο δικηγόρος κ. "Ανδρέας Μύρμικας. Τό δικηγορικό του γραφείο είχε άφθονες μνίγες και κανένα πελάτη. Γιατί ο τελευταίος του πελάτης κατεδικά-σθη δέκα χρόνια φυλακή και σάν τίμιος άνθρωπος που ήταν τον διεβεβαίωσε ότι θα τον ελήθρυνε εύθες μόλις άπέντα την έλευθερίαν του. Τά οικονομικά του ευρί-σκοντο σέ κατάστασιν άθλια. Τά αισθή-ματά του σέ τρισάβλιαν. "Η μικρή του Λιλή του έκανε μιὰ μεγάλη άπιστίαν που τον ελήθρυνε κατάστηθα. "Ενας στενός του φίλος που τον εδάνειζε ταχτικά, η-ποκτόνησε, ο θεός του τον άπεκλήρωσε και όλοι, οι πιστοί του το έκλεισαν τις πόρτες. "Εχρεωτούσε τρία νοίκια, έξη κοστούμια, άφθονα μετρητά, έχασε τό προ-τελευταίο χιλιάριο στις κούρες, και τό τελευταίο στό χαρτιά. Σ' αυτήν την κατάστασιν της πλήρους έξασθιώσεως έ-στένανε βαθύτατα κι' έδωξε τό μικρόν συμπέρασμα:

—Δεν υπάρχει Θεός!

—"Όταν όμως αντίκρυσε την δεσπο-ινίδα Παράλη, μοναχοκόρη, αισθηματική' με προίκα στρογγυλήν τριών εκατομμυ-ρίων, είδε να το χαμογελούν οι ουρανοί και έσπευσε ν' ανακαλέσει:

—"Υπάρχει Θεός!

—"Εργον του μοναδικόν έκανε την κατά-κτησιν της πολυτίμου αυτής καθίας. "Ε-περίμενε την εύκαιρίαν. Την κατάλληλη περίστασιν, την άπαιτουμένη άμφοφαί-ραν, μέσα εις την όποιαν θα μπορούσε να διεμνηύσει τά φλογερά αισθήματα που κατέτρωγαν την ψυχή του. Και στό κε-φάλαιον αυτό δεν έστάθη τόσον άτυχής. "Απεναντίας, Είπε κάτι. "Εγέλασε εκείνος. Του έλε κάτι. Ευχαριστήθηκε εκείνος.

—Πού θά πάτε τό "Πάχα;

—Πουθενά.

—Θά μείνετε στό σπίτι;

—Μάλιστα.

—Δεν θά μπορούσατε να ρηίτε έκ-δρομή;

—Σας βεβαιώ ελικρινώς ότι λυπού-

μαι. Θά μου ήταν ιδιαίτερος εύχάριστο να ρθώ...

—"Ήταν πανευτυχής, γιατί τό νερό έμ-παινε περίφημα στ' αυλάκι, απ' όπου θα έδρόσιζε τις μαρμαίνες του ελπίδες. "Αλ-λά αυτό τό Πάχα δεν ήθελε να τό αφήσει να περάσει έτσι. "Ήθελε να κάνει κάτι, να γνωρισθή και με τον πολυτάλαντον πατέ-ρα, τον άξίότιμον κ. Παράλην. Τί να κά-νη όμως; "Εσκέφθηκε πολύ. "Επίσης τό μυαλό του. "Εκάλισε εις βοήθειαν την φαντασίαν του. Κι' άφου δλόκληρη την Μεγάλην "Εβδομάδα έμελέτησε τό πράγ-μα, κατέληξε εις την άπόφασιν να στεί-

μου. Τό μεσημέρι, λοιπόν, του Πάχα, είχα συγγενείς και φίλους σπίτι και αντί άλλου κρέατος, σερβίραμε αυτό τό άρνάκι, πού, πρέπει να όμολογηθή, ήταν έξωτερι-κώς άριστα παρασκευασμένο.

—Λοιπόν;

—"Εφάγαμε.

—Κ' ύστερα;

—"Αρχισε ή φοβή. Δεν έπέρασαν ό-μως δυο ώρες από την στιγμή που έκαθή-σαμε στο τραπέζι και άρχισαν οι καλεσμέ-νοι μου να σεριφογυρίζουν στις καρέκλες τους. Παρατήρουν τα πρόσωπα που χλώ-μαζαν. Τά χείλη που εσφιγγοντο. Τά μάτια που εγέμιζαν αγωνίας. Κι' έξαφνα άρχισαν μερικοί τα "ωχ!... "Αλλοι έση-γόνοντο από τό τραπέζι. "Αλλοι έβαλαν τις φωνές. Μερικές κυρίες είχαν τρομο-κρατηθή και έζητούσαν γιατρό. "Η κόρη μου είχε γίνει κατακίτρινη. Πανικός. Μό-νον εγώ και ή γυναίκα μου, που δεν έ-φάγαμε από αυτό τό άρνι είμαστε καλά.

—Λοιπόν;

—Καταλαβαίνετε, κ. πρόεδρε...

—Κατάλαβα.

—Πανικός.

—Παρακάτω.

—Θρήνος!

—Προχωρείτε.

—Ποτέ δεν έπερδάσαμε τέτοιο φοβερό Πάχα. Τότε μου μπήκαν οι ψύλλοι στ' αυτιά και ή-άφρα πως ήταν κάποιος έχ-θοός που μάς έστειλε τό άρνάκι για να μάς δηλητηριάσει. "Εγρέξα έδώ, εκεί, στην άστυνομία κι' από τας άνακρίσεις άνεκαλύψαμε τον άποστολέα.

—Είναι αυτός;

—Αυτός!

—Αυτός είναι ο κ. "Ανδρέας Μύρμικας, που κάθεται στό έδωλιον καθίδρας. Και καλείται να άπολογηθή. "Ομολογεί:

—"Εγώ τόσπειλα.

—Γιατί;

—"Ως δώρον.

—"Ήξερες τον κ. Παράλην;

—"Οχι.

—"Αλλά;

—"Ήξερα την δεσποινίδα Παράλη.

—"Αναγκάζεται ο δυστυχής να τα όμο-λογήσει όλα. Διότι εκινδύνευε να κατηγο-ρηθή επί άποπειράς δηλητηριάσεως. "Εξέ-θεσε, λοιπόν, τα πάντα. Και την γνωρι-μίαν και τους άποτέρους σκοπούς του. Και εύτυχώς τό δικαστήριο τον ήθώασε. Πράγμα που έξηγγρίωσε τον πατέρα, ό-στε όχι γαμβρό δεν έδέχετο να τον κάμη, αλλά ούτε στα μάτια του να τον δη. Και έώλαυσε πικράς ο δυστυχής.

—Τό πήρατε;

—Τό πήραμε, κ. πρόεδρε.

—Ξέρατε ότι ή-αν απ' αυτόν;

—"Οχι, κ. πρόεδρε.

—Πώς τό μάθατε;

—Θά σας πω άμέσως. "Ο μικρός που τό έφερε, είπε ότι το έδωσε κάποιος κύριος ως δώρον. Δεν είπε τό όνομά του. "Υπέθεσα ότι θα ήταν κανείς γνωστός

λη ως δώρον, δήθεν προερχόμενον από τό χαριό του, ένα άμνην ροδοψημένον στο σπίτι του πολυτάλαντον κ. Παράλη.

—"Εψαξε, λοιπόν, να βρη άρνάκι. "Εγύ-ρισε παντοί "Εοότησε παντού. "Επε-φόρτισε ανθρώπους. "Εφορτώθηκε άγρό-τας. Και έν τέλει επέτυχε ένα άρνάκι πέν-τε δικάδων, έδωσε να τό ψήσουν, να τό γαρνίρουν, να τό έτοιμάσουν και να τό πένε στο σπίτι έτοιμο, άκριβώς την νύ-κτα της "Αναστάσεως.

—Τό πήρατε;

—Τό πήραμε, κ. πρόεδρε.

—Ξέρατε ότι ή-αν απ' αυτόν;

—"Οχι, κ. πρόεδρε.

—Πώς τό μάθατε;

—Θά σας πω άμέσως. "Ο μικρός που τό έφερε, είπε ότι το έδωσε κάποιος κύριος ως δώρον. Δεν είπε τό όνομά του. "Υπέθεσα ότι θα ήταν κανείς γνωστός

ΕΣΤΙΑΔΕΣ

Ο ΚΩΣΤΑΣ Ματρώζος ήταν από τις ιδιοσυγκρασίες που γεννιούνται με μια έμφυτη φιλοδοξία. Φιλοδοξία για κάθε τι. Από το πιο ασήμαντο μέχρι το πιο σημαντικό.

Όταν ήταν μικρός έφτιαχνε ψεύτικα παρασημα και τα κολλούσε στο στήθος του, έκανε τον στρατηγό παίζοντας με τα παιδιά της ηλικίας του ή καμώνόταν πως ήταν Έγγλεζος λόρδος με θησαυρούς στις Ινδίες. Στο σχολείο προσπαθούσε με κάθε τρόπο να έχει την εύνοια των καθηγητών του κι' η ζηλεια τον παρακινούσε να ξεπερνά τους συμμαθητές του που τους μιλούσε πάντα για μεγάλα σχέδια του μέλλοντος του και για μεγαλεία της οικογενείας του. Ήταν ένας μικρός μεγαλομανής και ψεύτης πολλές φορές και φθονερός. Αλλά είχε θέληση κι' εργατικότητα και αντίληψη που τον βοηθούσαν στο να μην είναι άδικος κι' άναξιος. Στο Πανεπιστήμιο που γράφτηκε στα Νομικά, έκανε μια ιδιαίτερη ζωή από τους συμφοιτητές του. Προσπαθούσε να μάθει ξένες γλώσσες, να κάνει τον φιλότεχνο και τον φιλόμουσο, συχνάζοντας σε εκθέσεις, σε συναυλίες, σε διαλέξεις, γραφόταν σε διάφορους συλλόγους, με κτυπητούς τίτλους, έπεδίωκε την γνωριμία ανθρώπων που είχαν φήμη, την φιλία εκείνων που άδηνόσαν μια κούρσα πολυτελείας, διάβαζε διαφόρων ελδών βιβλία, απέφυγε το καφενείο, προσπαθούσε να προσκληθώ σε κανένα μεγάλο σπίτι, έμαθαινε τένις, τρελλιανόταν για μυθιστορήματα περιπετειών κι' όνειροπολούσε πότε να πάρη το δίπλωμά του και να πάη στην Εύρώπη. Το κατόρθωσε. Με χίλιες δυο προσπάθειες, στενοχώριες και συνδυασμούς, γιατί χωρίς να είναι κι' ολότελα φτωχός, δεν ήταν καθόλου πλούσιος. Ζούσε με τη μητέρα του που είχε μια καλή σύνταξη από τον μακαρίτη τον πατέρα του κι' ένα εισοδηματάκι από κάποιο μικρό κτήμα. Η μητέρα του τον κοιμάρισε και του παρακινούσε τη φιλοδοξία. "Εβλεπε κι' εκείνη διαρκώς ψηλά, ήταν ακατάδεκτη κι' όνειρευότανε για το γυιό της μεγάλα αξιώματα και μεγάλα προίκα.

Ήταν είκοσιόχτώ χρονώ όταν γύρισε από το Παρίσι. Είχε βέβαια απόλυτη ανάγκη να ριχτεί στη βιοπάλη, να εργαστεί για να βγάλη το ψωμί του. Κι' είχε κάθε διάθεση για εργασία. Έν τούτοις δε θέλησε, δεν του πήγαινε ν' αρχίση έτσι την καρριέρα του. Παρίστανε τον δικηγόρο «από περιωπής».

Έλεγε πως άδιαφορεί για το επάγγελμα και τον ενδιαφέρει η επιστήμη, δημοσίευε πραγματείες για μεγάλα ζητήματα, καλλιεργούσε γνωριμίες και σχέσεις, πλησίαζε σε κύκλους κεφαλαιούχων, βιομηγάνων και πολιτικών και προσπαθούσε με κάθε τρόπο να φτιάση μια προσωπική διπρότητα, ώστε να τον προσέξουν, να τον ακούσουν, να τον συ-

Πρωτότυπη νουβέλλα του κ. 'Αγγέλου Δόξα

ζητήσουν. "Όλα αυτά, έννοείται, πως έφεραν ένα κλονισμό, ένα άδιεξοδο στα οικονομικά του. Η έμφανισις απαιτούσε έξοδα, το εισόδημά του ήταν περιορισμένο και στο σπίτι του με τη μητέρα του περνούσαν πολύ στενοχωρημένα. Εύτυχώς που δεν παραπονιόταν. Αντιθέτως ήταν σύμφωνη με το γυιό της. Και περισσότερο την ικανοποιούσε όταν της έλεγε γυρνώντας σπίτι πως γνώρισε ένα μεγάλο πρόσωπο ή ήταν καλεσμένος σε κάποια δεξίωση παρά το ότι είχαν τρεις μέρες να φάνε μαγειρευτό φαί. Αυτή τουλάχιστον ή συμπτώσις ιδεών μεταξύ μάννας και γυιού εξησφάλιζε την ομόνοια μεταξύ τους και την υπομονή για το μέλλον. Κι' ύστερα από ένα σωρό απραγματοποιήτες υποσχέσεις κι' ένα σωρό άπογοι τεύσεις, ο Ματρώζος κατόρθωσε να πιαστή. Βοηθός νομικού συμβούλου σε μια ξένη εταιρία, υποθέσεις ιδιωτικές στο εξωτερικό ύστερα, αρθρογράφος για τα εξωτερικά ζητήματα σε μια εφημερίδα, άρχισε να γίνεται γνωστός, απέκτησε κάποια εκτίμηση κι' έβελλίωσε τα οικονομικά του ώστε πέντε χρόνια μετά τον έρχομό από το Παρίσι, να μπορέση ν' ανοίξη ένα γραφείο σε μέγαρο κεντρικό, να το επιπλώση με άνεση, να πάρη γραφομηχανή και δακτυλογράφο. Η μητέρα του δεν ήθελε να τη λήη δακτυλογράφο. Γραμματέα πήγαινε καλλίτερα, αν και το πράγμα ήταν λίγο σόλοικο γιατί η 'Ανθή δεκάξη χρόνια κοριτσάκι τι σοί γραμματέας σπουδαίου δικηγόρου μπορούσε να φανόταν. "Ως τόσο ήταν σ' όλα τ' άλλα ό,τι χρειαζόταν γιατί ήταν έξυπνη και εργατική, με πρώτης τάξεως ανατροφή από το σπίτι, αρκετά μορφωμένη, σοβαρή και πολύ συμπαθητική. Κι' ακόμα χωρίς αξιώσεις. Μόνο με τετρακόσιες δραχμές το μήνα την είχε συμφωνήσει κι' αργότερα βλέπουμε. Η κυρία Ματρώζου ιδιαίτερος φρόντιζε για την εμφάνισις και το χτένισμα της 'Ανθής, για τις απαιτήσεις που έπρεπε να δώσει στο τηλέφωνο όταν έλειπε ο Κώστας από το γραφείο και για το ανανέωμα των λουλουδιών, σ' ένα μικρό βαζάκι σάξ, που τα θεωρούσε απαραίτητο εξάρτημα της αίγλης του γυιού της.

Η μεγάλη αγωνία της βιοπάλης άρχισε επί τέλους να υποχωρή. Γιατί ο Ματρώζος μπορούσε να χρησιμοποιή κάθε μέσο ψεύτικης επιδείξεως, αλλά κατά βάθος είχε περιεχόμενο. Δεν ήταν άρριβίστας. Ή-

τον ένα περιεργο κράμα θετικότητος και άνησυχίας. Έδούλευε όμως σκυλλίσια κι' έβγαζε δουλειά παστική. Με μια έμφυτη ψυχολογική ικανότητα άνεπτυγμένη από την παρατήρηση, ήξερε πως να φερθή στον καθένα. Κι' όσοι τον γνώριζαν από κοντήτερα, για σοβαρές και δύσκολες δουλειές, έμεναν στο τέλος ένθουσιασμένοι. Δεν μπορούσε κανένας ν' άρνηθώ πως αυτός ο άνθρωπος είχε ένα εγωισμό μ' και μια προσωπικότητα. Προσωπικότητα δη μιουρνημένη από ταλέντο κι' από κόπο, που την επέβαλε στον απένοστί του. Πρώτη απ' όλες τη δέχτηκε η 'Ανθή. "Απλαστο κοριτσάκι με καλό χαρακτήρα και καλά εφόδια, άφομοιώθηκε γρήγορα με την ιδιοσυγκρασία του. Τον υπάκουε πειθαρχικά και τον έθαύμαζε απόλυτα. Κι' όσο μεγάλωνε, τόσο μεταμόρφωνε την ψυχρόνθεσή της κοντά του. Της κόλλησε κι' αυτής η μανία της δουλειάς, ή δίψα της μάθησης, το όνειρο του λούσου. "Εγινε κι' αυτή ένα κράμα περιεργο κοκετταρίας και πειθαρχίας, μορφώσεως κι' όνειροπολήσεως που ή ώμορφία της τραβούσε τους άντρες, κι' ή περιφρόνησή της τους έδιωχνε.

...

Τι κρίμα να μη ήη πιά ή μητέρα του να τον καμαρώση τώρα στις μεγάλες του επιτυχίες. Και έχχωρα κι' όλες οι εφημερίδες είχαν τη φωτογραφία του. Μά έτσι είναι ο κόσμος. Η επιτυχία άργει να έρθη. Ο θάνατος την προλαβαίνει. Κι' αν δεν είναι αυτός θάνασις τα γεράματα. Κι' αν είναι πρόωρα κι' αυτά, θάνασις ή κούραση. Η κούραση εκείνη που γεννιέται ύστερα από μια πολύχρονη κι' έντατική προσπάθεια στο άνέβασμα, που ό πυρετός δεν την αφήνει να φανή, μά ό σταθμός την φανερώνει. Τη φανερώνει γεμάτη ρυτίδες κι' άνημποριά, άκαφιά και πλήξη. Αυτά ήσαν τώρα τα όράματα που έσφιγγαν την ψυχή του Κώστα. "Αγωνίστηκε σκληρά, έφτασε λαμπρά, ικανοποίησε ό έδωκό, έβγαλλων, μά πως ικανοποιήθηκε ό έδωκος; "Εξήσε πάντα για τον κόσμο χωρίς να έπιτρέψη μιάς στιγμής χαρά ή ευθύθη και δίνας όπολογισμό για τον έαυτό του. Και τώρα που θά μπορούσε να κάνει μιά μικρή στάση, έβλεπε την ψυχή του παγωμένη να διαμαρτύρεται και τους κροτάφους του ν' άσπρίζουν. Γύρω του τά νειάτα, αξένωιαστα και χωρίς αξιώσεις τρυγούσαν το χυμό της ζωής, έγράφανε την ιστορία τους χωρίς να σκέφτονται ποιάν εξέλιξη θά πάρη ή αύριανή τους ζωή. "Όταν άλλαξε ή κυβέρνηση κι' έφυγε από ύφυπουργός έδέχθηκε μ' άνακούσιση την άπώλεια του τίτλου του. Είχε χτίσει μιά βίλλα με πολύ γούστο στην Κηφισιά και τραβήχτηκε εκεί να ξεκουραστή. "Αρχισε να φροντίζει την υγεία του και να συλλογιέται τον έαυτό του.

Ός τότε είχε άδιαφορήσει για όλα. Και ακόμα είχε μείνει άνυπαντρος μ' όλο που τά συνοικέσια τον κυνηγούσαν. "Ετσι δεν είχε τη χαρά μιάς δικής του οικογένειας. Η ζωή τον είχε κάνει έκλεκτό. Οι έπιπόλαιοι τον έλεγαν γκρινιάρη. Δεν του άρεσε ή μιά γιατί ήταν πικάντικη, ή τρίτη γιατί ήταν πολύ σνόμπ κι' ή τετάρτη γιατί είχε λιγώτερο από πενήντα έκατομμύρια. Τάβαζε με τον έαυτό του. Τάβαζε με τον κόσμο. Τούρχόταν να τ' άφισή όλα και να φύγη σε άγνωστες χώρες. Και πάλι δεν τ' άποφασε. Η ρουτίνα τον κρατούσε. Η έλπίδα τον έβαυκάλιζε. Το άγνωστο τον ήλέκτριζε. Κι' ή μελέτη τον έκάλυμαρε. Κλεισμένος μέσα στο βαρύ του σπουδαστήριο που οι τοίχοι του ήσαν ταπετσαρισμένοι από βιβλιοθήκες και γυλιάδες βιβλία, ξεχνούσε όλον τον κόσμο και τον έαυτό του μαζί στην πιστή συντροφιά ενός βιβλίου.

Δεν θέλησε να δεχτή κανένα τις μέρες που πήγαινε να ξεκουραστή. Έκοψε ακόμα και το τηλέφωνο. Και μόνον ή 'Ανθή άνέβαινε μέρα παρά μέρα για να τον ενημερώση στις δουλειές του γραφείου. Πιστή στο καθήκον της, άφοσιωμένη στον ιδιον, άπαραίτητη στη δουλειά του, ήταν ό μόνος άνθρωπος που δεν τον ένεύριζε κι' ό μόνος που είχε έμπιστοσύνη στην κρίση του κι' έδεχότανε τις υποδείξεις της. Δώδεκα χρόνια που ήταν κοντά του, από μικρό κοριτσάκι, γυναίκα πιά είκοσιόχτώ χρονώ, ήταν ή μόνη που θάβειά τον είχε μελετήσει κι' ήξαιρε πως έπρεπε να τού φέρεται. Αυτή ήταν ό άόρατος άγγελος που τον έφύλαγε, που πρόσχε μήν τον στενοχωρήσουν, που φρόντιζε τη ζωή του, τη χαρά του, την υγεία του. Πόσα περιστατικά που θά τον δυσαρεστούσαν που θά είχε κρύψει, πόσες υποθέσεις του προσπάθησε να τις διορθώση πριν του τις έμφανίσει, από πόσους έχθρους τον προφύλαξε, χωρίς ποτέ ό ίδιος να καταλάβη τίποτε. Διακριτική γι' αυτόν κι' άξιοπρεπή για τους άλλους, έπέρασε έξαφανισμένη από τα μά-

Η δακτυλογραφος ήταν τώρα αληθινά το δεξί του χέρι.

τις του Κι' αυτός που δεν είχε τον καιρό και την ήρεμία να προσέξη τον έαυτό του, το ίδιο δεν είχε προσέξει και την 'Ανθή. "Ετσι συμβαίνει συχνά. "Όταν συνηθίση κανείς να βλέπη μακριά δεν προσέχει τι βρίσκεται μπροστά του. "Αν όμως πρόσχε θάβλεπε μιά κοπέλλα που πέρασε τα καλλίτερα της χρόνια άφοσιωμένη στις υποθέσεις του, μόνο και μόνο γιατί τον άγαπούσε, γιατί τον έλάτρευε, τόσο, που δεν θά μπορούσε ποτέ να τού τ' άφή, τόσο που δεν θ' άντεχε στη διάφευση του όνειρου της, τόσο που δεν νόμιζε τον έαυτό της αξιό του. Πώς χτυπούσε από ικανοποίηση κι' από ύπερηφάνεια κι' από άγάπη ή καρδιά της σε κάθε νέα του επιτυχία. Πώς ήθελε τότε να τον άγκαλιάση και να τον φιλήση και να κλάψη στην

άγκαλιά του, αυτή που τον παράσχε από δεκάξη χρόνων κοριτσάκι τότες που ή μητέρα του της διόρθωνε την ποδιά του γραφείου κι' οι τετρακόσιες δραχμές ό μισθός της δεν επέτρεπαν στον Κώστα να τρώη καθημέρα ζεστό φαί. Πώς πικραίνόταν όταν οι ώραιες άριστοκράτισσες έρχόταν να τον πάρουν από το γραφείο του κι' όταν της μιλούσε για ένα συνοικέσιο που τού είχιν προτείνει ή για μιά έρωτική του κατάκτηση. Μά ποτέ δεν άπέδειξε το παραμικρό. Ο Κώστας δεν την έκοίταζε ποτέ σά γυναίκα. Μπορεί να της έμπιστευόταν όλα του τα μυστικά, να είχε οικειότητα μαζί της, να την εκτίμοσε βαθύτατα, μά όλα αυτά άφιναν έξω την ιδιότητα της γυναίκας. Τώρα μόλις έβλεπε πόσο κακό έκανε στον έαυτό

της αφήνοντάς τον εγκαταλελειμμέ-
νο. Νέα, ώμορφη, μορφωμένη, θά
μπορούσε νά παντρευθῇ τόσοις πού
της εἶχαν δείξει μιὰ τέτοια διάθε-
ση καί τοὺς κράτησε σ' ἀπόσταση.
Ὁ γραμματεὺς μάλιστα τῆς πρε-
σβείας πού τόσο διακριτικὰ τῆς εἶ-
χε μιλήσει γιὰ τὰ αἰσθήματά του,
τῆς εἶχε πῆ πῶς πάντα θά τὴν περι-
μενε. Ἦταν καίρὸς ὅλα αὐτὰ νὰ τὰ
σκεφθῇ ἡ Ἀνθῆ. Ὁ Κώστας στὸ κά-
τω-κάτω εἶχε ἀποκτήσει ἀρκετὰ
χρήματα ὥστε νὰ μὴν ἔχει νὰ στε-
νοχωρηθῇ ἀπ' αὐτὴν τὴν πλευρά. Μ'
αὐτὴ εἶχε ἀπομείνει φτωγὴ κι' ὀρ-
φανὴ κι' αὐριο θά ἦταν μιὰ ἄτυχη
γυναικᾶ.

“Ερριξε χιόνι δλη τή νύχτα. Τό πρῶτὸ μέσα ἀπὸ τίς βαρεῖες κουρτί- νες τοῦ γραφείου του ἄφισε τὸ βλέμμα του νὰ πλανηθῇ στὴ χιονι- σμένη ἔκταση τῆς Κηφισιάς. Μπρο- στὰ ὁ κῆπος τῆς βίλας μὲ πέντε δά- χτυλα χιόνι στὰ γυμνά δέντρα καὶ στὰ πεζούλια, μὲ τὴν ἀπόλυτὴ σι- γὴ τῆς παγωμένης ἀτμόσφαιρας καὶ τὴν ἡρημιὰ τῆς χιονισμένης ἔ- κτασης ἐκράτησε γιὰ πολὺ τὴ σκέ- ψη του κερφαμένη στὸ ἄπειρον. Μέ- σα στὸ γραφεῖο, μὲ τὸ παχὺ χαλὶ καὶ τὰ πολλὰ βιβλία, ἔκαιγε ἡρε- μα τὸ μεγάλο τζάκι καὶ χτυποῦσε ρυθμικά τὸ ἐκκερμὲς τοῦ παλιοῦ ρολογιοῦ. “Ἄναψε ἕνα τσιγάρο κι’ ἐκάθισε στὴ μεγάλη πολυθρόνα ἐσπλώνοντας ἀνασπαιτικά τὰ πόδια του καὶ διασκεδάζοντας τὸ βλέμμα του στὴ φλόγα τῶν ξύλων ποὺ τρι- ζοβολοῦσαν μέσ’ τὸν τζάκι. Δάση, γέφυρες, κανάλια, καλυβοῦλες, ὀ- πτασίες λογιῆς-λογιῆς, ἔδειχνε ἡ θρᾶ καὶ στὰ μάτια του. Τί ὠμορφη ποὺ ἦταν ἡ θαλάσση. Καὶ τὴ σκληρὴ ἡ μοναξιά. “Ὡς κι’ ἡ “Ἀνθὴ εἶχε τέσ- σερις μέρες νὰ φανῇ κι’ ἦταν ὁλό- τελα μόνος μὲ τὸν ὑπηρετὴ του. Τὴν καὶ μὲν τὴ μητέρα του ποὺ τόσο τὸν ἀγαποῦσε. “Ἀχ, ἄς ἐξοῦσε ἡ μη- τέρα του καὶ δὲν θάθελε πιά τίπο- τε ἄλλο ἀπὸ τὸν κόσμο. “Ἀνοιξε ἔ- να συρτάρι ποὺ εἶχε μιά φωτογρά- φία τῆς μητέρας του. Τὴν πῆρε στὰ χεῖρά καὶ τὴν κοίταξε ὥρα. “Υστε- ϶ρα ἔσκυψε νὰ τὴ φιλήσῃ κι’ ἀσυ- νήτισθτα ἔρριξε ἕνα βλέμμα στὴν πόρτα μήπως τὸν βλέπει κανεὶς. Μὲ τὸ μανίκι τῆς ρόμπας του σφούγγι- σε κάποιο δάκρυ. Εὐλαβικά τὴν ἔφα- νάβαλε στὸ συρτάρι. Στὴν ἴδια θέ- ση ἦταν ἕνα πακέτο. “Ἐνα μικρὸ πακέτο τυλιγμένον σὲ ἄσπρο χαρτὶ καὶ δεμένον μὲ κόκκινο σπάγγο. “Ε- γραφε ἐπάνω: «ἐνθύμια τοῦ Κω- στάκη μου ὅταν ἦταν παιδικὰς. Γραμμένα ἀπὸ τὸ χεῖρ τῆς μητέρας. “Ἐνα τε- πο. “Ἀνοιξε τὸ πακέτο. “Ἐνα τε- πράδιο τοῦ δημοτικοῦ σχολείου, ἕνα

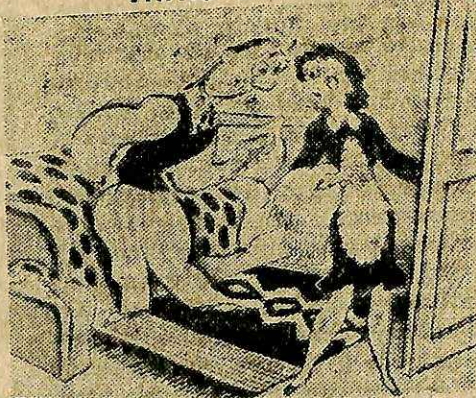
ζύλινο στρατιωτάκι που του έλει-
 πε ένα πόδι, μιὰ κασετινούλα με
 μικροπράγματα κι' ένας φάκελλος.
 "Όλα αυτά τ' άσχημαντα πραγματά-
 κια που τὰ είχε φυλάξει ή στοργή
 τής μητέρας του, του βούρκωσαν τὰ
 μάτια. Άπό τόν φάκελλο ξεχύθη-
 καν δυο ψεύτικα παράσημα. Άπ'
 αυτά πούφτιανε όταν ήταν παιδάκι.
 Τί τραγική ειρωνία. Αυτά ήσαν άλ-
 λοτε τὰ όνειρά του. Καί τώρα που
 τὰ όνειρα έγιναν αλήθειες κι' ή
 ζωή τόν γέμισε από τιμές κι' από
 παράσημα, έβλεπε πόσο ήσαν πιό
 ψεύτικα κι' από κείνα πούφτιανε ό-
 ταν ήταν μικρός. Έκείνα είχαν του-
 λάχιστον τή χαρά τού όνειρου. Μά
 τὰ σημερινά είχαν τήν άπογοήτευση
 τής ούτοπίας. Τότε, ένας δρόμος ά-
 πέραντος που γανότανε στο θάμπος

ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΜΕΣΑ

Ὁ πιστωτής έξω ἀπὸ
τὴν πόρτα:
— Ἐ κύριε, ἀνοίξτε
γιατὶ θέλω τὰ παπού-
τσια σας ἀπόψε.
Ὁ χρεωφειλέτης ἀπὸ
μέσα:
— Εἶναι τὰ παλιά μου
αὐτά καὶ τ' ἄφησα νὰ
μοῦ τὰ πᾶνε στὸν μπα-
λωματή.

ΓΛΥΚΟ ΕΥΠΝΗΜΑ

Ὁ πελάτης τοῦ ξενοδοχείου
 στὴν καμφοριέρα,
 — Ἐλπίζω νὰ μὴν ξεχάσης
 νὰ μὲ ζητηήσης ἀδριεπρῶς
 — Μάλιστα κυριε,
 — Καὶ θὰ προτιμοῦσα νὰ μὲ
 ζητηήσης μ' ἕνα κίβι
 — Σὺμφωνοι κυριε, θὰ φερῶ
 μαζί μου καὶ τὸ σκυλακὶ μου.

τοῦ ἡλίου. Τώρα, ἕνας ὑγρὸς κατή-
φορος ποῦ ὠδηγοῦσε στὴ σκοτεινιά
τῶν τάφων...

Γύρευε κάποιον νά μιλήσῃ. Τί εἶχε γίνει ἡ Ἀνθή; Ἦταν τάχα ἄρρωστη; ἦ τὴν ἐκλείσει τὸ χιόνι; ἦ δὲν ἦρθε ἀπὸ ἀδιαφορία; Ἀ, ὄχι. Τὸ τελευταῖο αὐτὸ, ὄχι. Ἦταν ὁ μόνος ἀνθρώπος ποὺ ἐνδιαφέρθηκε τόσο γι' αὐτόν. Ὑστερα ἀπὸ τὴν μητέρα του δὲν ἐβλεπε καμμιά ἄλλη ὑπαρξὴ στὴ ζωὴ του τόσο ἀφοσιωμένη. Αὐτὸ ἦταν ἀλήθεια. Μιὰ ἀλήθεια ποὺ τὴν ἤξαιρε καὶ μόλις τώρα εὗρισκε τὴν εὐκαιρίαν νά τὴν προσέξῃ βαθύτερα. Ἀπὸ τὰ εἰκοσι περὶπου γόδια τῆς καρριέρας του, τὰ δώδεκα τὰ πέρασε μαζὺ της. Τὰ πιὸ δύσκολα, τὰ πιὸ σημαντικά. Ἡ μικρούλα δακτυλογράφος ποὺ καταχρηστικά τὴν βάφτισε ἡ μητέρα «γραμματεὺς», ἦταν τώρα ἀληθινὰ τὸ δεξιὸ του χέρι. Ἐνα χέρι ἀλάνθαστο, στοργικὸ κι' ἀφοσιωμένο. Μὰ πῶς ξηγιόταν ἡ τόση της ἀφοσίωσις; Μήπως τὸν ἀγαποῦσε; Ἐφερνε στὸ νοῦ του διάφορα περιστατικὰ ποὺ μπορούσαν νὰ προσδοκῶν ἕνα τέτοιο αἶσθημα. Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ τὴν εἶδε μὲ τὴ γυναικεία της ὑπόστασι. Μιὰ ὡμορφὴ κοπέλλα. Ἐνα σπάνιο πλάσμα. Τὸ ιδεώδες ποὺ γύρευε. Καὶ πῶς δὲν τὴν εἶχε προσέξει; Μιὰ χαρούμενη, ἀκαθόριστη σκέψῃ πλημμύρισε τὸ μυαλό του. Αἰσθάνθηκε τῶσις γιὰ τὴν ἀδιαφορίαν ποὺ ἔδειξε στὴν Ἀνθὴ. Αἰσθάνθηκε χαρὰ γιὰ μιὰ ἐπανόρθωσι ποὺ σκεφτότανε. Τῆς χρωστοῦσε πολλὰ. Ἐπρεπε νὰ κάνῃ τὰ πάντα γι' αὐτήν. Νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν εὐτυχίαν της. Ἐνα κορίτσι πρέπει νὰ παντρευθῇ...

Ἄν ἦταν τώρα κοντά του, ἂν ἦ-
ταν μαζί του, ἂν ἦταν γυναίκα του;
Ἡ ζωὴ θὰ τοῦ φαινόταν ἐλλοιωτί-
κη. Οἱ μαῦρες ἰδέες θὰ εἶχαν ἐξα-
φανισθῇ. Ὁ πόθος γιὰ τὸν ἀγῶνα
θὰ τοῦ χαμογελοῦσε καὶ πάλι. Μὰ
τί ἐγίνε ἡ Ἀνθή; Ἀκοῦς νὰ βγάλλῃ
τὸ τηλέφωνο; Νὰ μὴ μπορῇ νὰ συν-
εννοηθῇ μὲ τὸ γραφεῖο του; νὰ μά-
θῃ μήπως ἦταν ἀρρωστή. Αὐτὸ θὰ
συνέβαινε. Καὶ ποιὸς θὰ τὴν περι-
ποιόταν ἂν ἦταν μοναχοῦλα; Θὰ ἐ-
πρεπε ἀμέσως ν' ἀνέβῃ ὁ Γιάννης
στὴν Ἀθήνα νὰ δῇ τί συμβαίνει. Νὰ
τὴν φέρῃ στὴν Κηφισιά. Στὴ ζεστα-
σιὰ τοῦ σπιτιοῦ, τὴν φροντίδα του.
Ἀμέσως... Νὰ πάῃ ὁ Γιάννης.

Σηκώθηκε γὰ τὸν φωνάξῃ, μὰ τὸν
σταμάτησε τὸ κούδουνισμα τοῦ γρα
φείου του. Ἄνοιξε κι' ἐμπήκε ἡ Ἀν
θή, Στὴν ἀγκαλιά της κρατοῦσε
λουλούδια.

(Συνέχεια στο προσεχές)

**“Έρως
άνικατε...**

Πῶς ἐξηγεῖ ἓνας γραφολό-
γος τό μυστήριον τῆς ἑλξεως!

ΑΝ ὑπάρχει ἕνα αἶσθημα ποῦ συγκινεῖ βαθύτατα τὴν ἀνθρωπίνη ψυχὴ, λέγει ὁ διάσημος γραφολόγος σὲρ Φράνσις Πάουελ, εἶναι ἡ ἀγάπη. Δὲν ὑπάρχει τίποτε πρὸ συγκινητικό, πρὸ ξενοθαύαστο ἀπὸ τὸ αἶσθημα αὐτό. Καὶ ἐξηγεῖ ὡς ἐξῆς τὴν σκέψη του σ' ἕνα ἄρθρο τοῦ δημοσιευόμενου σὲ ξένο περιοδικό :

Τὸ ἀγαπημένο πρόσωπο μπαίνει
στὴ ζωὴ σας, πότε σιγά-σιγά, πότε
«κεραυνόβωλας», ὅπως λένε. Ἐκεί-
νος πού ὡς τὰ χθές σὰς ἔβλεπε ἀδιέ-
φορος, γίνεται ξαφνικὰ τὸ ἀντικεί-
μενον τῆς σκέψης σας, ἡ ἀφορμή
τῆς μυστικῆς χαρὰς πού κρύβετε
μέσα σας σὰν ἓνα πολύτιμο πε-
ρσέδι.

“Ὅλα ἔχουν ἀλλάξει: τὰ διάφορα
αἰσθηματὰ πρὸς τὸν ἀγαπημένο: ὁ
θαυμασμός, ἡ ἀγακάλυψις τῶν προ-
τερημάτων του, ἡ λησμονιά τοῦ ἐ-
αυτοῦ σὰς. Γιατί αὐτὸ εἶναι τὸ με-
γάλον θαῦμα τῆς ἀγάπης: κατα-
στρέφει τὸν ἑμψυτο ἑγωτισμό, ἀνυ-
ψώνει τὴν ψυχὴν, διδάσκει τὴν αὐτο-
θυσίαν.

Ἡ ἀγάπη ποὺ γεννιέται, περιέχει περισσότερη σκιά καὶ μυστήριον, παρὰ φῶς καὶ εἰσχωρεῖ βαθύτατα στὸ σκοτεινὸ βασίλειον τοῦ ὑποσυνειδήτου. Εἶναι ὁλκάδῃ πρὸ ἰσχυριᾶ ἀπὸ τὴν θέλησιν ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν ἀπὸ τὴν διάνοιαν. Εἶναι μιὰ συνεχὲς ἔκστασις ποὺ καταλαμβάνει τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν διευθύνει ὅπως θέλει ἐκείνη. Ὁ ἔρωτας εἶναι τυφλὸς καὶ σκληρὸς. Δὲν κυττάει οὔτε ὁμορφιά, οὔτε ἡλικία, οὔτε πλοῦτον, οὔτε κοινωνικὰ συνθήκες. Οἱ ἀρχαῖοι τὸν εἰκόνιζαν ὑπὸ μορφῇ παιδιοῦ μὲ δευμένα τὰ μάτια καὶ μ' ἓνα τόξον στὸ χέρι. Ὁ ἔρωτας εἶναι πραγματικὰ τυφλὸς, πετὰ τὸ βέλος του στὴν τύχην, καὶ ὅπως τὰ παιδιά, παίξει μὲ σκληρότητα μὲ τὰ πράγματα τῆς ζωῆς.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Τὸ μεγάλο μυστήριο τῆς ἀγάπης
ἔγκειται στὴν παράξενη ἔλξη, τὴν
παντοδύναμη ποὺ ἀναστατώνει τὰ
πάντα, γκρεμίζει ἢ οἰκοδομεῖ τὰ
πάντα. Εἶναι μιὰ μυστικὴ δύναμις
τῆς ζωῆς, μιὰ ἐπιφοβὴ δύναμις ποὺ
γυμνίζει καὶ κατακαυრიεὺς τὴν καρ-
διά, τὸ εἶναι μας ὁλόκληρο. Μιὰ δύ-
ναμις λοχυρότερη ἀπὸ τὴν μέθη, ἀ-
πὸ τὸν πόνο, ἀπὸ τὰ φάρμακα.

Τὸ ὅτι ἔχει βαθεῖες τὶς ρίζες της
στὸ ὑποσυνειδητό τοῦ ἀνθρώπου, τὰ
ἀποδοικνύουν οἱ ποικίλες ἐκδηλώ-
σεις της. Ἀνήκει σ' ὅλες τὶς ἡλικίες.
Κυττᾷτε γύρω σας τὰ ποικίλα παι-
χνίδια τῆς ζωῆς! Ἡ εἰκόνα τοῦ ἀ-

γαπημένου μᾶς
 παρακολούθησε
 τὸν ὕπνο μας.
 Ἦναι μυστικός,
 νοσταλγικός πό-
 νος γεμίζει τὴν καρδιά καὶ μᾶς ζα-
 λίζει εὐχάριστα.

Γιὰ τὴν γυναῖκα ὁ ἔρωρ εἶναι ὁ
μεγάλος σκοπὸς τῆς ζωῆς τῆς. Προ-
σπαθεῖ διαρκῶς νὰ βοηθῇ τὸν ὄνειρε-
μένο σύντροφο, τὴν ἀδελφὴ-ψυχὴ,
ποὺ νὰ τὴν νοιώθῃ καὶ στὴν ὁποία
νὰ μπορῇ νὰ ἐμπιστευθῇ.

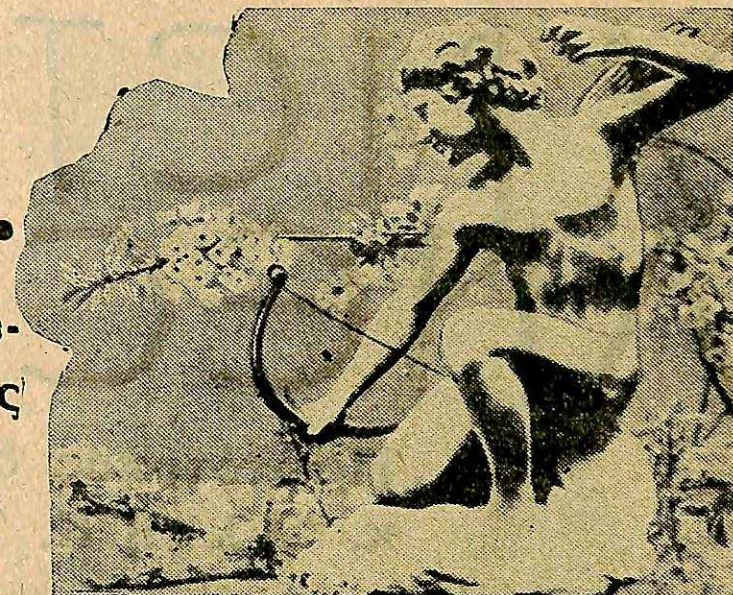
Η έκδηλωση της αγάπης στον άνθρωπο είναι μία παλμική ψυχοφυσιολογική κατάστασις του σώματος. Παλλόμεθα συνεχώς, όπως μετ' αργοῦς το βιολί, την ὁποία ἐγγίζει ἀπὸ παλὰ τὸ δοξάρι. Τὰ κύματα της ζωῆς τὰ ὁποία σκορπίζουμε συνεχῶς τριγύρω μας, μοιάζουν μὲ τὰ ἡλεκτρομαγνητικὰ κύματα τοῦ ἐκπέμποντος ἐκ τῶν σταθμῶν τοῦ ἀσπυρίτου.

Ἐπὶ τῇ ἀποκάλυψιν τοῦ ἀνθρώπου ἕνα μέγα-
λο, κρυφὸ μυστήριον· δὲν μπορεῖ νὰ
μείνῃ μόνος. Ἀγαπᾷ βέβαια τὸν Θεόν
ὃν ἡ ἕνα ἄλλο ὑπέρτατον ὄν. Ἀλλὰ
μὴ ἐπιτακτικὴ ἐσωτερικὴ ἀνάγκη
τὸν υποχρεώνει ν' ἀναζητήσῃ τὸ ἄλ-
λο ἡμῶς του, τὸ ὅμοιό του, ποῦ ὁ
πάγων κόποιο τὸ σὺμπαν καὶ τὸ
ὁποῖο ἡ παρούσα του εἶναι ἀπα-
ραίτητη γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς ζωῆς
του. Ὁ Πλάτων εἶχε φαντασθῇ ὅτι ὁ
Πλάστης εἶχε δημιουργήσει διπλὰ
τὰ ζῶντα ὄντα ὅταν ἔπλασε τὸ
κόσμο, τὰ ὄντα αὐτὰ εἶχαν χωρισθῇ
κατόπιν εἰς δύο καὶ ἀπὸ τότε, ἀπὸ
ζωῆς σὲ ζωὴ, ὁ καθένας ἀναζητοῦσά
μὲ κόπο καὶ ἀγωνία ἐκεῖνον ἃ ἔκει-
νη ποῦ ἦταν ὁ ἄλλος ἑαυτός του.

ΤΙ ΕΝΑΙ Ο «ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΟΣ
ΕΡΩΣ» :

“Ας επανέλθουμε στην παρομοί-
σή μου των ραδιοφωνικών εκπέ-
μπων. Ο κεραυνολόγος έρωας είναι
ή σύνδεσις δύο πομπών που πάλλου-
ται κατά τον ίδιο τρόπο. Η σύνδε-
σις αυτή γίνεται άμεσως, έστω κι-
άν δεν τὸ αντίληφθοῦμε έξ αρχῆς.
Τὰ μάτια είναι τυφλά ακόμα, ενώ τ-
καρδιές έχουν τραωθῇ, Τί συγκινη-
τὸ μυστήριο ἡ γέννησις τοῦ έρω-
τος!

Ὅπως στὸν ἠλεκτρισμό, παρατη-
ρεῖται κ' ἐδῶ ἓνα ὁμοιο φαινόμενο-
ν δύο σύγχρονοι παλμοί, δηλαδή το-
ῖς αὐτοῦ ρυθμοῦ, ἔχουν τὴν τάση νὰ μ-
γαλῶσουν ἀμοιβαίως, νὰ ὑποβοη-
θοῦν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον. Ἄν ἀκούσα-
τε χωριστὰ καθένα ἀπὸ τὰ ὄργανα

μιάς ὀρχήστρας, ἡ μουσικὴ θὰ σᾶς
φανῇ ἀτελής. Ἐνώσατε ὅμως τοὺς ἡ-
χους σὲ ἀρμονικὴ συμφωνία καὶ τὸ
σύνολον τοῦ ρυθμοῦ τῆς ὀρχήστρας
θὰ συγκινήσει τοὺς ἀκροατὰς μὲ τὴν
μυστηριώδη δύναμίν του.

Τὸ ἴδιο φαινόμενο παρατηρεῖται καὶ στὴν ἀγάπη, ὅταν δύο ὄντα πάλαι-
λωναὶ ἀρμονικὰ ἀπὸ τὸν ἔρωτα ποῦ
γεννιέται καὶ μεγαλώνει μέσα
τους. Οἱ διπλὲς δυνάμεις των μεγα-
λώνουν ἀμοιβαίως, πλουτίζουν, ἐλα-
φρύνουν, μεταμορφώνουν τὴν καρ-
διά ὅπου καίει ἡ θαυμασία καὶ πο-
λύτιμη φλόγα. Ἡ ἀγάπη νικᾷ τὰ
πάντα, εἶναι ἡ μεγάλῃ δύναμις τοῦ
κόσμου!

Ἡ δύναμις αὐτῆς ἡμᾶς ἐπιτρέπει νὰ
περάσουμε τὴν ζωὴν μὲ θάρρος, νὰ
ὀφεινόμεθα πλε στερήσεις, τοὺς πό-
νους, τὰ βάσανα. Μιὰ μεγάλη ἀγά-
πη ὁμορφαίνει τὴν ζωὴν. Θλ. βεροί
εἶναι οἱ νάμοι δίχως ἀγάπην, δυστο-
χισμένη ἡ συμβίωσις ὅταν ὄλα ὁ-
πολοῦνται, ζυγίζονται, ἐκτός
τῆς ἀγάπης.

Πόσο ευχάριστα όμως ξαναανθίζει
 η μονότονη και βασανισμένη καθη-
 μερινή ζωή, όταν ένα χαμόγελο,
 μια τρυφερότης την μετατρέπει σε
 χαρά! 'Ο Μπωντελαίρ, ο γλυκός
 και μελαγχολικός ποιητής, την πε-
 ριέγραψε όμοια λέγοντας:

Τί θάλεγες ἀπόψε, φτωχή καί ἔρημη
 Ψυχή,
 Τί θάλεγες καρδιά μου, πού εἶχες
 μαραθῆ,
 Στήν ὁμορφιά, καλή, στήν πολυαγα-
 πῆ μένη

Ποῦ μέ τὸ θεῖο βλέμμα της σοῦ ξα-
[νιάδωσε ζώη;

Συχνά, στίς μελέτες μου της γραφο-ραδίαριθμικής, βλέπω τὸν φόβον πὺλ ἐμπροσθί τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ἀγάπης. Ὁ ἕρωτας εἶναι ἓνα ὥραϊον λουλούδι πὺλ πρέπει νὰ τὸ πέρνωμε μὲ θάρρος. Γιατὶ νὰ φοβοῦμεθα τὴν ἀπελπισίαν τῆς ἐγκαταλείψεως ἐπειδὴ ἀγαποῦμε; Πρέπει νὰ ξέροῦμε νὰ παρένουμε τὸ πᾶν γιὰ νὰ λάβωμε τὸ πᾶν. Φυσικὰ, ἐκείνος στὸν ὁποῖο θὰ ἐμπιστευοῦμε τὴν καρδίαν μας, πρέπει νὰ εἶναι ἀντάξιος αὐτῆς τῆς ἐμπιστοσύνης.

ΠΩΣ ΘΑ ΒΡΟΥΜΕ ΤΟΝ ΣΥΝΤΡΟ-
ΦΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΑΣ

Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ γνωρίζουμε

(Συνέχεια στή σελίδα 80)

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Πρωτότυπος διάλογος του
κ. "Αλκη Κ. Τροπαιάτη

(Νύχτα. Όπου νάναι θα σημάνουν οι καμπάνες για την Ανάσταση. Ο ΜΙΧΑΛΗΣ ΒΡΑΝΑΣ έχει γυρίσει από νωρίς σπίτι του. Έχει τραβηχτεί στο γραφείο του. Άνοιξε μπροστά του κάποιο βιβλίο και διαβάζει. Καπνίζει. Κάποια στιγμή κουδουνίζει το τηλέφωνό του.)

ΜΙΧΑΛΗΣ (παίρνει το ακουστικό): Λέγετε, Η ΦΩΝΗ: Καλησπέρα, Μιχάλη.

ΜΙΧΑΛΗΣ (δεν καταλαβαίνει τη φωνή): Καλησπέρα. Ποιος τηλεφωνεί, παρακαλώ;

Η ΦΩΝΗ: Άκόμα δεν με γνώρισες;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Σὺ εἶσαι, Ντόρα;

Η ΦΩΝΗ: Ή Ντόρα; Όχι, δεν είμαι η Ντόρα. Καί... να με συγχωρείς, καυμένε, πού δεν είμαι...

ΜΙΧΑΛΗΣ: Τόσο τὸ καλὺτερο. Περιμένω ν' ἀκούσω ποιά εἶσαι...

Η ΦΩΝΗ: Κι' ἐγὼ περιμένω νὰ με ἀναγνωρίσης μόνος σου.

ΜΙΧΑΛΗΣ (ἀρχίζει νὰ ἐκνευρίζεται): Μὰ θὰ μοὺ πῆς, τελοσπάντων, ποιά εἶσαι;

Η ΦΩΝΗ: Θὰ σοὺ πῶ. Γιὰ νὰ σὲ βγάλω ἀπὸ τὴν ἀνησυχία. Κι' ἀπὸ τὸν κόπο νὰ με ξαναρωτήσης ἀν' εἶμαι ἡ Πόπη, ἡ Ντόλυ, ἡ Φωφὼ καί... καί... καί... Εἶμαι ἡ "Αννα...

ΜΙΧΑΛΗΣ (μὲ ἐκπληξη): Ἡ "Αννα... Ἡ ΦΩΝΗ: Ναί, ναι, μὴν ἀνοίγης τρεῖς πῆχες τὸ στόμα σου.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Μὰ πῶς... Πῶς βρέθηκες;... Ἐγὼ νόμιζα...

ΑΝΝΑ: Οὐ, τὰ μπέρδεψες, καυμένε μου. Πῶς βρέθηκες; Μὰ, δὲν εἶχα πάει πουθενά. Στὴν "Αθήνα βρίσκομαι καθὼς κι' ἐσύ. Πῶς δὲν συναντηθήκαμε ὅλον αὐτὸ τὸν καιρὸ; Αὐτὸ εἶνε ἄλλη ἱστορία, ἀγαπητέ μου. Τώρα, θὰ μὲ ρωτήσης πῶς μοὺ ἦρθε νὰ σὲ πάρω στὸ τηλέφωνο. "Ε, αὐτὸ ρωτᾶω κι' ἐγὼ τώρα τὸν ἑαυτὸ μου. Καθὼς ἤμουν μόνη σπῆτι μου καὶ ξεφύλλιζα μνησινὰ τὸν τηλεφωνικὸ κατάλογο, δὲν ξέρω πῶς ἔπεσε τὸ μάτι μου στὸ ὄνομά σου. Καὶ ἀμέσως μὲ κυρίεψε ἡ ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νὰ σοὺ τηλεφωνήσω.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Εἶσαι μόνη σου καὶ σὺ ἀπόψε;

ΑΝΝΑ: Γιατί καὶ ἐγὼ; Εἶχε γοῦστο νὰ εἶσαι καὶ σὺ!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Θὰ σοὺ φαινόταν περίεργο;

ΑΝΝΑ: Λιγάκι. Δὲν φαντάζομαι νὰ εἶνε τόσο σκληρὴ γυναῖκα ἡ Ντόρα, ὥστε νὰ σ' ἀφήσῃ τέτοια βραδυὰ ὁλομόναχο...

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ποιά Ντόρα;

ΑΝΝΑ: "Ελα, δά, καυμένε. Κάνεις πῶς δὲν καταλαβαίνεις ἡ Ντόρα, πού σέ... ζήτησε πρὶν λίγο στὸ τηλέφωνο...

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ἐχεις κέφι, φαίνεται, ἀπόψε.

ΑΝΝΑ: Γιατί νὰ μὴν ἔχω; Μὰ πὺ πολλὸ ἔχω δρεξὴ νὰ ἐρίσω καὶ τὴ Ντόρα καὶ τὴν Πόπη καὶ τὴ Ντόλυ κι' ὅλες τὶς ἄλλες ἀξιώτιμες κυρίες, πού σ' ἀφήσαν ἀπόψε ὁλομόναχο.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Μὰ τότε θάπρεπε νὰ φερθῶ κι' ἐγὼ κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο στὴ στρατιὰ τῶν ἱπποτικῶν καθ'αλλιέρων σου πού δὲν δειχτήκαν περισσότερο εὐγενικοὶ ἀπόψε ἀπέναντί σου.

ΑΝΝΑ: Καὶ θάχες ἄδικο, νομίζεις; (τάχα μὲ παράπονο) Μ' ἀφήσαν τὰ ζῶα ὁλομόναχο ν' ἀναστήσω... (Μὲ ἄλλο τόνο): "Ελα, ἀς ἀφήσουμε τ' ἀστεῖα. Πίστεψέ με πῶς δοκιμάζω μιὰ μεγάλη χαρὰ πού σ' ἀκούω ἀπόψε. Ἐστὼ καὶ ἐξ ἀποστάσεως χιλιόμετρων.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Χιλιόμετρων; Μὰ πού κάθεσαι;

ΑΝΝΑ: Δὲν ἔχει σημασία! Μὴν ψάξης νὰ τὸ βρῆς στὸν κατάλογο. Εἶνε τὸ τηλέφωνο τῆς πολυκατοικίας πού μένω. Ἐχουν φύγει ὅλοι γιὰ τὴν ἐκκλησία. Νομίζω πῶς ἐγὼ κι' ὁ θυρωρὸς ἀπομείναμε τούτῃ τὴν ὥρα ἀγρυπνοὶ φρουροὶ τῆς. Λοιπόν, τί σοὺ ἔλεγα; "Α, ναι, γιὰ τὴ χαρὰ πού αἰσθάνομαι πού σοὺ τηλεφωνῶ. Εἶχα ν' ἀκούσω τόσον καιρὸ τὴ φωνή σου...

ΜΙΧΑΛΗΣ: Σίγουρα θὰ τὴν εἶχες ξεχάσει.

ΑΝΝΑ: Αὐτὸ θὰ μπορούσες νὰ τὸ ἔλεγες, ἀν ἦσουν ἐσύ πού μὲ ζητοῦσες πρῶτος στὸ τηλέφωνο καὶ τύχαινε νὰ συμβῇ καλλιῶρα ὅ,τι συνέβη ὅταν ἀκουσες σὺ πρὶν λίγο τὴ φωνή μου.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Νὰ σὲ ζητοῦσα πρῶτος ἐγὼ; Μὰ, ἀφοῦ δὲν ἔξερα τὸ τηλέφωνό σου;

ΑΝΝΑ: Όχι, δά, δὲν ἦταν ἀπαράιτητο νὰ ξέρῃς τὸν ἀριθμὸ μου. Μπορούσες νὰ εἶχες ρωτήσει, νὰ εἶχες μάθει κάτι γιὰ μένα σ' αὐτὰ τὰ δυὸ χρόνια πού ἔχουμε νὰ ἰδωθοῦμε...

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ἐχεις δίκιο, "Αννα. Μὰ, πιστεψέ με, ὅτι σὲ σκεπτόμουν πάντα μὲ τρυφερότητα.

ΑΝΝΑ: Σὲ πιστεύω, Μιχάλη. Ἦσουν πάντα τόσο λεπτὸς, τόσο τρυφερός, ὅσον καιρὸ ἔμεινα κοντά σου. Μακάρι νὰ χωρίζαν ὅλα τὰ ζευγάρια μὲ τὸν ἥμερο καὶ πολιτισμένο τρόπο πού χωρίσαμε ἐμεῖς.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Λὲς «μακάρι»;

ΑΝΝΑ: Ἴσως ἔχω ἄδικο. Γιατί τέτοιοι χωρισμοὶ δὲν σοὺ δίνουν ἀφορμὴ οὔτε νὰ μισήσης τὸν ἄνθρωπο πού πρὶν ἀγαποῦσες.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ὡστε δὲν μὲ μίσησες;

ΑΝΝΑ: Δὲν ξέρω ἀν τὸ ρωτᾷς σοβαρά, Μιχάλη, ἢ μῆπως γυρεύεις νὰ κάνης τηλεφωνικὸ πνεῦμα;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Όχι, "Αννα. Φέρθηκα παντὰ εἰλινὰ μαζί σου. Δὲν σοὺ ἔκρυψα τίποτα. Ἀκόμα κι' ὅταν ἦρθε ἡ στιγμή νὰ χωριστοῦμε...

ΑΝΝΑ: Ναί, ναι, ξέρω. Μοὺ τὰ εἶπες ὅλα (μικρὴ σιωπή).

ΜΙΧΑΛΗΣ: "Αννα...

ΑΝΝΑ: Λέγε...

ΜΙΧΑΛΗΣ: Νόμισα πῶς εἶχες κλείσει.

ΑΝΝΑ: Όχι, σκεπτόμουν, Παντρεύτηκες, χωρίσες...

ΜΙΧΑΛΗΣ: Όλα τὰ ξέρεις, ὅλα...

ΑΝΝΑ: Ἴσως δὲν ἔκανα καλὰ ἀπόψε νὰ σὲ πάρω στὸ τηλέφωνο...

ΜΙΧΑΛΗΣ: Γιατί τὸ λὲς αὐτό;

ΑΝΝΑ: Δὲν ξέρω!... Θάπρεπε νὰ μὴ σπάσω τὴ σιωπὴ τῶν δύο χρόνων. Τώρα πού ἔχεις μείνει ξανά ἐλεύθερος ἀπὸ κάθε δεσμό, θὰ μπορούς νὰ χαίρεσαι μὲ κάθε ἀνεση τὰ ἀγαθὰ τῆς ἐλευθερίας σου...

ΜΙΧΑΛΗΣ: Εἶσαι πάντα παιδί, "Αννα. Ἐνα κοινὸ ρομαντικὸ κοριτσάκι. Πού πικραίνεται μὲ τὶς ἴδιες σου τίς σκέψεις, μὲ τὰ λόγια σου τὰ ἴδια. Ἀκουε, "Αννα. Εἶμαι ἐλεύθερος, μὰ νοσταλγῶ πάντα κάτι γλυκὰ δεσμά. Δὲν τὰ ξεχνᾶω ποτέ μου.

ΑΝΝΑ: Ἀλήθεια, τ' ἀποζητᾷς, καθὼς τὸ λὲς;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ἄν εἶνε κι' αὐτὰ ἐλεύθερα ἀκόμα...

ΑΝΝΑ: Εἶνε, Μιχάλη. Ἐχουν μείνει ἐλεύθερα μέσα σ' αὐτὰ τὰ δυὸ χρόνια.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ἄν ἦθελες...

ΑΝΝΑ: Τί πράγμα;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Εἶμαι ὁλομόναχος, σὲ ἕνα ἄδειο σπίτι, πού μὲ στενοχωροῦν ὅλα. Τὰ δωμάτια, οἱ τοῖχοι, τὰ ἐπιπλά. Πὺ πολλὸ ὁ ἴδιος ὁ ἑαυτός μου. Ἄν ἦθελες νὰ ρθῇς ἀπόψε...

ΑΝΝΑ: Ἐγὼ;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ναί, ἐγὼ. Θ' ἀκούσουμε μαζί τὶς καμπάνες τῆς ἀναστάσεως. Θά... φιληθοῦμε κι' ὅλας — ἀν θές... Θὰ θυμηθοῦμε ἄλλες παρόμοιες νύχτες σὲ περασμένα χρόνια. Ἴσως νὰ τ' ἀναστήσουμε κι' αὐτὰ μαζί. Δὲν πεθαίνουν ποτέ οἱ καλὲς κι' εὐτυχισμένες στιγμές, "Αννα. Ξανα-

ζοῦν κάθε στιγμή. Ἐμεῖς οἱ ἴδιοι τίς ἀνασταίνομε. Ἐμεῖς πού θελήσαμε κάποτε νὰ τίς σκοτώσουμε. Μ' ἀκούς, "Αννα; Θὰ ρθῇς; "Αννα... Μὰ τί; "Εφυγες... "Αννα... "Αννα... (Ἀκουμπᾷ τὸ ακουστικὸ στὴ θέση του). Διέκοψε... Μὰ γιατί; Μήπως ἔπαθε καμμιὰ βλάβη τὸ τηλέφωνό της; Καὶ δὲν ξέρω οὔτε τὸν ἀριθμὸ του. (Σηκώνεται νευριασμένος. Ἀνάβει ἕνα τσιγάρο. Καπνίζει νευρικὰ στενοχωρημένος. Κάνει βόλτες, ἐπάνω-κάτω στὸ γραφείο του. Ἀνάβει δεῦτερο τσιγάρο. Περνᾷ ἔτσι κἀνα τέταρτο. Ἐξαφνὰ ἀκούει τὸ κουδούνι τῆς πόρτας του.) Εἶχε τὸ γοῦστο νὰ εἶνε καμμιὰ Ντόρα! Καὶ δὲν ἔχω τὴν παραμικρὴ δρεξή.

Ἐννοια σου, καὶ θὰ σοὺ τὴν ἐξαποστείλω ἀπὸ κει πού ἦρθε. (Πηγαίνει ν' ἀνοίξῃ. Μπαίνει ἡ ΑΝΝΑ. Ἐμφάνιση κομψή, νεανική, γελαστὸ προσώπακι. Καθὼς γελά, τὰ μάγουλά της κάνουν χαριτωμένα λακκάκια.)

ΜΙΧΑΛΗΣ (πού δὲν πιστεύει στὰ μάτια του): "Αννα... Ἐσύ... (τῆς πᾶνει τὰ δυὸ τῆς χέρια). Κι' ἐγὼ νόμιζα πῶς μοὺ εἶχες κλείσει τὸ τηλέφωνο ἢ πῶς εἶχε πάθει κάποια βλάβη...

ΑΝΝΑ (μισοκλείνει πονηρὰ τὸ μάτι): Ναί, ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ τελευταῖο. Κάποια βλάβη ἔπαθε ξαφνικά. Κι' ἐπειδὴ δὲν σοὺ τὰ εἶχα πει ὅλα ὅσα ἤθελα νὰ σοὺ πῶ, καὶ ἐπειδὴ δὲν σοὺ εἶχα πει τὸ σπουδαιότερο ἀπ' ὅλα... διὰ ταῦτα, καθὼς λέτε καὶ σεις οἱ δικηγόροι, μῆκα γρήγορα-γρήγορα σ' ἕνα ταξί, τοῦ εἶπα κι' ἔβαλε τρίτη, κοντέμαμε νὰ τσακιστοῦμε στὸ δρόμο, καὶ ἦρθα. Γιὰ νὰ σοὺ πῶ αὐτὸ πού ἤθελα...

ΜΙΧΑΛΗΣ (δὲν ἔχει συνέλθει ἀκόμα ἀπὸ τὴν ἐκπληξη): Τί πράγμα, "Αννα;

ΑΝΝΑ: Αὐτὸ πού ἤθελα νὰ σοὺ πῶ; "Α, ναι, (Ἐκείνη τὴ στιγμή ἀκούγονται ἀπὸ μακριὰ καμπάνες, πού χτυποῦν γιὰ τὴν Ἀνάσταση.) Ξέρεις τί ἤθελα νὰ σοὺ πῶ; Χριστὸς Ἀνέστη. Σὰν ἄλλοτε. Καὶ τίποτ' ἄλλο... τίποτ' ἄλλο... (στέκει μεταίωρη, σὲ ἀμηχανία, χωρὶς νὰ γελά πιά.)

ΜΙΧΑΛΗΣ (ξαναβρίσκει τὸν ἑαυτό του): Μὰ ἄλλοτε, ὅταν λέγαμε Χριστὸς Ἀνέστη, φιλιώμασταν κι' ὅλας, "Αννα. Θυμᾶσαι; (Τὴν ἀγκαλιάζει ξαφνικά καὶ τὴ φιλεῖ.)

«Κ^α Κλεοπάτρα, προφητεΐαι παντός είδους...»

Ένα χαριτωμένο εϋδυμογράφημα του Τριστάν Μπερνάρ

ΑΙΤΙΑ πρωταρχική όλης αυτής της ιστορίας, υπήρξε ένας γέρω-διάβολος, ο οποίος γύριζε στους δρόμους με μια ταμπέλλα στη ράχη και ένα πακέτο φέι-βολάν στο χέρι. Μου είχε δώσει καιμένα ένα από τα χρωματιστά εκείνα χαρτιά που γράφουν:

Το μέλλον σας αποκαλύπτεται άψευδώς και εις όλας του τας λεπτομερείας από την

Καν ΚΛΕΟΠΑΤΡΑΝ
διπλωματούχον μάντιδα,
Προφητεΐαι παντός είδους
11Α, Όδος Ναυάρχου της Ξηράς.

«Ένας ακόμη θηλυκός άπατεών» σκέφθηκα, αφού διάβασα το «φέι-βολάν» της.

Ταυτοχρόνως όμως, ένα άκατανίκητο αίσθημα περιεργείας με κυρίευσε, να μάθω, να θεσπαιθώ καλλίτερα, αν και αυτή η Κλεοπάτρα που με τόσο πάταγο διεφήμιζε την τέχνη της, ήταν στ' αλήθεια μια άπατεώνισσα ή αποτελούσε κατ' εξαίρεσιν... μια εξαίρεση του κανόνα;

Δέκα λεπτά αργότερα ήμουν στο σπίτι της «Κας Κλεοπάτρας, προφητεΐαι παντός είδους κτλ.»

Κυρία, της λέγω κοφτά, θα έχω την ελκρινεία να σας δηλώσω ευθύς εξ άοχής, ότι ήλθα εδώ μάλλον για να θέσω υπό δοκιμασίαν την μαντικήν σας δύναμιν. Θα σας υποβάλω, λοιπόν, μια σαφή έρώτηση, στην οποία θέλω μια σαφή, έπίσης απάντηση, χωρίς υπεκφυγές και «ή-ξεις-άφεις».

Για τας σαφείς απαντήσεις, είπε η Πυθία, 100 φρ. και προκαταβολή κώδ.

— Σύμφωνοι. Πάρτε τα. Η μάντις πήρε τα λεπτά, τὰ τσέπωσε και κατόπι κάθησε σ' ένα είδος στριποδιού, που μόλις χωρούσε την άεισέβαστή της περιφέρεια.

— Σας άκούω, κύριε, είπε. — Ωραία. Λοιπόν, θέλω να μου πείτε ποιο άλογο θα κερδίσει στις αύριανές Ιπποδρομίες του Λονσάν, το θρασείο Κουρκουμπίνη.

Η Πυθία έκλεισε τα μάτια, πήρε μια θαθεία άναπνοή και είπε: — Βλέπω, ναι, βλέπω πολύ καθαρά, ότι το Κουρκουμπίνειον έπαθλον θα κερδηθί από τον Κατσαρόλα Α'.

Την ευχαρίστησα και έφυγα. Φυσικά δεν πίστεψα τίποτε από την προφητεία της, αλλά δεν μπόρεσα να μην παίξω την άλλη μέρα και στον Κατσαρόλα Α.

Αί, λοιπόν, το άλογο αυτό ήλθε πρώτο! Έμεινα κατάπληκτος αλλά κατόπι ο σκεπτικισμός με κυρίευσε: «Δεν θαρρέσαι, είπα μέσα μου, άλλη σύμπτωση. Ο Κατσαρόλας Α' ήταν το μεγάλο φαβορί της κούρσας και δεν χρειαζότανε να τον κανείς διπλωματούχος μάντις για να

καταλάβει ότι θα κερδίσει...» Έντούτες θέλησα να δοκιμάσω και για δεύτερη φορά την Πυθία μου. Την άλλη μέρα ξαναπήγα, και αφού κατά καθήκον, την ευχαρίστησα για τὰ κέρδη που μου έσησά, της έδωκα άλλα εκατό φράγκα και την παρεκάλεσα να μου πη ποιο άλογο θα έρχότανε πρώτο στις Ιπποδρομίες του Ώτέιγ.

Η ίδια πάλι μαντική διαδικασία και σε λίγο η απάντησις: — Βλέπω, βλέπω πολύ καθαρά

— Νά μ' άφήσης πιά ήσυχη μ' αυτές τις έρωτήσεις σου!...

ότι στις Ιπποδρομίες του Ώτέιγ θα κερδίσει το έπαθλον Ξυλαγκουριά το άλογο Πούρο της Άθανάς!

Ευχαρίστησα την Κλεοπάτρα και έφυγα με τον ίδιο σκεπτικισμό, όπως και την άλλη φορά.

Έντούτες πήγα και στις Ιπποδρομίες του Ώτέιγ.

Κατά τρόπον έντελώς περιεργον κι' αυτήν την φοράν έκέρδιζε το άλογο που μου είχε πη η Πυθία.

Είπα πάλι ότι θα έπρόκειτο περί συμπτώσεως και ξαναπήγα την άλλη μέρα στην Κλεοπάτρα.

Αυτό επανελήφθηκε δύο τρεις φορές ακόμη. Κάθε φορά όμως, και νέα κέρδη μου χάριζε η Πυθία μου, στις Ιπποδρομίες του Σαιν-Κλου, του Βενσέν, του Άνζιέν, του Μαϊζόν-Λαφίτ, Κέρδίζα, κέρδιζα διαρκώς!

Αμφιβολία δεν χωρούσε πιά ότι έρισκόμουν μπροστά σε ένα άληθινό προφητικό δαιμόνιο.

Έτσι, λοιπόν, πήρα μια μεγάλη απόφαση.

Την άλλη μέρα, ντύθηκα με τὰ γυναικίνα μου, παρφουμαρίσθηκα πηρα και μια ώραία ανθοδέσμη και ξαναπήγα στην Κας Κλεοπάτρας.

— Θα θέλετε, μου είπε αυτή, να σας πω πάλι για κανένα νέο άλογο.

— Όχι κυρία μου, αυτή την φορά δεν προφυτεύατε καλά. Θα σας υποβάλω και σήμερα μια πολύ σαφή έρώτηση αλλά έντελώς άσχετη με όλες τις άλλες:

Κα Κλεοπάτρα, θέλετε να γίνετε γυναίκα μου;

Η Κλεοπάτρα, με κύτταξε κατάπληκτη.

— Σοβαρώς μου λέγει;

— Σοβαρώτατα.

— Όφειλω όμως να σας πληροφορήσω ότι πρό δυο μηνών έχασα τον σύζυγό μου για τρίτη φορά.

— Δηλαδή, σας πέθανε τρεις φορές; Έκανε κατατρομαγμένος.

— Όχι δά, αλλά ήταν ο τρίτος άντρας που μου πέθανε και σεις θασθε τώρα ο τέταρτός μου...

— Που θα με πεθάνετε, δηλαδή;

— Όχι δά. Που θα με πάρετε.

— Ανέπνευσα.

— Αυτό δεν με ενδιαφέρει κυρία μου, της είπα, δεν είμαι διόλου προληπτικός εγώ!

— Ωραία, τότε δέχομαι.

Της πρόσφερα τὰ άνθη μου και μαζί κι' ένα ώραίο δαχτυλίδι.

Ένα μήνα αργότερα γινότανε οι γάμοι μας. Το ίδιο θράδυ φεύγαμε για τὸ ταξίδι μας τοῦ μέλιτος.

Κράτησε αυτό δυο μῆνες. Λεπτά άφθονα είχα χάρις στην τέως Κλεοπάτρα και νῦν χαριτωμένη γυναίκα μου κ. Περσεφόνη (αυτό ήταν το άληθινό της όνομα) και έτσι γλεντήσαμε καλά.

Επί τέλους κάποτε σκέφθηκα πως ήταν ώρα να έπιστρέψουμε και να κυττάξουμε και τις δουλειές μας.

Θα καταλάβατε θέβαια, γιατί εκανα αυτό τον γάμο. Θα εκανα δουλειά μου πιά το παιχνίδι στις κούρσες και υπολόγιζα ότι σύντομα θα γινόμουν εκατομμυριούχος.

Όταν έπιστρέψαμε, το πρώτο πράγμα που εκανα ήταν να πω της γυναικός μου:

— Περσεφονούλα μου μπορώ να σοῦ υποβάλω μια σοφή έρώτηση;

Σήκωσε τὰ χέρια της ψηλά και έβαλε τις φωνές:

— Νά μ' άφήσης πιά ήσυχη μ' αυτές τις έρωτήσεις σου! Τι νομίζεις, πως παντρεύτηκα για να κάνω την ίδια δουλειά; Θέλω πιά να ξεκουραστώ κι' εγώ λιγάκι.

Και κατόπι, χαμηλώνοντας τον τόνο και μ' ένα γλυκό χαμόγελο:

— Άλήθεια, άνδρουλή μου, μου δίνεις έκαστο φράγκα;

— Τι θα τὰ κάμης;

— Μοῦ δώκαν την διεύθυνση μιας περίφημης καφετιούσε και θέλω να τη ρωτήσω τι θα φορεθί φέτος το καλοκαίρι!...

ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

Μιά όμορφη ξανθούλα

Αισθηματικά διηγήματα

του Φ. Ντ' Ορζεβάλ

Ο Τόνυ Κλάκερ ήταν πάλι έρωτευμένος. Η άσθένεια αυτή από την οποία ελάχιστοι άνθρωποι ξεφεύγουν, είναι πάντοτε βαρειάς μορφής όταν την πάθει ο Τόνυ, γιατί ο φίλος μου χαρίζει ολοκληρωτικά την καρδιά του κάθε φορά που έρωτεύεται. Γι' αυτό, δεν άπόρησα όταν κάποιο μεσημέρι που τον άντάμωσα σ' ένα έξοχικό πανδοχείο, μου εξεμυστηρεύθη την είκοστή έβδομη άγάπη που φλόγιζε την μεγάλη του καρδιά.

—Είμαι ξανθή, μου είπε, καθώς σιγόπινε ένα ποτήρι ξανθής μύρας.

—Ναι;

—Κατοικεί εδώ κοντά και άσφαλώς όνομάζεται Γιζέλα.

—Δεν είσαι βέβαιος δηλαδή;

—Δεν της έχω συστηθι ποτέ. Άσφαλώς την συνάντησα τρεις φορές στον δρόμο, αλλά είμαι τρελλά έρωτευμένος μαζί της.

—Αί!... Και γιατί φαντάζεσαι ότι όνομάζεται Γιζέλα;

—Επειδή της ταιριάζει αυτό το όνομα.

Έμεινε μια στιγμή σκεπτικός και κατόπιν είπε:

—Η Θεία Πρόνοια σ' έστειλε εδώ, Ριρί.

Άμέσως μάντευσα τον κίνδυνο και έσπευσα να τον πληροφορήσω:

—Σε είδοποιώ ότι πλησιάζει το τέλος του μηνός και τὰ οικονομικά μου δεν είναι καθόλου άνηθρά.

—Δεν πρόκειται να σοῦ ζητήσω δανεικά, άποκριθίκε, άνασχηκόνοντας τούδε ώμως. Θέλω να με βοηθήσεις να κερδίσω την Γιζέλα.

—Δεν την γνωρίζω.

—Τόσο το καλύτερο.

—Δεν σ' έννοω; έξηγήσου.

Μου ανέπτυξε τότε το σχέδιό του και είδα πόσο η λογική του φτωχού νέου είχε ταραχθί από την ρωμαντική φιλολογία.

—Άκουσε λοιπόν, Ριρί...

—Σε παρακαλώ, να μὴ με λές Ριρί, ξέρεις καλά ότι αυτό με νευριάζει.

—Έστω, αλλά πρόσεξε την ιδέα μου. Δεν υπάρχει κανένα μέσον για να γνωρισθώ με την Γιζέλα, κι' όμως πρέπει να κερδίσω την άγάπη της. Είναι η γυναίκα των όνείρων μου.

—Νομίζω, Τόνυ, πως είναι η δωδεκάτη φορά που...

—Πρέπει να μ' άγαπήσει, με διέκοψε άγρια. Και για να τὸ επιτύχω, πρέπει να της κάμω καλή έντύπωση από την πρώτη στιγμή.

—Ντύσου ως μαρκήσιος της έποχής του Λουδοβίκου ΙΕ' ή ως Ίνδος πρίγκηψ.

—Μὴν άστεϊεύεσαι, σε παρακαλώ. Σοῦ μιλάω σοβαρά. Ως τὸ βράδυ, χάρις σ' έσένα, θα έχω γνωρισθί με την Γιζέλα.

—Λυποῦμαι, αλλά στις τέσσερις έχω ένα ραντεβού στο Παρίσι.

—Δεν θα πᾶς, γιατί εκείνη την ώρα ακριβώς θα βρίσκεσαι σε έκαστο μέτρων απόστασι από την Βόλτα

Φαρφαδέ». στο σταυροδρόμι της πλαγιάς που πηγαινει προς τὸ ποτάμι.

—Επειδή τον κύτταξα σαστισμένος, έξηγήθηκε σαφέστερα:

—Άκουσε, Ριρί, αυτή είναι η τελευταία έλπιδα μου. Κάθε άπόγευμα στις τέσσερις, η Γιζέλα κάνει ένα μικρό περίπατο. Βγαίνει από την βίλλα όπου κατοικεί με τους γονείς της, άκολουθεί τον δρόμο της πλαγιάς και κατεβαίνει ως τον ποταμό. Θα φροντίσεις να βρεθίς στον δρόμο της με τὸ αυτοκίνητό σου και θα φερθίς πρόστυχα μαζί της.

—Εγώ;

—Άφησέ με να μιλήσω, με διακόπτεις όλη την ώρα. Προσπάθησε μάλλον να φαντασθίς την σκηνή: η νέα πλησιάζει. Είναι ξανθή, χαριτωμένη. Ο προστυγάνθρωπος σταματά τὸ άμάξι του και της λείι τολμηρά λόγια.

—Ποιός προστυγάνθρωπος;

—Εσύ, καῦμένε! Επειδή η νέα είναι μόνη, αυτός γίνεται άναίδης. Ξαφνικά όμως, παρουσιάζεται ένας διαβάτης νέος και γενναίος...

—Ένας διαβάτης;

—Ναι. Εγώ. Με μια ματιά αντιλαμβάνομαι τί συμβαίνει. Έπισπεύδω τὸ βήμα, φθάνω κοντά σας και σοῦ ψάλλω τὸν αναβαλλόμενο...

—Πολύ ευχαρίστο αυτό! Κατόπιν;

—Κατόπιν, εῶς θέλεις να κάμης τὸν καμπόσο, αλλά μπρός στην άπειλητική στάση μου, υποχωρείς...

Δηλαδή, βάζεις έμπρός τὸ αυτοκίνητό σου και φεύγεις δίχως να ζητήσης τὰ ρέστα.

—Στὸ μεταξύ, η άφεντιά σου θα

Μάρτυς μου ο Θεός, ότι δεν μ' άρέσει να φαίνομαι άγενής με τις κυρίες. Στὰ νειάτα μου με δίδαξαν να είμαι φιλόφρων σ' εκείνες που δεν είναι πιά πολύ νέες και από τότε, έμαθα μόνος μου να φέρομαι με λεπτότητα σ' εκείνες που είναι άκομα νέες. Γι' αυτό η έντολή που είχα λάβει με δυσσαρεστοῦσε εξαίρετικά.

Άλλωστε, ο φίλος μου κι' εγώ, είχαμε συζητήσει πολύ προτού άποφασίσουμε για τις έκφράσεις που έπρεπε να μεταχειρισθώ, ώστε να φανώ άναίδης προς την ώραία άγνωστη.

Γρήγορα επανέλαβα με τὸν νοῦ μου τὰ λόγια και η καρδιά μου γτυπόδε κάπως πιὸ δυνατά, τὸ όμολογώ, όταν εκεί που προχωρούσα άργά, σταμάτησα τὸ άμάξι μου κοντά στην νέα που έρχόταν. Είμεθα έντελώς μόνον, ο Τόνυ παραμόνευε στη

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

παρουσιάζεται ως ήρωας μπροστά στην κοπέλλα.

—Άκριβδς.

—Αν στὸ ροδοκόκκινο πρόσωπο του Τόνυ, είχα διακρίνει τὸ ελάχιστο ύφος ειρωνείας, πολὺ πιθανόν να του είχα πετάξει κατάμουτρα τὸ υπόλειμμα του ποτηριοῦ μου, αλλά χαμογελοῦσε με τόσο άγασότητα, ώστε με άφώπλισε. Η σύντομη σιγή μου τὸν έπεισε ότι είχα δεχθί την πρότασί του. Κατόπιν ήταν άργα πιά για να σταματήσω τὸν χείμαρρο τὼν επιθέτων της ευγνωμοσύνης του. Θέλοντας και μή, είχα μπλέξει στην περιπέτεια. Έτσι, τὸ ίδιο άπόγευμα, στις τρεις και πενήντα ακριβώς, βρέθηκα με τὸ αυτοκίνητό μου σε διακοσίων μέτρων απόστασι από την «Βίλλα Φαρφαδέ», της οποίας θαύμασα τις ανθοστολισμένες ταρατσες. Άμέσως σχεδόν η πλαγινη πόρτα του κήπου άνοιξε και είδα μπροστά μου, ντυμένη μ' ένα άπαλό γαλάζιο φόρεμα, την Γιζέλα που δεινρευόταν ο Τόνυ.

Μάρτυς μου ο Θεός, ότι δεν μ' άρέσει να φαίνομαι άγενής με τις κυρίες. Στὰ νειάτα μου με δίδαξαν να είμαι φιλόφρων σ' εκείνες που δεν είναι πιά πολύ νέες και από τότε, έμαθα μόνος μου να φέρομαι με λεπτότητα σ' εκείνες που είναι άκομα νέες. Γι' αυτό η έντολή που είχα λάβει με δυσσαρεστοῦσε εξαίρετικά.

Άλλωστε, ο φίλος μου κι' εγώ, είχαμε συζητήσει πολύ προτού άποφασίσουμε για τις έκφράσεις που έπρεπε να μεταχειρισθώ, ώστε να φανώ άναίδης προς την ώραία άγνωστη.

Γρήγορα επανέλαβα με τὸν νοῦ μου τὰ λόγια και η καρδιά μου γτυπόδε κάπως πιὸ δυνατά, τὸ όμολογώ, όταν εκεί που προχωρούσα άργά, σταμάτησα τὸ άμάξι μου κοντά στην νέα που έρχόταν. Είμεθα έντελώς μόνον, ο Τόνυ παραμόνευε στη

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

—Μήπως πηγαινετε προς τὸ Παρίσι κύριε.

ρὸ πὺν πονοῦσε γιὰτὶ εἶχε ἀγαπήσει.

ΜΗΤΩΣ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΕΙ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ;

Ἡ Ζάν ξύπνησε ἀπ' τὸ θόρυβο τῆς βροχῆς.

Δίγες σταγόνες, φερόμενες ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο καὶ πὺν τῇ χτύπησαν στὸ πρόσωπο, τὴν ἐβγαλαν ἀπ' αὐτὸ τὸ παράξενο ὄνειρο, πὺν δὲν θάχε κρατήσει παρὰ λίγα λεπτά ἴσως.

— Σὰς ἀναψα φωνιὰ γιὰ νὰ ἐσταθῇτε δεσποινίς, ἀκούσε τῆς Μαρία νὰ τῆς λέει.

Ἡ Ζάν τινάχτηκε. Τῇ φράση αὐτῇ, μὰ δὲν τὴν εἶχε ἀκούσει λίγο πρὶν; Πὺν τελεῖται τὸ ὄνειρο λοιπὸν καὶ πὺν ἀρχίζει ἡ πραγματικότητα;

Ἀνήσυχη σηκώθηκε καὶ πλησίασε σ' ἕναν καθρέφτη. Μὰ ὅχι... ἦταν ἡ Ζάν ἡ ζωοῦ καὶ χαρούμενη Ζάν τοῦ 20οῦ αἰ. ὄντος. Μόνον τὸ πρόσωπό τῆς ἦταν ἴδιο ἀκριβῶς μὲ τὴ μορφή τῆς Τζόχαν.

— Τί παράξενο ὄνειρο! μουρμουρίσε, εἶδα τὸν ἑαυτὸ μου σὰν νὰ εἶχα ζήσει ἐδῶ καὶ τετρακκίσι χρόνια καὶ νὰ παραστήθαι σ' ἕνα ἐπεισόδιο τῆς ζωῆς μου... Κακὸ τέλος ὅμως εἶχε αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο... Τί τραγικὴ αὐτὴ ἡ Τζόχαν, νὰ ἐρωτεύεται ἔτσι μὲ τὸ πρῶτο.

Ἀρχισε νὰ γελά ἔτσι, σὰν γιὰ νὰ καθυστερήσῃ τὸν ἑαυτὸ τῆς καὶ παίρνοντας ἕνα ἐργόχειρο καθίσε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ ἀρχισε νὰ ἐργάζεται χωρὶς νὰ προσέξῃ ὅτι ἡ πολυθρόνα αὐτὴ ἦταν ἡ ἴδια τῆς Τζόχαν.

Καὶ τότε, σὰν νὰ ξανανοήχτηκε τὸ βιβλίο στὴν σελίδα τὴν σημειωμένη ἀπὸ τὴ μοῖρα, ἡ πόρτα ἔνοιξε καὶ μπῆκε ἡ κ. εἰ ν ο ς.

— ΕΠΙ —

Σὰν τὸν ἄλλον καὶ αὐτὸς ἦταν τοσο ψηλὸς πὺν ἀναγκάστηκε νὰ σκύβῃ γιὰ νὰ μπῇ στὸ σαλόνι. Σὰν τὸν ἄλλον καὶ αὐτὸς εἶχε ξανθὰ μαλλιά, εἶναι μόνον καὶ σὲ στάση.

— Συγχωρεστε με, δεσποινίς, πὺν φτάνω ἀποροκλήτως σπῖτι σας, ἀλλὰ μ' αὐτὸ τὸν παλῶνιο... Τί βροχή, Θεέ μου. Μπήκα στὴν πρώτη πόρτα πὺν δὲν ἔρχα μπρὸς μου γιὰ νὰ γλυτώσω.

Ἡ ματιὰ του, καθὼς τὴν τύλιγε γλυκειὰ καὶ τρυφερή, τῇ γέμισε συγκίνηση. Ἦταν Ἡ κ. εἰ ν ο ς! Τὰ λόγια βέβαια δὲν εἶναι τὰ ἴδια, οὔτε τὰ ρούχα! Φορεῖ μοντέρνο κοστούμι καὶ μιλά μὲ μεγαλύτερο θάρρος αὐτὸς. Ἀλλὰ παρ' ὅλα αὐτά, Ἡ κ. εἰ ν ο ς ὁ ἄνδρας, ὁ ὠραίος νέος μὲ τὴν χαδια-ρική φωνή.

Ὅπως αὐτὴ εἶναι πάντα Ἀ ὁ τ ῆ, ἡ γυναῖκα, εἴτε κρινολίνο φορὰ εἴτε κυλόπιες, ἡ εὐκόλη λεία πάντα, τὸ Ἀ νίσχυρο ν' ἀντισταθῇ στὸ φύσημα τοῦ ἔρωτος, φύλλο.

Γιὰ μιὰ στιγμή, ἀκαριαῖα ξαναζῇ ὅλες τὶς φάσεις τῆς γνωριμίας τους, Ἀ ὁ τ ῆς καὶ Ἡ κ. εἰ ν ο ς. Πρῶτον νὰ φιλοξενήσῃ τὸν τυχερὸν καὶ τὸ ἔρω ται; Τὸ ὄνειρό τῆς μὴν εἶναι μὴ προειδοποιήσῃ πὺν τῆς κάνει ἡ Θεῖα Πρόνοια τὴν τελευταία στιγμή γιὰ νὰ φυλαχθῇ ἀπὸ τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον;

Ἀφ' ὅλα ἃς τώρα ἔγιναν ὅπως σὸ ὄνειρο, θὰ εἶναι τὸ ἴδιο καὶ τὸ τέλος. Νοιώθει ὅτι ἡ ἱστορία θάρχιζε μὲ ἄγνὰ καὶ φιλικὰ μᾶς τένις, καὶ θὰ συνεχισθῇ στὸν κῆπο καὶ στὴν ἐκρη-θαλασσιά, τὴν ἡμέρα πρῶτα καὶ ὕστε-ρα τὴν νύχτα. Κι' εἴπειτα θάρθουν οἱ τοανγκὲς ἡμέρες πὺν θὰ κλάψῃ καὶ αὐ-τὴ σὰν τῇ Τζόχαν, γιὰ τὴν χαμένη τῆς ἀγάπης.

Ἐδνυχῶς εἶχε εἰδοποιηθῇ. Ὅχι, δὲν

θὰ ἀρῇ νὰ γοητευθῇ ἀπ' τὸν διαφορε-ναρὸ, ἀπ' τὸν ἀναίσθητο αὐτὸν Δὸν-Ζου-άν πὺν ζητᾷ περιπέτειες γιὰ νὰ περνᾷ τὶς διακοπές του. Ὅχι, ὅχι καὶ πάλι ὅχι! Ναι θὰ τοῦ μιλήσῃ αὐτοῦτῃ.

— Ἀυπάμει κύριε. Τὸ σπῖτι μου δὲν εἶναι ξενοδοχεῖο. Κάνετε λίγα βήματα. Θὰ δοῦντε κατάλυμα. Μήπως θέλετε ὁμ-πρέλλα;

Ἀλλὰ αὐτὴ τῇ στιγμή ὁ νεαρὸς τὴν πλησιάζει, τῆς τείνει τὸ χέρι καὶ τῆς λέει μὲ τὴ γλυκειὰ του φωνή.

— Τί ὠραία πὺν εἶναι ἐδῶ!...

Τότε ἡ Ζάν χαμωλῶνει τὰ μάτια. Τόσο τὸ χειρότερο. ἔχει νικήσῃ. Τὰ δέχεται ὅλα, τὸ καλύτερο ὅπως καὶ τὸ χειρότε-ρο, τὴν φευγαλέα εὐτυχία καὶ τὴν τρα-γικὴ ἀγωνία τῆς καρδιάς τῆς... Γιατὶ γί-νιμει ἐστὶ ἐδῶ καὶ τετρακκίσι χρόνια, καὶ γιὰτὶ θὰ γίνετα πάντα ἔτσι...

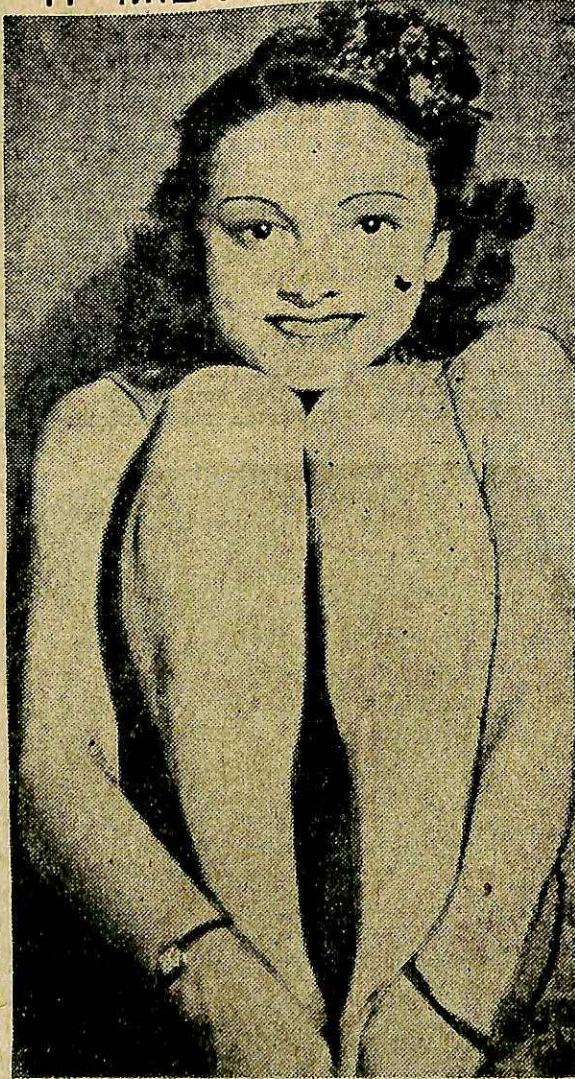
Βέβαιος γιὰ τὸν ἑαυτὸ του, ὅπως ὁ ἄλλος, καθέτα στὴν πολυθρόνα...

Καὶ ἡ αἰώνια ἱστορία ὁ ἄρχισεν γιὰ μιὰν ἀνάστασιν.

Ἦταν μιὰ φορὰ καὶ ἕνα καιρὸ ἕνα κα-ρίτσι πὺν πόνεσε γιὰτὶ ἀγάπης.

ΦΡΑΝΣΙΝ—ΑΒΡΙΑ

Η 'ΜΙΣ ΓΟΗΤΕΙΑ 1939..

Μέσα στὶς τόσες «μῆς» πὺν ἔχουν ἐκλεγεί καὶ πὺν ἐκλέγονται σχεδὸν καθημερινῶς, ἡ πρὶν συμπληθικὴ καὶ πρωτότυπος συνά-μα εἶναι ἡ δις Μονικ Ροιέ, ἡ ὁποία ἐξε-λέγη τὸν περασμένο μῆνα στὸ Παρίσι «Μίς Γαλλία τοῦ 1939». Ἡ δις Ροιέ εἶ-ναι μόλις 16 ἐτῶν καὶ θὰ ὁμολογήσῃτε ὅτι τῆς ἀρέζει ὁ τίτλος.

Ἀγγλικὸ χιούμορ

Ὁ λογαγὸς ἔκαμε ἐπιθεώρηση στὸν λόγο του καὶ ρώτησε ἂν εἶχε νὰ τοῦ πῇ κανεὶς κανένα παράπονο.

Ἔνας φαντάρος βγήκε τότε ἀπὸ τὴ γραμμὴ καὶ εἶπε ὅτι στὴν καντί-να τοῦδωσαν νὰ πῇ μιὰ μπιτόλια λεμονάδα, ἡ ὁποία, ὅμως, δὲν περι-εἶχε λεμονάδα, ἀλλὰ μπενζίνη. Τὸ ἄσχημο ἦταν ὅτι πρὶν ἀντιληφθῇ τῇ διαφορᾷ, εἶχε πῇ κιάλας τὸ μισὸ περιεχόμενο τῆς μπιτόλιας.

Ὁ ἀξιωματικὸς βρέθηκε σὲ δύσ-κολη θέση.

— Αὐτὸ εἶναι πολὺ ἄσχημο, τοῦ εἶ-πε ἐπὶ τέλους. Γι' αὐτὸ τὸ καλλίτε-ρο πὺν ἔχεις νὰ κάμῃς, εἶναι νὰ μὴ βάλῃς τοιγάρου στὸ στόμα σου αὐτὴ τὴ μέρα.

— ΕΠΙ —

Ὁ ταμίας τῆς Τραπεζῆς ἦταν ἐδ-γενὴς ἀλλὰ ἀμετάπειστος.

— Λυποῦμαι πολὺ, κυρία, εἶπε, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ σὰς ἐξοφλή-σω αὐτὸ τὸ τσέκ, ἂν δὲν μοῖς πα-ρουσιάσετε κάποιον, ὁ ὁποῖος νὰ βεβαιώσῃ τὴν ταυτότητά σας.

— Ὁραία, ἀπάντησε ἡ ἡλικιω-μένη κυρία. Ἡ φίλη μου ἀπὸ ἐδῶ υπορεῖ νὰ σὰς βεβαιώσῃ τὴν ταυ-τότητά μου.

— Μὰ δὲν γνωρίζω τὴ φίλη σας, ἔκαμε ὁ ταμίας.

— Ὡ! Εἶδατε τί ἀφηρημένη πὺν εἶμαι; Νὰ σὰς τὴν συστήσω...

— ΕΠΙ —

Κάποιος ἀγόρασε ἕνα αὐτοκι-νητὸ τὸ ὁποῖο θὰ ὠδηγοῦσε ὁ ἱ-διος. Γιὰ νὰ γίνῃ ὅμως αὐτὸ, ἔ-πρεπε μεταξὺ τῶν ἄλλων νὰ ἐ-ξετασθῇ καὶ ἡ ὁρασίς του.

Ὁ ἐξεταστής τοῦ ἔδειξε ἕναν χάριτη πὺν κρεμόταν στὸν τοῖχο, καὶ τοῦ εἶπε νὰ καθορίσῃ καὶ νὰ ὀνομάσῃ ὅ,τι ἔβλεπε σ' αὐτόν.

— Τί εἶναι, ρώτησε, ἔκαμε πὺν βρισκεται στὸ κέντρο, μέσα στὸν μεγάλο κύκλο;

— Εἶναι ὁ ἀριθμὸς 18, ἀπάντη-σε ὁ ὑπαὶφιος.

— Λάθος, εἶπε ὁ ἐξεταστής. Εἶ-ναι ἡ φωτογραφία τῆς Μαίης Οὐ-έστ, πὺν μιλά μὲ τὴν Κάθονν Χέμπουργν.

— ΕΠΙ —

Ἡ τηλεφωνήτρια τοῦ ὑπεραστικὸς κέντρου.

— ἔχετε, κύριε, μιὰ πρόσκληση ἀπὸ τὸ Ἀμπερντιν τῆς Σκωτίας.

Ὁ κ. α. λ. ὁ ν. — Ἐμπρός! Ἐδῶ εἶναι ὁ Μπέν. Πρόσεξε τράκ. Ἀ-πομονώθηκα σ' αὐτὴ τὴν πόλι καὶ χρειάζομαι εἰκοσι λίρες.

Θέλω εἰκοσι λίρες!

Ὁ κ. α. λ. ὁ ν. — Κάπ συμβαίνει μὲ αὐτὸ τὸ τηλέφωνο. Δὲν ἔχουμε συνδεθῇ καλά.

Ἡ τηλεφωνήτρια. (ἐ-πεμβαίνουσα). — Δὲν ἔχετε διέ-κκη, κύριε. Ἐγὼ ἀκούω πολὺ καλά τὸν κύριο πὺν σὰς καλεῖ.

Ὁ κ. α. λ. ὁ ν. — Ἀφ' ὅ

εἶναι ἔτσι, δώστε του ἐσέξ, δε-σποινίς, τίς εἰκοσι λίρες πὺν ζη-τά!

Τὸ κλίπς τῆς κομήσης

Ἀστυνομικὸ δῆγημα τοῦ ΠΙΕΡ ΜΠΟΥΑΛΟ

ΔΕΝ εἶχε ἀρχίσει καλὰ—καλὰ νὰ τρῶν ὁ Κούγκεχαῖμ στὸ βάθος τοῦ μπαζαζιό του, ὅ-ταν ἐσήμανε τὸ κουδούνι τῆς ἐξώπορτας.

Σηκώθηκε νευριασμένος καὶ σκουπίζοντας τὰ μουστάκια του πὺν ἦσαν γεμάτα φαί, ἀνέβηκε τρία σκαλιά καὶ βρέθηκε στὸ μπαζαζιό του.

Ὁ ἐπισκέπτης του θάταν τριαντα-πεντάρης ὡς σαράντα ἐτῶν, μελα-χροινός, μὲ μιὰν ἐπιδερμίδα πὺν μαρτυροῦσε ὅτι εἶχε περάσει πολ-λά χρόνια σὲ θερμὸ κλίμα (τότε ποῦγε ἔρθει στὸ μπαζαζιό τοῦ Κούγ-κεχαῖμ γιὰ τελευταία φορὰ, τοῦγε πῇ ὅτι τὸγε βράσει ἀπ' τὴν Καυέ-νη ὅπου εἶχε περάσει ἐπτά χρόνια) κρατοῦσε στὰ χέρια του μιὰ βαλίτσα πὺν φαίνονταν ἀρκετὰ βαρειά.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Κούγκεχαῖ-μ ἔλαμψε ἀπὸ χαρὰ μόλις ἂν-γνώρισε τὸν ἐπισκεπτή του.

Ἦταν ἡ τετάρτη φορὰ πὺν ὁ βαρυποινίτης πῇγαινε σ' αὐτὸ τὸ μπαζαζιό καὶ ὁ Κούγ-κεχαῖμ εἶχε διατηρήσει τίς καλλίτερες ἀναμνήσεις ἀπ' τίς προηγούμενες ἐπισκέψεις του.

Ὅχι, πὺν εἶχαν κάνει σπου-δαῖες δουλειές μαζί. Ὡς τό-τε ὁ κύριος Λουσιέν (ἔτσι λε-γόταν ὁ ἐπισκέπτης) δὲν εἶχε φέρει παρὰ κάτι κοσμήματα πὺν ἔβλεπε τὸν δὲν ξεπερνοῦ-σε τὰ χίλια φράγκα, ἀλλὰ, ὁ-πωσδήποτε, ὁ Κούγκεχαῖμ προαισθανόταν ὅτι οἱ δοσολη-ψίες αὐτὲς δὲν ἦσαν παρὰ μιὰ ἀρχὴ πὺν θὰ εἶχε ὡς συνέχεια κάποια μεγάλη ἐπιχείρηση, γιὰ τὴν ὁποῖαν ἄλλωστε εἶχε κάνει καὶ νύξη ὁ ἐπισκεπτής.

Ἐπειτα ὁ κύριος Λουσιέν ἦ-ταν λογικός, ἀξιοπρεπής καὶ πολὺ σοφισμένος: μὲ ἄλλα λό-για φαίνονταν ὅτι ἀνῆκε σὲ ἄλλη τά-ξη ἀπὸ αὐτὴ στὴν ὁποία ἀνήκουν οἱ συνηθισμένοι ἀπατεῶνες.

Καθὼς εὐχόταν στὸν ἑαυτὸ του τὸ καλῶς ἦρθε ὁ Κούγκεχαῖμ ἔβριζε μιὰ ματιὰ στὴ βαλίτσα του.

— Ἡρθετε νὰ με ἀποχαιρετήσετε;

— Ναι, ἀλλὰ ἡ βαλίτσα αὐτὴ δὲν ἀποτελεῖ μέρος τῶν ἀποσκευῶν μου.

Ὁ Λουσιέν ἐκύτταξε ἀνῆσυχα πρὸς τὰ ἔξω μέσα ἀπ' τὰ τζάμια τῆς βιτρίνας, πὺνταν γεμάτη ρούχα κι' ἔκανε σιγὰ:

— Ἐγὼ νὰ σοῦ πῶ κάτι τὸ σοβα-ρό.

Μιὰ στιγμή νὰ κατεβάσω τὰ ρολὰ καὶ εἶμαι στὴ διάθεσή σας, εἶ-πε ὁ Κούγκεχαῖμ. Ἐλεγα νὰ κλεί-σω ὕστερα ἀπ' τὸ φαί, ἀλλὰ τὸ ἱ-διο κάνει.

— ΕΠΙ —

Ὁ Κούγκεχαῖμ ἔστριψε τὴ μανι-βέλα καὶ τὸ ρολὸ κατέβηκε. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ ἐπισκεπτής του εἶχε καθί-σει σὲ μιὰ σκονισμένη πολυθρόνα στὴν Λουδοβίκου 15ου. Ὁ παληα-τῆς ἐκάθισε ἀπέναντί του σ' ἕνα σκαμνάκι τοῦ πιάνου.

— Σὰς ἀκούω, ἔκανε.

— Νὰ, ὁ ἀέρας τοῦ Παρισιῦ, ἡ μᾶλλον... τῆς Γαλλίας γενικά, δὲν μὲ σηκώνει πιά καὶ σκέφτηκα νὰ φύ-γω γιὰ τὸ ἐξωτερικόν. Δὲν ξέρω πὺν θὰ καταλήξω τελικά, ἄλλωστε αὐτὸ δὲν ἐξαρτᾶται μόνον ἀπ' τὴ θέ-λησή μου. Τὸ βέβαιον ὅμως, εἶναι ὅ-τι τὰ χαράματα θὰ ἔχω περάσει τὰ σύνορα.

— Διάβολε τόσο γρήγορα; Κιν-δινεῖτε πολὺ;

— Ἐτσι φαίνεται. Οἱ «κύριοι» αὐ-τοῖ ξέρουν ὅτι εἶμαι μέσα στὰ σί-

ελαφρά στὴ πολυθρόνα του.

— ἔχετε ἀκούσει νὰ μιλοῦν γιὰ τὸ κλίπς τῆς κομήσης Φερμπάχ; ρώ-τησε ἀργά—ἀργά.

Ὁ Κούγκεχαῖμ τινάχθηκε ὀλο-κληρὸς πάνω στὸ κάθισμά του.

— Τὸ κλίπς τῆς... Ἀστεῖεύεσθε;

— Βλέπω ὅτι ἔχετε γιὰ τὴ σὰς μιῶ. Ἀλλωστε ἡ φωτογραφία του ἔχει δημοσιευθῇ τόσες φορές. Σκε-φθῇτε, ὅτι τὰ δεκατρία ὑπὸνιαν πὺν τὸ στολίζουν μποροῦν νὰ ἀπο-σπασθοῦν χωρὶς κανένα κίνδυνο νὰ καταστραφθοῦν...

— Διάβολε... μιλάτε σὰν νὸ τῶντε κιάλας στὰ χέρια σας τὸ κλίπς.

— Σὲ δυὸ ὧρες θὰ τῶν.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Κούγκεχαῖ-μ ἄρχισε νὰ γελά.

— Ἐγὼ δεῖ πολλοὺς νᾶνα βέβαιον γιὰ τὸν ἑαυτὸ τους.

Ἀλλὰ στὸ σημείον αὐτό...

Ὡστε ἐλπίζετε νὰ εἰσχωρή-σετε ἐκεῖ ὅπου φυλάσσονται τὰ κοσμήματα, στὸ Λυόν;

— Σταθῇτε μιὰ στιγμή! Τὸ κλίπς βρίσκεται αὐτὸν τὸν καιρὸ στὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ κόμητος, στὸ μέγαρό του τῆς ἡδοῦ Μπαρμπέ—ντε—Σουί.

— Σὰς τότε;

— Ὅχι, ἀλλὰ ἡμουν στὸ Λυ-οννὲ χθὲς τὸ ἀπόγευμα ὅταν ἦρθε καὶ τὸ πῆρε. Τὸν παρη-κολούθησα καὶ εἶδα ὅτι τὸ πῆγε σπῖτι του.

— Ὡστε ὅταν ἡμουν στὸ Λυ-οννὲ χθὲς τὸ ἀπόγευμα ὅταν ἦρθε καὶ τὸ πῆρε. Τὸν παρη-κολούθησα καὶ εἶδα ὅτι τὸ πῆγε σπῖτι του.

— Ὡστε ὅταν ἡμουν στὸ Λυ-οννὲ χθὲς τὸ ἀπόγευμα ὅταν ἦρθε καὶ τὸ πῆρε. Τὸν παρη-κολούθησα καὶ εἶδα ὅτι τὸ πῆγε σπῖτι του.

— Ὡστε ὅταν ἡμουν στὸ Λυ-οννὲ χθὲς τὸ ἀπόγευμα ὅταν ἦρθε καὶ τὸ πῆρε. Τὸν παρη-κολούθησα καὶ εἶδα ὅτι τὸ πῆγε σπῖτι του.

— Ὡστε ὅταν ἡμουν στὸ Λυ-οννὲ χθὲς τὸ ἀπόγευμα ὅταν ἦρθε καὶ τὸ πῆρε. Τὸν παρη-κολούθησα καὶ εἶδα ὅτι τὸ πῆγε σπῖτι του.

— Ὡστε ὅταν ἡμουν στὸ Λυ-οννὲ χθὲς τὸ ἀπόγευμα ὅταν ἦρθε καὶ τὸ πῆρε. Τὸν παρη-κολούθησα καὶ εἶδα ὅτι τὸ πῆγε σπῖτι του.

— Ὡστε ὅταν ἡμουν στὸ Λυ-οννὲ χθὲς τὸ ἀπόγευμα ὅταν ἦρθε καὶ τὸ πῆρε. Τὸν παρη-κολούθησα καὶ εἶδα ὅτι τὸ πῆγε σπῖτι του.

— Ὡστε ὅταν ἡμουν στὸ Λυ-οννὲ χθὲς τὸ ἀπόγευμα ὅταν ἦρθε καὶ τὸ πῆρε. Τὸν παρη-κολούθησα καὶ εἶδα ὅτι τὸ πῆγε σπῖτι του.

— Ὡστε ὅταν ἡμουν στὸ Λυ-οννὲ χθὲς τὸ ἀπόγευμα ὅταν ἦρθε καὶ τὸ πῆρε. Τὸν παρη-κολούθησα καὶ εἶδα ὅτι τὸ πῆγε σπῖτι του.

— Ὡστε ὅταν ἡμουν στὸ Λυ-οννὲ χθὲς τὸ ἀπόγευμα ὅταν ἦρθε καὶ τὸ πῆρε. Τὸν παρη-κολούθησα καὶ εἶδα ὅτι τὸ πῆγε σπῖτι του.

— Ὡστε ὅταν ἡμουν στὸ Λυ-οννὲ χθὲς τὸ ἀπόγευμα ὅταν ἦρθε καὶ τὸ πῆρε. Τὸν παρη-κολούθησα καὶ εἶδα ὅτι τὸ πῆγε σπῖτι του.

— Ὡστε ὅταν ἡμουν στὸ Λυ-οννὲ χθὲς τὸ ἀπόγευμα ὅταν ἦρθε καὶ τὸ πῆρε. Τὸν παρη-κολούθησα καὶ εἶδα ὅτι τὸ πῆγε σπῖτι του.

— Ὡστε ὅταν ἡμουν στὸ Λυ-οννὲ χθὲς τὸ ἀπόγευμα ὅταν ἦρθε καὶ τὸ πῆρε. Τὸν παρη-κολούθησα καὶ εἶδα ὅτι τὸ πῆγε σπῖτι του.

— Ὡστε ὅταν ἡμουν στὸ Λυ-οννὲ χθὲς τὸ ἀπόγευμα ὅταν ἦρθε καὶ τὸ πῆρε. Τὸν παρη-κολούθησα καὶ εἶδα ὅτι τὸ πῆγε σπῖτι του.

— Ὡστε ὅταν ἡμουν στὸ Λυ-οννὲ χθὲς τὸ ἀπόγευμα ὅταν ἦρθε καὶ τὸ πῆρε. Τὸν παρη-κολούθησα καὶ εἶδα ὅτι τὸ πῆγε σπῖτι του.

— Ὡστε ὅταν ἡμουν στὸ Λυ-οννὲ χθὲς τὸ ἀπόγευμα ὅταν ἦρθε καὶ τὸ πῆρε. Τὸν παρη-κολούθησα καὶ εἶδα ὅτι τὸ πῆγε σπῖτι του.

— Ὡστε ὅταν ἡμουν στὸ Λυ-οννὲ χθὲς τὸ ἀπόγευμα ὅταν ἦρθε καὶ τὸ πῆρε. Τὸν παρη-κολούθησα καὶ εἶδα ὅτι τὸ πῆγε σπῖτι του.

— Ὡστε ὅταν ἡμουν στὸ Λυ-οννὲ χθὲς τὸ ἀπόγευμα ὅταν ἦρθε καὶ τὸ πῆρε. Τὸν παρη-κολούθησα καὶ εἶδα ὅτι τὸ πῆγε σπῖτι του.

— Ὡστε ὅταν ἡμουν στὸ Λυ-οννὲ χθὲς τὸ ἀπόγευμα ὅταν ἦρθε καὶ τὸ πῆρε. Τὸν παρη-κολούθησα καὶ εἶδα ὅτι τὸ πῆγε σπῖτι του.

— Ὡστε ὅταν ἡμουν στὸ Λυ-οννὲ χθὲς τὸ ἀπόγευμα ὅταν ἦρθε καὶ τὸ πῆρε. Τὸν παρη-κολούθησα καὶ εἶδα ὅτι τὸ πῆγε σπῖτι του.

— Ὡ

τρία τέταρτα των επίπλων τους. Λέγουν πουληθεί κτόλας. Και έτσι ο Φελμπάχ σκέφθηκε πως δεν θάταν επικίνδυνο να άφιση το κλίπς στο μέγαρο, που έγινε τώρα το τελευταίο μέρος για το οποίο θα μπορούσε να ενδιαφερθώ ένας διαρρηκτής. Ο κύριος Λουσιέν έκτύπησε και πάλι το ρολόι του.

—Φλωαρό ύμνος, είπε, και ή ώρα περνά. Λοιπόν... Είναι ένινα και πέντε, φεύγοντας άμέσως από δω θα φθάσουμε στις έννηάμισυ στην όδον Μπαριμπέ, θα μου χρειασθούν είκοσι λεπτά για να άνοιξώ το γραματοκιβώτιο... δηλ. θα έχου- με...

—Γιατί μιλάτε στον πληθυντικό;

—Γιατί θα είμαστε μαζί. Θα προτιμούσα βέβαια να είμαι μόνος, όπως συνήθως, αλλά άπόψε πρέπει άπαραιτήτως κάποιος να με συνοδεύ- ση.

—Και σκεφθήκατε έμένα; ρώτησε ο άλλος.

—Ναι, έξερετε τις άρχές μου, σάς τις έχω εκθέσει και τις έχετε έγκρι- νει άπόλυτα. Φυλάγουμε άπ' τους συναδέλφους. Με σάς έξέρω ότι θα μπορώ να είμαι ήσυχος...

—Χμ... Σωστά, μόνο που έγω δεν ένεργώ ποτέ. Άγοράζω, αυτό είνε όλο.

—Λοιπόν, σάς λέω ότι άπόψε θα ένεργήσετε.

—Όχι.

—Ναι.

Ο κύριος Λουσιέν σηκώθηκε. Έχτύπησε τη γροθιά του πάνω στο τραπέζι και έξακολούθησε.

—Άσε τα παιδιάρια, Κούγ- κεχαίμ. Σου προτείνω μιά ύπεροχη δουλειά, που τέτοια δεν θα κάνης άλλη στη ζωή σου... και το ξέρεις καλά αυτό. Δεν πιστεύω νάχης τη κουταμάρα ν' άρνιθής.

—Και ο κίνδυνος;

—Δεν θα διατρέξουμε κανέναν κίν- δυνο όταν θαάμαστε δυό. Έπειτα, διάβολε, τη ξέρεις τη κατάσταση μου. Άν συλληφθώ με την καταδί- κη που έχω και την δραπέτευσή μου είμαι χαμένος για πάντα. Πράγμα που θάπρεπε να σέ καθησυχάση για το ότι δεν υπάρχει κανείς κίνδυνος.

—Μά... Χμ!... Τι ρόλο θα παί- ξω;

—Α... Έγινες λογικός βλέπω. Νά με λίγα λόγια ποιά είναι το δύσκο- λο σημείο της ύποθεσεως και πού με άναγκάζει νάχω μαζί μου βοηθό... Έδειξε τη βαλιτζά του...

—Έχω έκει μέσα έναν σωλήνα ό- ξυγόνου, ό οποίος θα με βοηθήση ν' άνοιξώ το γραματοκιβώτιο. Φοβού- μαι μονάχα τόν θόρυβο και μήπως δούν τη λάμψη άπ' έξω. Άν είμαι μόνος θα μου είναι δύσκολο να τρέ- χω κάθε λεπτό άπ' το γραματοκιβώ- τιο στο παράθυρο για να βεβαιώ- νουμαι ότι είναι έρημος ό δρόμος. Θα χασομερίσω άδικα και ξέρεις ό- τι δεν έχω πολύ καιρό μπροστά μου. Άν φυλάξω τότε θα μπορώ να δου- λέψω με την ήσυχία μου.

—Και οι γείτονες άπέναντι;

—Άπέναντι δεν υπάρχει παρά ένα περιβάλλι με ψηλούς τοίχους...

— — —

Ο κύριος Λουσιέν έκάθησε στο χέρι της πολυθρόνας και είπε με φωνή γλυκεριά, ήρεμη τώρα.

—Άκουσέ με, καλά, Κούγκεχαίμ.

Άν δεν με ύπακούσης θα δουλέψω

Το κλίπς της κομήςσης

μόνος. Άλλά σέ είδοποτώ ότι δεν θα πρέπει να ύπολογίζης στο κό- σμημα. Θα διατρέξω όλους τους κινδύνους, αλλά θα ώφεληθώ πολύ περισσότερο παρά άν θα σ' έχω μα- ζί μου.

Ο Κούγκεχαίμ χάιδεψε νευρικά το μουστάκι του.

—Κ' άν έρθω μαζί σας;

—Όχι, σού πουλήσω το κόσμημα μόνο έκατό χιλιάδες φράγκα.

Ο άποδόχος προσπάθησε να πεί- ξη ένα έπιφώνημα χαράς. Το κό- σμημα θα άξίζει τουλάχιστο ένα έ- κατομύριο.

Για τρίτη φορά ο κύριος Λουσιέν έκτύπησε το ρολόι του. Έκανε μιά κίνηση άνυπομονησίας.

—Πάμε, είπε. Γιατί άλλωστικά δεν θα προφθάσω το τραίνο μου.

Έστερα άπό δισταγμό δυό-τρίων δευτερολέπτων άκόμη ο Κούγκεχα- ίμ έξεκρέμασε το καπέλλο του.

—Φυσικά θα ξανάρθουμαι άπό δω.

Θα προφθάσω με τάχα; Πάρε τα λεπτά μαζί σου. Θα φύγω έτσι άπ' εύθείας για το σταθμό.

Ο γέρο-κλεπταποδόχος δεν έ- φερε καμμία αντίρρηση. Έως μά- λιστα να τόν προτιμούσε αυτό τόν συνδυασμό, γιατί, ποιάς ξέρει, ότι δεν θα ζητούσε περισσότερο ό λω- ποδότης άμα θα τέλειωνε ή δου- λειά;

—Έβγα και σέ φτάνω, έκανε.

Ο άλλος άνοιξε τη πόρτα, έσπρω- ξε τη βαλιτζά του στο πεζοδρόμιο και έσκυψε για να περάση κάτω άπ' το ρολό. Η πρώτη σκέψη του Κούγ- κεχαίμ ήταν να πάρη ένα ρεβολ- βερ άπ' το συρτάρι ενός τραπέζιου, ύστερα κατευθύνθηκε πρός το βά-θος όπου ήταν το ιδιαίτερο κατά- λμα του. Πέντε λεπτά άργότερα, με τις τσέπες γεμάτες χαρτονομί- σματα, έσπευσε πρός συνάντηση του συντρόφου του.

Κατέβηκαν άπ' το ταξί στη λεω- φόρο Ένβαλιντ, άπέναντι στο μου- σείο Ροντέν. Γύρω βασιλεύε έρημιά. Κρατώντας τη βαλιτζά στο χέρι ο κύριος Λουσιέν προχωρούσε με βή- μα σταθερό και άποφασιστικό, πράγμα που δεν σενέβαινε διόλδου με τόν Κούγκεχαίμ ό οποίος δέκα φορές είπε ότι παραιτείται της ύπο- θέσεως και δέκα φορές άλλαξε γνώμη.

ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΔΟΥΛΕΙΑ

Στην όδον Μπαριμπέ Ντέ Σουί, ο κύριος Λουσιέν έβγαλε άπό την τσέπη του δυό κλειδιά.

—Βλέπω ότι τα προβλέψατε όλα, έκανε ο Κούγκεχαίμ με άχρωμη φωνή.

—Ναι, όλα... Άλλά σέ παρακα- λώ, σιδέξ τη φάτσα σου... και σου ό π ό σ χ ο μ α ι ότι θα τα κατα- φέρουμε θαυμάσια.

Έφτασαν στο μέγαρο που τους άπασχολούσε χωρίς να συναντήσουν ψυχή ζώσαν. Άφού έρριξε μιά τε- λευταία ματιά γύρω του ο κύριος

Λουσιέν κατευθύνθη άποφασιστικά πρός την πόρτα.

Η κλειδαριά ύπεχώρησε με το πρώτο.

Ο διαρρηκτής έκανε νόημα στο φίλο του να περάση.

Άλλά αυτός ύπεχώρησε πρέμον- τας.

—Όχι, περάστε σεις πρώτα, Σας ακολουθώ!

Ο διαρρηκτής έκανε έναν μορφα- σμό περιφρονήσεως και πέρασε.

Ο Κούγκεχαίμ άφουγκράστηκε για λίγα λεπτά, πήρε μιά βαθειά ά- νσπνοή, και μπήκε κι' αυτός.

Ο κύριος Λουσιέν ξανάκλεισε την πόρτα, έτράβηξε το σύρτη και άνα- ψε τόν ηλεκτρικό του φανό.

Μπροστά τους άρχισε μιά μαρμά- ρινη σκάλα.

Την άνέβηκαν. Ο κλεπταποδόχος έτρεμε και άναγκάστηκε να πιαστή άπό το χερούλι για να μñν πέση.

—Είστε βέβαιοι, ψιθύρισε, ότι...

Για να τόν καθησυχάση ο άλλος, φώναξε δυνατά:

—Είναί κανείς έδω;

Η φωνή του πλημμύρισε το σπύ- τι, αλλά δεν του άποκριθήκε κα- νείς.

—Βλέπετε ότι δεν είναι κανείς; είπε ο διαρρηκτής. Ένας κίνδυνος μόνον ύπάρχει, έξακολουθήσε, σάς τόν είπα, να μñ μας δούν άπ' έξω.

Έξω άπ' αυτό μπορούμε νάμιαστα άπόλυτα ήσυχοι.

Διέσχισαν τρείς αίθουσες, τελείως άδειες σχεδόν άπό έπιπλα άξιοθήρ- νητες, με τα χαλιά τους τυλιγμένα και πεταμένα πλάι στον τοίχο. Άπό το ταβάνι έλειπαν τα ηλεκτρικά ά- μπαζούρ και οι λάμπες κρεμόνταν θλιβερές, χωρίς κανένα στολίδι. Το γραματοκιβώτιο ήταν μέσ' στο γρα- φείο, που θάπρεπε νάταν με πο- λυτέλεια έπιπλωμένο. Η βιβλιοθήκη ήταν άδεια.

Ο Κούγκεχαίμ είχε συνέλθη. Προχώρησε πρός το παράθυρο και κρύφτηκε πίσω άπό την κουρτίνα. Άπό δω θα μπορούσε να παρακο- λουήη το κάθε τί, χωρίς να τόν βλέ- πουν άπ' έξω.

Ο κύριος Λουσιέν άνοιξε τη βα- λιτζά του και έβγαλε δυό άτσαλέ- νιους σωλήνες, που έμοιαζαν σαν χοντρές μπουκάλες και τους άκούμ- πησε πάνω στο παρκέ. Άπ' αυτούς τούς σωλήνες έξέφυναν δυό άλλοι καουτσουκένιοι σωλήνες που συνδέ- ονταν κάτω στην άκρη. Ο άνεπιθύ- μητος έπισκέπτης έσβυσε τη λάμπα του, άναψε τόν αναπτήρα του, ύστε- ρα έβαλε εις κίνηση τη συσκευή του. Μιά γαλάζια φλόγα έξετετάχτηκε και άκούστηκε έτσι ένα έλαφρό σφύ- ριγμα.

Η διάρρηξις έγινε χωρίς σπού- δαία έπεισόδια.

Πότε-πότε φαινόταν κανέννας δια- βάτης.

«Προσοχή!» έκανε ο Κούγκεχαίμ. Ο σύντροφός του σταματούσε τη δουλειά του και ό άνεπιθύμητος έξα- κολουθούσε το δρόμο του, χωρίς να φαντάζεται τί διαδραματιζόταν με- σα στο μέγαρο.

«Έμπρός!» έκανε σέ λίγο ο Κού- γκεχαίμ, και ο κύριος Λουσιέν ξα- νάνοιγε το ρουμπινέ.

Κάθε λίγο ο γέρο-κλεπταποδόχος κτύπαζε πίσω του για να κτυπάη πού είχε φθάσει ο σύντροφός του.

Όταν έπλ τέλους ο κύριος Λουσι- έν έσκυψε για να πάρη μιά τσιμπί- δα άπό τη βαλιτζά του, ο γέρος δεν

μπόρεσε να κρατηθή πιά.

Ο δρόμος ήταν έρημος. Έγκατε- λειψε το παρατηρητήριόν του και πηλίσασε:

—Κοντεύετε; είπε.

—Νομίζω.

Μιά τρύπα έδειχνε τη θέση όπου βρισκόταν ή κλειδαριά πρώτα. Η πόρτα κάνιζε. Ο έπιδέξιος διαρ- ρηκτής δεν χρειάστηκε να καταβά, λη παρά μιά μηδαμινή προσπάθεια για να τñν άνοίξη έντελώς. Τα δια- μερίσματα του γραματοκιβωτίου ή- σαν άδεια, έκτός άπό ένα, όπου ύ- πήρχε μιά δερμάτινη θήκη.

—Έπιτρέψτε; είπε ο κλεπταποδό- χος και έτεινε το χέρι του.

—Σας παρακαλώ... αλλά προσέ- ξε, φοβούμαι ότι κάτι.

Ο Κούγκεχαίμ άδιαφορώντας γι' αυτό, άπλωσε το χέρι του και σάν γάτα που ρίχνεται σ' ένα ποντίκι, πήρε τη θήκη. Παρ' όλο πουνοιωσε ένα ζωηρό κάψιμο, δεν τñν άφισε, αλλά τñν άνοιξε τρέμοντας. Το κλίπς λαμποκόπησε κάτω άπό τη γαλάζια φλόγα της συσκευής όξυγόνου.

—Καλή δουλειά! μουρμούρισε ο Κούγκεχαίμ.

Άλλά συγχρόνως ένοιωσε κάποιον φόβο να τόν κυριεύη.

Άν άνοιγε τα μάτια ο σύντροφός του:

—Μούπατε ότι προτιμάτε να πά- ρετε τα λεπτά άμέσως.

—Ναι... Η ώρα πέρασε, πρέπει να βιαστώ.

Ο κλεπταποδόχος έκλεισε τη θή- κη, τñν έβαλε στη μέση τσέπη του γελέκου του, ύστερα έβγαλε τα χαρτονομίσματα. Ο διαρρηκτής δεν καταδέχτηκε ούτε να τα μετρήση καν.

Καθώς έβγαιναν άπό το γραφείο, ο Κούγκεχαίμ είδε στο σαλόνι τα χαλιά και άναστένανε.

—Άν θέλετε τα κλειδιά μου, σάς τα δίνω, έκανε ο κύριος Λουσιέν γε- λώντας. Μπορείτε να ξανάρθετε αύ- ριο βράδυ.

— — —

...ΜΟΛΙΣ βρέθηκε έξω ο κύριος Λουσιέν σταμάτησε ένα ταξί και μπήκε μέσα. Πρην έξεκίνησε το αὐτο- κίνητο, έπρότεινε στον συνταίριο του να τόν οδηγήση σπίτι του, αλλά αὐ- τός άνήθηκε.

—Θάταν άπρονουσία, δεν το κα- ταλαβαίνετε;... Θα μπορούσε να πñ τίποτα ο σωφέρ.

Η αλήθεια είναι ότι ο Κούγκε- χαίμ δεν είχε παρά μιά σκέψη, να ξεφορτωθñ τόν ύποπτο σύντροφό του. Ο κύριος Λουσιέν το κατάλα- βε. Το έσφισε το χέρι.

—Άντίο. Και καλή τύχη.

—Και σέ σάς έπίσης καλή τύχη.

Ο σωφέρ έτοιμαζόταν να ξεκι- νήση.

—Στο σταθμό της Άνατολής.

Για λίγα λεπτά ο κύριος Λουσιέν έμεινε άκίνητος στο κάθισμά του, σάν να ήταν κοιμισμένος. Μά τñν ώ- ρα που το ταξί διέσχισε τα μεγάλα βουλεβάρτα, βγήκε άπό τη ρέμβη του και με μñν άπότομη κίνηση έχτύπησε το τζάμι.

—Κάτι έξάσασ. Ξαναπηγαίνετε με στην Ένβαλιντ.

Κατέβηκε όπως και πρην, μπρδς στο μουσείο ο Ροντέν και έκανε με τα πόδια τόν δρόμο που τόν χώριζε άπό το μέγαρο.

Έκ νέου άνοιξε τñν πόρτα και έ- φώναξε:

—Είναί κανείς έδω;

Άλλά αὐτή τη φορά τοῦ ἀποκρι- θήκε μιά φωνή:

—Έλα, αγαποδλα... Κόντευα να τρελλαθώ άπό τñν άγωνία.

Έγύρισε το διακόπτη και στο κε- φαλόσκαλο έφάνηκε ή κατάξανθη κόμησσα Ρέλμπαχ. Στο στήθος της έλαμποκοπούσε το κλίπς με τα έε- κατρία μυριάντια.

—Έτρεξε και ρίχτηκε στην άγκα- λιά τοῦ ἀνδρός της.

—Γρήγορα, πές μου, τί έγινε;

Της έδειξε τα χαρτονομίσματα.

—Κύττα.

—Μά αυτό είναι θαύμα! Σε άκο- λούθησε άδίστακτα;

—Όχι και έντελώς, αλλά πάντως ήλθε. Τόν έπεισα με τα έπιχειρήμα- τά μου.

—Και συγκατετέθηκε να φέρη μα- ζί του τα λεπτά;

—Ναι, αλλά σ' αυτό ή πρόφασίς μου ήταν περίφημη. Τί διαβό- λο, νομίζεις ότι έτσι χωρίς σκοπό κάνω το δραστικό των κατέο- γων;

Και με το ρεβέρ τοῦ μανικιοῦ του άρ- χισε να σκουπίζη τη σκόνη που έκανε ήλι- καμμένη τñν έπιδερ- μίδα του!

—Θαύμα! επανέ- λαβε ή κόμησσα. Και μπρδς στο κόσμημα δεν ύποπτεύθηκε τί- ποτα; Και όμως εί- ναι ειδικός.

—Ναι, αλλά ή μί- μησις έχει πετύχει θαυμάσια... και έπει- τα δεν το είδε παρά στο φως της συσκευ- ής τοῦ όξυγόνου.

Μιλώντας είχαν μπει στο σαλόνι. Ο κύριος Λουσιέν έ- ν κύτταζε το κόσμη- μα με άγάπη.

—Δεν σόχα ύποσχεθñ ότι θα «τὸ» έσωζα άπό τñν καταστροφή;

—Έρριξε μιά ματιά στους κατάγυ- μνους τοίχους, στην άδεια αίθουσα.

—Έκατό χιλιάδες φράγκα! Είδες για τί είμαι ικανός; Έχε έμπιστο- σήν, άγάπη μου... Ένός χρόνου προθεσμία θέλω μόνον.

Βλέπεις, ένας άνδρας, ικανός, δεν πρέπει να γονατίζη ποτέ. Μεγάλω- σα μέσ' στα πλούτη, μά τάχασα ο- τοῦ Μόντε Κάρλο. Όταν σέ γνώρι- σα και άγαπηθήκαμε, ήμουν σχεδόν λα σέ δυό μñνες, μέσα, στο Καζίνο καταστραμμένος πιά. Ο πατέρας σου δίσταζε να δώση τη συγκατά- θεσή του για το γάμο μας. Μά έγώ έπέμενα. Ένας άνδρας, έξυπνος, ι- κανός δεν γάνεται ποτέ, αυτό είναι το άπό τοῦ μου. Ός που στο τέλος τόν έπεισα.

Σέ έξη μñνες μετά το γάμο μας δεν είχαμε ούτε φράγκο πιά. Τα πουλήσαμε όλα και βίλλες και μπι- ζού. Το «κλίπς» όμως δεν θα δεχό- μουν ποτέ να το χωρισθώ. Υπάρχει άλλωστε μιά παράδοση στην οικο- νέειά μας σχετικά μ' αυτό. Ότι φέρνει γούρι έφ' όσον τñν οί Φερμπάχ και καταστροφή άμα πε- ράσει σέ ξένα χέρια.

Έπαίξα αυτό το κόλπο.

Και τώρα, άρχεται ή άναγέννησις μας, θα δής.

Στάθηκε, γιατί τόν έπιασαν τα γέλια.

—Τί να σου πώ... Θάδυνα εύχαρί- στως το δέκατον αὐτοῦ τοῦ ποσοῦ να δώ τη φάτσα τοῦ Κούγκεχαίμ, τñν ώρα που θα άνακαλύψη τñν ποι- ότητα τοῦ έμπορεύματος που άγό- ρασε.

— — —

Τὴν ίδια ὥρα ο κλεπταποδόχος έφτανε στο μαγαζί του. Με το ένα χέρι περασμένο μέσα στο γελέκο του σάν νάταν πληγωμένος, δεν είχε σταθñ ούτε λεπτό άπό τοῦ να χαλ- δεύη το κόσμημα.

Στιγμές - στιγμές ένοιωθε μιά ά- πέραντη χαρά να τόν πλημμυρίζη.

—Τὸ βλάκα... μουρμούριζε. Τί δεν θαδυνα να δώ τη φάτσα του αύριο

Της έδειξε τα χαρτονομίσματα.

στην Τράπεζα που θα μñν να αλλά- ξη τα λεπτά!...

Και είχε λόγους να το λήη αὐτό ο πονηρός κλεπταποδόχος.

Τα λεπτά που είχε δώσει τοῦ κ. Λουσιέν, ήταν ψεύτικα!...

Τὸ κόλπο αὐτὸ κόντευε να στοιγί- χιση τñ φήμη του ως τιμίου ανθρω- πῶν στον κόμητα Φερμπάχ.

Όταν άλλαξε το πρώτο χαρτονό- μισμα, δεν τοῦ είπαν τίποτα. Πήγαν μόνο και τόν βρñκαν σπίτι του και τοῦ τοῦ έπέστρεψαν.

—Σας γέλασαν Σέρ, τοῦ είπαν τñ πρώτη φορά.

Άλλά σέ λίγο παρουσιάστηκε δεύτερο και τρίτο και τέταρτο κροῦ- σμα.

Ο κόσμος άρχισε να τόν κυττά ύποπτα.

Μόνη διέξοδος ήταν ή φυγή. Τὸ κλίπς πουλήθηκε - άληθινά αὐτὴ τη φορά - και τὸ ζεύγος άποσύρθη- κε στην έσπαρχία, όπου ζñ έν άναμα- νή καλύτεραν ήμερών.

Και ο κλεπταποδόχος. «Ό... αὐ- τὸς τñν πλήρωσε με μιά λιποθυμία και μιά έγκεφαλική συμφορήση.

Τόφερε βαρέως βλέπετε που τόν γέλασαν, αὐτόν, τόν άλάθητα, που τρομοκρατούσε και έκμεταλλευό- ταν τοῦς πάντας και τὰ πάντα.

ΕΚΕΙΝΗ

ΟΙ δύο ταξιδιωτίσες έτρωγαν ήσυχα σε μία γωνιά της μεγάλης σάλας του ξενοδοχείου Ρουαγκιάλ — Ντυφέν. Ήταν αρκετά περασμένη η ώρα για μεσημβρινό φαγητό και για τον λόγο αυτόν οι δύο ξένες ήταν οι μόνες πελάτισσες του καπαστήματος. Τα γκαρσόνια, μη έχοντας τίποτε άλλο να κάνουν την στιγμή αυτή, στεκόταν παρόμοια και συζητούσαν γι' αυτές.

— Φαίνονται να είναι κυρίες περιωπής, έλεγε ο ένας. Ή γρηά δεν είναι όμορφη, έχει ένα κεφάλι σαν άγελάδα. Άλλα μ' όλα ταύτα έχει σπουδαίο άρα.

— Η νέα όμως, είναι χαριτωμένη. Δεν μοιάζει καθόλου με την μητέρα της, έλεγε ο άλλος.

— Μά δεν είναι η μητέρα της. Πρό όλγινου την άκουσα να την φωνάζει εξαδέλφη.

— Τότε θα είναι άσφαλώς η δασκάλα της ή η γκουβερνάντα της. — Δύσκολο μου φαίνεται. Ή γρηά μπορεί να είναι ντυμένη άπλά, μά, αν δεν κάνω λάθος, την είδα πρό όλγινου να γράφει γράμματα επάνω σε έπιστολόχαρτο με κάποιο οικόσημο.

— Αυτό δεν έχει σημασία. Λίγοι ευγενείς είναι σήμερα τόσο ξεπεσμένοι, ώστε να άναγκάζονται να δουλεύουν.

— Ναί, δεν σοδ λέω. Άλλα μ' όλα ταύτα αυτή η γρηά φαίνεται μαθημένη μάλλον να διατάζει παρά να δέχεται διαταγές. Δεν είναι άσφαλώς ούτε δασκάλα ούτε γκουβερνάντα.

Οι δύο ξένες που δεν είχαν ιδέα για την συζήτηση που γινόταν γύρω στο άτομόν τους κουβεντιάζαν μεταξύ τους με έντελως οικείο τρόπο, όπως κουβεντιάζουν δύο άνθρωποι που είναι συνηθισμένοι να βρίσκονται διαρκώς μαζί.

Η ήλικιωμένη—θα ήταν ως έξηνητα έτών—ψηλή, με ώραια γκριζα μαλλιά, ήταν η δεσποινίς ντέ Ρείζεβιλ. Το όνομά της ήταν πολύ γνωστό στους άρχαιολογικούς κύκλους όπως επίσης πολύ γνωστές ήταν και οι έρευνες που είχε κάνει στα άρχαία διαφόρων μοναστηριών και παληών πύργων. Πολλοί ιστορικοί και άρχαιοδοφοί είχαν χρησιμοποιήσει την εργασία της παρουσιάζοντας την ως δική τους, έπειδή, τα βιβλία που έγραφε η δεσποινίς Άντουανέττα ντέ Ρείζεβιλ δεν κυκλοφορούσαν παρά μόνον σε ένα πολύ στενό έπιστημονικό κύκλο. Έννοείται ότι η ίδια ποτέ της δεν είχε διαμαρτυρηθεί γι' αυτό, έπειδή δεν έγραφε ούτε για το κέρδος ούτε για τη δόξα παρά μόνον για προσωπική της εύχαριστηση. Είχε μείνει άνυπανδρη έπίτηδες για να έχει όλον τον καιρό έλεύθερο να άσχοληται με τις μελέτες της. Ήτον άλλως τε πολύ πλούσια ώστε τίποτα δεν την έμποδίζε να κάνει

τό κέφι της. Για την ώρα μάζευε ύλη για ένα καινούργιο βιβλίο που σκόπευε να έκδώσει με τον τίτλο: «Η παρξενή ιστορία των παληών πύργων της περιφέρειάς Ντωμέν». Για τον λόγο αυτόν αυτή στο Βιρινιάν, άποφασισμένη να έπιχειρήσει άλλη μία φορά να μη μέσσει στον πύργο της Κρουαζίλ, πράγμα που δεν τό είχε κατορθώσει ως τότε.

— Είναι άπίστευτη η άτυχία μου ως τώρα, με τον πύργο αυτόν, έλεγε στην συνοδή της, την Ίσαβέλλα, που την είχε προσλάβει για γραμματέα της, έδώ και δυο-τρία χρόνια. Κάθε φορά που περνάω από το Βιρινιάν βρίσκω και από ένα καινούργιο έμπόδιο που μου φράζει την είσοδο του πύργου της Κρουαζίλ. Και όμως έχω την πεποίθηση ότι ύπάρχουν εκεί μέσα πολύτιμα άρχαία. Την πρώτη φορά έλειπαν οι πυργοδεσπότες. Την δεύτερη, η κληρονόμος τους, μία κακοσιπέντε έτών, λεπτή, χαριτωμένη, με ώραια πλούσια μαύρα μαλλιά, και παράξενη, μου παρήγγειλε ότι η βιβλιοθήκη του πύργου δεν ένδι- ή αφέρει τον ξένο κόσμο. Την τρίτη φορά, η ίδια νεαρή πυργοδέσποινα, η δεσποινίς Φλερύ ντ' Άλλεμάν, είχε τελώσει τους γάμους της και έλειπε σε γαμήλιο ταξίδι. Τέ-λος την τετάρτη φορά, εκεί που ήλπιζα ότι η άτυχία του γάμου θα την είχε αλλάξει και θα με άφινε να ψάξω στην βιβλιοθήκη της, έφθασα άκριβώς λίγες μέρες μετά τον θάνατό της. Δεν μπορούσα φυσικά να πάω να ένογλήσω τον άνδρα της που είχε μείνει πρό όλγινου ήμερών χήρος. Να ιδούμε τι θα μου τύχει σήμερα.

— Ποιός είναι ο τωρινός πυργοδεσπότης; ρώτησε η νεαρή γραμματέας, με μία γλυκιά, εύχαριστη φωνή.

— Δεν ξέρω. Θα προσπαθήσω έν τούτοις για μία φορά άκόμη να παραβιάσουμε αυτήν την έρμητικά κλεισμένη πόρτα. Θα πάμε προηγουμένως να συναντήσουμε τον παπα για να του ζητήσουμε πληροφορίες για τον πυργοδεσπότη. Τι μαθαίνετε από τους δικούς σας; Είναι όλοι καλά;

— Θαυμάσια. Σας εύχαριστώ. Τα άγόρια εργάζονται και η Μιμή έπίσης. Ο μπαμπάς είναι θαυμάσια στην ύγεία του και η μαμά, που μου έγραψε, φαίνεται να είναι πολύ εύχαριστημένη.

Ο τόνος με τον όποιο μιλούσε η νέα δεν πρόδινε την παραμικρή νοσταλγία. Η Ίσαβέλλα Ντωμέν, κόρη του στρατηγού Ντωμέν, που είχε ξαναπαντρευθεί και είχε περισσότερα παιδιά παρά λεπτά, άναγκάστηκε, σαν πιό μεγάλη, να εργασθί. Η μητροιά της της φερνόταν πάρα πολύ καλά, την άγαπούσε μάλιστα. Άλλα οι οικονομικές συνθήκες της οικογένειας την είχαν άναγκάσει να έγκαταλείψει τον

άναπημένο της πατέρα και τα άδελφία της, για να κερδίσει μόνη της την ζωή της. Είχε όμως περάσει τα περισσότερα χρόνια της έσωτερική σε κάποιο παρθεναγωγείο και έτσι ο χωρισμός δεν της φαινόταν και τόσο σκληρός. Ήταν εύχαριστημένη για την θέση της κοντά στην ευγενική δεσποινίδα ντέ Ρείζεβιλ, που της φερνόταν περισσότερο σαν φίλη παρά σαν προϊστάμένη. Τα ταξίδια που έκαναν σχεδόν διαρκώς την ένθουσιαζαν και διεσκέδαζε με τα καινούργια πράγματα που έβλεπε κάθε φορά. Άλλα και η δεσποινίς ντέ Ρείζεβιλ δεν ήταν λιγώτερο εύχαριστημένη. Η Ίσαβέλλα δεν ήταν μόνον μία εύχάριστη συντροφιά αλλά και μία πολύτιμη βοήθεια για την δουλειά της.

Δεν ήταν καμιά έξαιρετική καλλονή η Ίσαβέλλα Ντωμέν. Είχε, όμως, ένα πολύ εύχριστο παρουσιαστικό. Είκοσιτεσσάρων ως είκοσιπέντε έτών, λεπτή, χαριτωμένη, με ώραια πλούσια μαύρα μαλλιά, μεγάλα μαύρα μάτια και άπαλο, δροσερό δέρμα, ήταν παρ' όλη την άπλότητα του ντυσίματός της, μία έλκυστική νέα, που αν προσπαθούσε να περιποιηθί τον έαυτό της και να ντυθί μοντέρνα, θα γοήτευε όλον τον κόσμο. Ήταν όμως άναγκασμένη να ντύνεται πολύ άπλά έπειδή και η δεσποινίς ντέ Ρείζεβιλ ντύνόταν το ίδιο και έπειδή τα διαρκή ταξίδια δεν χρειάζόντουσαν μεγάλες τουαλέτες.

— Πάμε τώρα στο πρεσβυτάριο να συναντήσουμε τον παπα, έλεγε η δεσποινίς ντέ Ρείζεβιλ.

Προχώρησαν άνάμεσα από κάτι στενά δρομάκια πρός το μέρος στο όποιο ύψωνόταν ο πύργος, ένα άπλό αλλά μεγαλοπρεπές παληό οικόδομημα. Η Ίσαβέλλα που έπισκεπτόταν για πρώτη φορά αυτή την περιφέρεια ήταν καταγοητευμένη από την φυσική καλλονή.

— Τι ώραιος που είναι αυτός ο πύργος, έλεγε στην δεσποινίδα ντέ Ρείζεβιλ. Φθάνει να τον βλέπη κανείς για να μαντεύσει τι σπουδαίο ρόλο θα έχει παίξει ως τα σήμερα.

— Ά, βέβαια, άπάντησε η άλλη. Έχουν γίνει πολλές μάγες γύρω του, άλλαξε πολλές φορές ιδιοκτη-τες, καταστράφηκε σε διάφορες έποχές από πυρκαγιές ή από τις έπιδρομές των έχθρών. Ξαναχτίστηκε, ξανακάηκε...

Σταμάτησε λίγο και έκτύπαξε με άχώρταγο μάτι το ύπερήφανο κτίριο. — Ύστερα πρόσθεσε: — Έχω μία προαίσθηση ότι αυτή την φορά θα κατορθώσω να μω μέσσει. Είμαι άποφασισμένη να τό έπιτύχω με κάθε θυσία.

— Με κάθε θυσία; έπανέλαβε η Ίσαβέλλα γελώντας με ένα άθωο, κοριτσίστικο γέλιο.

Σε λιγάκι φθάσανε μπροστά στην παληά έκκλησία, ρωμαντικού ρυθ-μικού της. Η Ίσαβέλλα γονάτισε, έκανε την προσευχή της και ύστερα άρχισε να κυττάζει γύρω της. — Η έκκλησία αυτή φημίζεται για κάτι παληά κεντημένα ύφασματα που έχει, έλεγε η δεσποινίς ντέ Ρείζεβιλ. Δυστυχώς όμως δεν τα βλέπει κανείς.

Την ίδια στιγμή άνοιξε η πόρτα του ιεροού και έφάνισθη ο παπάς του Βιρινιάν. Η δεσποινίς ντέ Ρείζεβιλ προχώρησε άμέσως πρός το μέρος του και άρχισε να συζητά μαζί του. Η Ίσαβέλλα πλησίασε έπίσης. Ο παπάς τις ώδηγησε μέσα σε ένα δωμάτιο που συγκοινωνούσε με την έκκλησία και που χρησίμευε σαν είδος αίθουσα άκροάσεως. Έκει μέσα περιμενε ένας νέος, ως είκοσι έτών, που φάνηκε να ταράχθηκε μόλις είδε τις κυρίες να μπαίνουν. Ο παπάς τον πλησί-ασε, του ζήτησε συγγνώμη και τον συνώδεψε ως την πόρτα, φωνάζοντας του φιλικά:

— Θα ιδωθούμε το βράδυ. — Ύστερα γύρισε πάλι στις έπισκέπτριές του.

— Με συγχωρείτε, έλεγε. Είναι ένας παλιός μου μαθητής, ένας νέος με πολύ μεγάλο μέλλον. Το είπα να ξαναρθί το βράδυ. Και τώρα είμαι εις την διάθεσή σας.

Ύστερα γυρίζοντας πρός την δεσποινίδα ντέ Ρείζεβιλ, πρόσθεσε:

— Το θεωρώ πολύ μεγάλη μου τιμή, δεσποινίς, το ότι σας δέχομαι στο ταπεινό πρεσβυτάριό μου. Είχα την εύχαριστηση να σας ξανασυναντήσω την έποχή που ήμουν έφημέριος στο Σεύσιέ. Άλλα και αν δεν σας είχα ιδί ποτέ προηγουμένως, το όνομά σας μου είναι πολύ γνωστό. Είσατε πασίγνωστη σε όλες τις έκκλησιαστικές περιφέ-ρειες.

ΕΦΥΓΕ

ΕΝΑ
ΠΑΘΗΤΙΚΟΤΑΤΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΗΣ
ΝΤΕΛΛΟΥ

μου, και προχώρησαν στο έσωτε-ρικό της. Η Ίσαβέλλα γονάτισε, έκανε την προσευχή της και ύστερα άρχισε να κυττάζει γύρω της.

— Η έκκλησία αυτή φημίζεται για κάτι παληά κεντημένα ύφασματα που έχει, έλεγε η δεσποινίς ντέ Ρείζεβιλ. Δυστυχώς όμως δεν τα βλέπει κανείς.

Την ίδια στιγμή άνοιξε η πόρτα του ιεροού και έφάνισθη ο παπάς του Βιρινιάν. Η δεσποινίς ντέ Ρείζεβιλ προχώρησε άμέσως πρός το μέρος του και άρχισε να συζητά μαζί του. Η Ίσαβέλλα πλησίασε έπίσης. Ο παπάς τις ώδηγησε μέσα σε ένα δωμάτιο που συγκοινωνούσε με την έκκλησία και που χρησίμευε σαν είδος αίθουσα άκροάσεως. Έκει μέσα περιμενε ένας νέος, ως είκοσι έτών, που φάνηκε να ταράχθηκε μόλις είδε τις κυρίες να μπαίνουν. Ο παπάς τον πλησί-ασε, του ζήτησε συγγνώμη και τον συνώδεψε ως την πόρτα, φωνάζοντας του φιλικά:

— Θα ιδωθούμε το βράδυ. — Ύστερα γύρισε πάλι στις έπισκέπτριές του.

— Με συγχωρείτε, έλεγε. Είναι ένας παλιός μου μαθητής, ένας νέος με πολύ μεγάλο μέλλον. Το είπα να ξαναρθί το βράδυ. Και τώρα είμαι εις την διάθεσή σας.

Ύστερα γυρίζοντας πρός την δεσποινίδα ντέ Ρείζεβιλ, πρόσθεσε:

— Το θεωρώ πολύ μεγάλη μου τιμή, δεσποινίς, το ότι σας δέχομαι στο ταπεινό πρεσβυτάριό μου. Είχα την εύχαριστηση να σας ξανασυναντήσω την έποχή που ήμουν έφημέριος στο Σεύσιέ. Άλλα και αν δεν σας είχα ιδί ποτέ προηγουμένως, το όνομά σας μου είναι πολύ γνωστό. Είσατε πασίγνωστη σε όλες τις έκκλησιαστικές περιφέ-ρειες.

Ο έφημέριος μιλούσε στη δεσποινίδα Ρείζεβιλ όπως θα μιλούσε σε ένα συνάδελφό του. Ήταν κι' ο ίδιος πολύ μορφωμένος και τον ένδιέφεραν οι εργασίες που είχε γράψει. Η Ίσαβέλλα δεν άνεμίσθη στη συζήτηση, έπειδή είχε συναισθησι ότι δεν είχε δικαίωμα να άναμίσθη σε ζητήματα που δεν τα κατείχε έντελως. Και όμως η Ίσαβέλλα είχε κάνει πολύ καλές σπουδές, που θα έκαναν πολλούς νέους και νέες να την ζηλεύσουν γι' αυτές. Σιωπούσε λοιπόν και παρακολουθούσε προσεκτικά τους λόγους του παπα.

— Ο πύργος του Κρουαζίλ, έλεγε αυτός, άήκει σήμερα στον κύριο Ντενίς Ωμπερτέν, τον σύζυγο της δεσποινίδος Φλερύ ντ' Άλλεμάν, που, καθώς θα έχετε πληροφορηθί, πέθανε λίγο καιρό μετά τον γάμο της. Άφησε τον πύργο και όλη την την περιουσία στον σύζυγό της, υπό τον όρον ότι δεν θα ξαναπαντρευθί. Αυτό δεν είναι μυστικό, το

γνωρίζει όλος ο κόσμος στην περιφέρεια. Έχουν περάσει έξη χρόνια από τότε που γήρησε.

Η δεσποινίς ντέ Ρείζεβιλ δεν μπόρεσε να μη γελάσει.

— Τι άνόητη ζηλοτυπία μετά θάνατον. Καταλαβαίνω ότι ο χήρος δεν βιάζεται πολύ να ξαναπαντρευθί. Άν μάλιστα έχει οικογενειακά βάρη που να του έπιβάλλουν να μείνη άνυπανδρος. Ποιός ξέρει; Ίσως γάνοντας την περιουσία της γυναίκας του, να μην έχει τίποτα πιά δικό του.

— Άκριβώς, έλεγε ο έφημέριος. Ο κύριος Ωμπερτέν δεν είναι άγνωστος στην περιφέρεια. Πριν από το γάμο του εργαζόταν στο συμβολαιογραφείο του κ. Κορμιέ. Άνήκει σε μία παληά άστική οικογένεια.

καί από τους Φλερύ δεν ύπάρχουν έπίσης άπόγονοι του κλάδου που είχε συνδεθί με τους ντ' Άλλεμάν. Η πυργοδέσποινα δεν είχε παρά κάτι μακρινούς συγγενείς, που ούτε καν το όνομα Φλερύ είχαν, και για τους όποιους δεν έδειχνε κανένα ένδιαφέρον. Έννοείται ότι αν ξαναπαντρευθί ο ντ' Ωμπερτέν, ο πύργος θα περιέλεθ μοιραίως σ' αυτούς. Άν όμως άκολουθήσει την θέλησι της γυναίκας του και δεν παντρευθί, τότε άσφαλώς ο πύργος θα άνήκη στους κληρονόμους του. Πάντως εγώ δεν μπορώ να παραπονεθώ από τους σημερινούς κατόχους του πύργου. Δεν ξέρετε πόση σημασία έχει για έναν έφημέριο να

— Πάμε τώρα, στο πρεσβυτάριο να συναντήσουμε τον παπα έλεγε η δεσποινίς ντέ Ρείζεβιλ.

Προχώρησαν άνάμεσα από κάτι στενά δρομάκια πρός το μέρος στο όποιο ύψωνόταν ο πύργος, ένα άπλό αλλά μεγαλοπρεπές παληό οικόδομημα. Η Ίσαβέλλα που έπισκεπτόταν για πρώτη φορά αυτή την περιφέρεια ήταν καταγοητευμένη από την φυσική καλλονή.

— Τι ώραιος που είναι αυτός ο πύργος, έλεγε στην δεσποινίδα ντέ Ρείζεβιλ. Φθάνει να τον βλέπη κανείς για να μαντεύσει τι σπουδαίο ρόλο θα έχει παίξει ως τα σήμερα.

— Ά, βέβαια, άπάντησε η άλλη. Έχουν γίνει πολλές μάγες γύρω του, άλλαξε πολλές φορές ιδιοκτη-τες, καταστράφηκε σε διάφορες έποχές από πυρκαγιές ή από τις έπιδρομές των έχθρών. Ξαναχτίστηκε, ξανακάηκε...

Σταμάτησε λίγο και έκτύπαξε με άχώρταγο μάτι το ύπερήφανο κτίριο. — Ύστερα πρόσθεσε: — Έχω μία προαίσθηση ότι αυτή την φορά θα κατορθώσω να μω μέσσει. Είμαι άποφασισμένη να τό έπιτύχω με κάθε θυσία.

— Με κάθε θυσία; έπανέλαβε η Ίσαβέλλα γελώντας με ένα άθωο, κοριτσίστικο γέλιο.

Σε λιγάκι φθάσανε μπροστά στην παληά έκκλησία, ρωμαντικού ρυθ-μικού της. Η Ίσαβέλλα γονάτισε, έκανε την προσευχή της και ύστερα άρχισε να κυττάζει γύρω της. — Η έκκλησία αυτή φημίζεται για κάτι παληά κεντημένα ύφασματα που έχει, έλεγε η δεσποινίς ντέ Ρείζεβιλ. Δυστυχώς όμως δεν τα βλέπει κανείς.

Την ίδια στιγμή άνοιξε η πόρτα του ιεροού και έφάνισθη ο παπάς του Βιρινιάν. Η δεσποινίς ντέ Ρείζεβιλ προχώρησε άμέσως πρός το μέρος του και άρχισε να συζητά μαζί του. Η Ίσαβέλλα πλησίασε έπίσης. Ο παπάς τις ώδηγησε μέσα σε ένα δωμάτιο που συγκοινωνούσε με την έκκλησία και που χρησίμευε σαν είδος αίθουσα άκροάσεως. Έκει μέσα περιμενε ένας νέος, ως είκοσι έτών, που φάνηκε να ταράχθηκε μόλις είδε τις κυρίες να μπαίνουν. Ο παπάς τον πλησί-ασε, του ζήτησε συγγνώμη και τον συνώδεψε ως την πόρτα, φωνάζοντας του φιλικά:

— Θα ιδωθούμε το βράδυ. — Ύστερα γύρισε πάλι στις έπισκέπτριές του.

— Με συγχωρείτε, έλεγε. Είναι ένας παλιός μου μαθητής, ένας νέος με πολύ μεγάλο μέλλον. Το είπα να ξαναρθί το βράδυ. Και τώρα είμαι εις την διάθεσή σας.

Ύστερα γυρίζοντας πρός την δεσποινίδα ντέ Ρείζεβιλ, πρόσθεσε:

— Το θεωρώ πολύ μεγάλη μου τιμή, δεσποινίς, το ότι σας δέχομαι στο ταπεινό πρεσβυτάριό μου. Είχα την εύχαριστηση να σας ξανασυναντήσω την έποχή που ήμουν έφημέριος στο Σεύσιέ. Άλλα και αν δεν σας είχα ιδί ποτέ προηγουμένως, το όνομά σας μου είναι πολύ γνωστό. Είσατε πασίγνωστη σε όλες τις έκκλησιαστικές περιφέ-ρειες.

καί από τους Φλερύ δεν ύπάρχουν έπίσης άπόγονοι του κλάδου που είχε συνδεθί με τους ντ' Άλλεμάν. Η πυργοδέσποινα δεν είχε παρά κάτι μακρινούς συγγενείς, που ούτε καν το όνομα Φλερύ είχαν, και για τους όποιους δεν έδειχνε κανένα ένδιαφέρον. Έννοείται ότι αν ξαναπαντρευθί ο ντ' Ωμπερτέν, ο πύργος θα περιέλεθ μοιραίως σ' αυτούς. Άν όμως άκολουθήσει την θέλησι της γυναίκας του και δεν παντρευθί, τότε άσφαλώς ο πύργος θα άνήκη στους κληρονόμους του. Πάντως εγώ δεν μπορώ να παραπονεθώ από τους σημερινούς κατόχους του πύργου. Δεν ξέρετε πόση σημασία έχει για έναν έφημέριο να

— Πάμε τώρα, στο πρεσβυτάριο να συναντήσουμε τον παπα έλεγε η δεσποινίς ντέ Ρείζεβιλ.

Προχώρησαν άνάμεσα από κάτι στενά δρομάκια πρός το μέρος στο όποιο ύψωνόταν ο πύργος, ένα άπλό αλλά μεγαλοπρεπές παληό οικόδομημα. Η Ίσαβέλλα που έπισκεπτόταν για πρώτη φορά αυτή την περιφέρεια ήταν καταγοητευμένη από την φυσική καλλονή.

— Τι ώραιος που είναι αυτός ο πύργος, έλεγε στην δεσποινίδα ντέ Ρείζεβιλ. Φθάνει να τον βλέπη κανείς για να μαντεύσει τι σπουδαίο ρόλο θα έχει παίξει ως τα σήμερα.

— Ά, βέβαια, άπάντησε η άλλη. Έχουν γίνει πολλές μάγες γύρω του, άλλαξε πολλές φορές ιδιοκτη-τες, καταστράφηκε σε διάφορες έποχές από πυρκαγιές ή από τις έπιδρομές των έχθρών. Ξαναχτίστηκε, ξανακάηκε...

Σταμάτησε λίγο και έκτύπαξε με άχώρταγο μάτι το ύπερήφανο κτίριο. — Ύστερα πρόσθεσε: — Έχω μία προαίσθηση ότι αυτή την φορά θα κατορθώσω να μω μέσσει. Είμαι άποφασισμένη να τό έπιτύχω με κάθε θυσία.

— Με κάθε θυσία; έπανέλαβε η Ίσαβέλλα γελώντας με ένα άθωο, κοριτσίστικο γέλιο.

Σε λιγάκι φθάσανε μπροστά στην παληά έκκλησία, ρωμαντικού ρυθ-μικού της. Η Ίσαβέλλα γονάτισε, έκανε την προσευχή της και ύστερα άρχισε να κυττάζει γύρω της. — Η έκκλησία αυτή φημίζεται για κάτι παληά κεντημένα ύφασματα που έχει, έλεγε η δεσποινίς ντέ Ρείζεβιλ. Δυστυχώς όμως δεν τα βλέπει κανείς.

Την ίδια στιγμή άνοιξε η πόρτα του ιεροού και έφάνισθη ο παπάς του Βιρινιάν. Η δεσποινίς ντέ Ρείζεβιλ προχώρησε άμέσως πρός το μέρος του και άρχισε να συζητά μαζί του. Η Ίσαβέλλα πλησίασε έπίσης. Ο παπάς τις ώδηγησε μέσα σε ένα δωμάτιο που συγκοινωνούσε με την έκκλησία και που χρησίμευε σαν είδος αίθουσα άκροάσεως. Έκει μέσα περιμενε ένας νέος, ως είκοσι έτών, που φάνηκε να ταράχθηκε μόλις είδε τις κυρίες να μπαίνουν. Ο παπάς τον πλησί-ασε, του ζήτησε συγγνώμη και τον συνώδεψε ως την πόρτα, φωνάζοντας του φιλικά:

— Θα ιδωθούμε το βράδυ. — Ύστερα γύρισε πάλι στις έπισκέπτριές του.

— Με συγχωρείτε, έλεγε. Είναι ένας παλιός μου μαθητής, ένας νέος με πολύ μεγάλο μέλλον. Το είπα να ξαναρθί το βράδυ. Και τώρα είμαι εις την διάθεσή σας.

Ύστερα γυρίζοντας πρός την δεσποινίδα ντέ Ρείζεβιλ, πρόσθεσε:

— Το θεωρώ πολύ μεγάλη μου τιμή, δεσποινίς, το ότι σας δέχομαι στο ταπεινό πρεσβυτάριό μου. Είχα την εύχαριστηση να σας ξανασυναντήσω την έποχή που ήμουν έφημέριος στο Σεύσιέ. Άλλα και αν δεν σας είχα ιδί ποτέ προηγουμένως, το όνομά σας μου είναι πολύ γνωστό. Είσατε πασίγνωστη σε όλες τις έκκλησιαστικές περιφέ-ρειες.

έχει να κάνει με καλούς και εύγενείς πυργοδεσπότες, που δεν δίνουν το κακό παράδειγμα της τεμπελιάς και της διαφθοράς για τον κόσμο. Σας εύχομαι να έπιτύχετε ό,τι θέλετε και να κάνετε την προσωπική γνωριμία του κ. ντ' Ωμπερτέν. Θα βρήτε στον πύργο πολύ ένδιαφέροντα χειρόγραφα. Δυστυχώς όμως τα περισσότερα είναι τελείως δυσανάγνωστα και έπί πλέον είναι γραμμένα σε παληά γαλλική γλώσσα ή σε λατινική.

— Ω! όσο γι' αυτό, έχω το μεγάλο εύρημα: με βοηθά η δεσποινίς Ντωμέν. Έχει όχι μόνον πολύ γαρά μάλιστα που διαβάζουν και τα πιο δυσανάγνωστα χειρόγραφα, αλλά και πολύτιμες γνώσεις. Έχω πεπειθί ότι θα τα ξαναβάρω όλα. Είμαι ύπερήφανη γι' αυτό.

Ο έφημέριος γύρισε και κυττάξε την Ίσαβέλλα μέσα από τα γυαλιά του. Το φαινόταν σαν άπιστευτο, ότι αυτή η μικρή και κομψή κο-

πέλλα, ποδ ήταν φτεαυμένη να άρεση στα μάτια των άλλων, μπορούσε να έχη τέτοιες Ικανότητες. Γι' αυτό δεν έδωσε και τόση σημασία στα λόγια της δεσποινίδος Ρεϊζεβίλ, τα οποία πήρε μάλλον για μια ευγενική κολακεία.

Σε λιγάκι οι δύο ξένες άπεχαιρέτησαν τον έφημέριο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2ον

Μια ώρα αργότερα το αυτοκίνητο του ξενοδοχείου «Ρουαγιάλ - Ντωφέν» ώδηγοῦσε τις δυο ταξιδιώτισσες μέσα σ' ένα φαρδύ, δενδροφυτευμένο δρόμο, που φέρνει στο Κρουαζίλ. Διέσχισαν μια μεγάλη όρθανοιχτή καγκελόπορτα. Ένας φύλακας που έστεκε εκεί δίπλα δεν έκανε το παραμικρό σημάδι για να τους σταματήσει.

Η 'Ισαβέλλα κυττούσε γύρω της γεμάτη ένδιαφέρον. Σε λιγάκι θρισκόντουσαν μπροστά στον πύργο. Ήταν ένα παράξενο συγκρότημα από οικοδομές διαφόρων εποχών. Εκεί που άνοικοδομούσαν τα κατεστραμμένα τμήματα δεν έδιναν φαίνεται την παραμικρή σημασία στην άρμονία του ρυθμού. Μ' όλα ταύτα ήταν ένα επιβλητικό, άρχοντικό κτίριο.

Η δεσποινίς ντέ Ρεϊζεβίλ έδωσε την κάρτα της σε ένα υπηρέτη που παρουσιάσθηκε και την φορά αυτή ή πόρτα άνοιξε. Οι δύο ξένες εισήχθησαν στο πιο μοντέρνο τμήμα του πύργου. Το μικρό σαλόνι, μέσα στο οποίο περιμεναν για λίγο, ήταν έντελώς καινούργιο και με πολύ νούστο καμωμένο. Άλλα ή δεσποινίς ντέ Ρεϊζεβίλ δεν του έδωσε καμμία σημασία έπειδή δεν την ένδιαφέρον καθόλου τα μοντέρνα πράγματα.

Ο κ. 'Ωμπερτέν, νέος, περίπου τριάντα έτών, ξανθός, ψηλός, λεπτός, πολύ κομψός και έξαιρετικά ευγενικός, παρουσιάσθηκε σε λιγάκι και ζήτησε συγγνώμην από την δεσποινίδα ντέ Ρεϊζεβίλ για τις λίγες στιγμές που τις έκανε να περιμένουν. Χαιρέτισε την 'Ισαβέλλα, αλλά άπηύθυσε τον λόγο πάντοτε προς την ήλικιωμένη κυρία.

«Είνε προκατειλημμένος από τους τίτλους ευγενείας, σκέφθηκε ή 'Ισαβέλλα ειρωνικά.

Καθώς προχωρούσε αυτός μπροστά, συνοδεύοντας την δεσποινίδα ντέ Ρεϊζεβίλ, ή 'Ισαβέλλα κυττούσε προσεκτικά τον ήρωα αυτού του παραξένου μυθιστορήματος. Τίποτα δεν πρόδινε ότι δεν ζούσε πάντοτε στην ίδια κατάσταση που θρισκόταν σήμερα. Δεν του είχε άπαιμει τίποτα από τον υπάλληλο του συμβολαιογραφείου με το άδέσβαιο μέλλον, που είχε έρθει μια μέρα στον πύργο για να φέρη κάτι έγγραφα και έφερε μαζί μ' αυτά, χωρίς να θέλη, και τον έρωτα στην καρδιά της δεσποινίδος Φλερύ-ντ. Άλλεμάν, που ήταν νέα, όρφανή, ανεξάρτητη και πλουσιωτάτη. Το έξωτερικό του πρόδινε ένα άνθρωπο ευγενικής κατ'αγωγής, που είχε περπατήσει στα πλούτη του και στην άνωτερότητά του.

«Αισθάνεται τον έαυτο του σαν πρίγκιπα», σκεπτόταν ή 'Ισαβέλλα και όμολογούσε ότι τον είχε φαντασθή έντελώς διαφορετικό.

Την στιγμή αυτή τον άκουσε να λήη στην δεσποινίδα ντέ Ρεϊζεβίλ:

— Δεσποινίς, είσατε ελεύθερη να κάνετε όποιαδήποτε έρευνα θέλετε στα άρχεία του πύργου. Επιτρέψτε μου να σας οδηγώω στην βιβλιοθή-

ΕΚΕΙΝΗ ΠΟΥ ΕΦΥΓΕ

κη, όπου θα σας δείξω μόνος μου μερικά πολύτιμα έγγραφα.

Τα μάτια της ήλικιωμένης κυρίας έλαμψαν και θα έπιθυμούσε να πιάσει άμέσως δουλειά. Συγκρατήθηκε όμως και από ευγένεια ή ίσως από διπλωματία θέλησε να χαιρετίση προηγουμένως την κυρία 'Ωμπερτέν, την μητέρα του πυργοδεσπότη. Ά- την θύσαν ύποχρεωμένη να ξανάρ- ποθ θα ήταν ύποχρεωμένη να έπρεπε θη πολλές φορές στον πύργο, έπρεπε να τα έχη καλά με τους ένοίκους.

Ο κ. 'Ωμπερτέν έλεπε ότι ή μητέρα του θα ήταν ευτυχής να γνώριση ένα πρόσωπο τόσης αξίας σαν την δεσποινίδα ντέ Ρεϊζεβίλ και σε λιγάκι ώδήγησε τις δυο έπισκεπτριες μέσα σε ένα άλλο σαλόνι, όπου θρισκόν- τουσάν δυο κυρίες. Η μία ήταν ήλικιωμένη, με κάτασπρα μαλλιά, λεπτή, πολύ κομψή και φορούσε ένα μαύρο μεταξωτό φόρεμα. Η άλλη, νέα, μόλις τριάντα έτών, ψηλή, έμμοιαζε φοβερά με την πρώτη, σαν να ήταν μια νεώτερη έκδοσίς της. Δεν ήταν έν τούτοις τόσο επιβλητική σαν την ήλικιωμένη και ή όμορφιά της την ήλικιωμένη μόνον στην νεότητά της.

Αυτήν την έντύπωσι έκαναν στις δυο έπισκεπτριες ή κυρία 'Ωμπερτέν και ή κόρη της, κυρία Μπολλάδ.

Οι δυο κυρίες αυτές φέρθηκαν με πολλή ευγένεια στην δεσποινίδα ντέ Ρεϊζεβίλ. Το όνομά της τους είχε έμπνεύσει σεβασμό και έντιμους. Έκείνη τους παρουσίασε την 'Ισαβέλλα χωρίς όμως να αναφέρη και το οικογενειακό της όνομα.

Ο κ. 'Ωμπερτέν έλεπε κατόπιν στην μητέρα του ότι είχε δώσει στην δεσποινίδα ντέ Ρεϊζεβίλ το δικαίωμα να έρευνήση την βιβλιοθήκη και τα άρχεία του πύργου και ή κυρία 'Ωμπερτέν έλεπε με ευγένεια λόγια πόσο χαίροταν που θα της δινόταν εύκαιρία να βλέπεται συχνά με τις δυο ξένες. Ταυτοχρόνως όμως έβριχνε ματιές προς την 'Ισαβέλλα.

«Εύτυχως που δεν είμαι καμμία από εκείνες τις ήρωίδες των μυθιστορημάτων που τις έρωτεύονται μόλις τις άντικρύσουν», συλλογιόταν ή 'Ισαβέλλα και αισθανόταν μεγάλη έπιθυμία να γελήσει.

Ύστερα από μερικές άκόμη φιλόφρονες κουβέντες που άντλήαζαν ή κυρία 'Ωμπερτέν με την δεσποινίδα ντέ Ρεϊζεβίλ, ο πυργοδεσπότης πρότεινε στις ξένες του να πάνε στην βιβλιοθήκη. Διέσχισαν ένα μακρύ διάδρομο και φθάσαν σε ένα μεγάλο δωμάτιο, που φωτιζόταν άπλετα από πολλά παράθυρα που καθώς φάνεταν είχαν άνοιχθεί εκ των ύστέρων.

«Εδώ μέσα θα έρχωμαι κάθε μέρα, συλλογίσθηκε ή 'Ισαβέλλα, και θα προσπαθώ να διαβάσω παληά, κανονισμένα κείμενα».

Όταν ύστερα από άρκετην ώρα ξεκίνησαν για την πόλι πεζή, έπειδή είχαν διώξει το αυτοκίνητο που τις έφερε, ή ήλικιωμένη δεσποινίς άρχισε να λήη στην 'Ισαβέλλα:

— Νομίζω, άγαπήτη μου 'Ισαβέλλα, ότι αυτή ή δεσποινίς Φλερύ-ντ 'Άλλεμάν δεν είχε καθόλου άσχημο

γοστό. Άλλά τί τρελλά έρωτευμένη πρέπει να ήταν. Χάρης στην τελευταία της θέλησι είνε τώρα αυτός ο δυστυχής καταδικασμένος να ζή μια ζωή άπομονώσεως.

— Έγώ λυπάμαι περισσότερο αυτόν παρά τον κ. 'Ωμπερτέν. Νομίζω ότι αυτός ο κύριος δεν παντρεύθηκε παρά μόνον για τα λεπτά. Καλή έμπορική δουλειά, άναμφιδόλως. Άλλά δεν του δίνει το δικαίωμα να ύπερηφανεύεται.

— Σεις οι νέοι είσατε πιο άόστη- ροι από έμάς τους ήλικιωμένους, έλεπε τότε ή δεσποινίς ντέ Ρεϊζεβίλ. Άλλά νομίζω ότι για να εκφέρη κανείς γνώμη για μια ύπόθεσι πρέπει να γνωρίση και τις συνθήκες, υπό τις όποιες έγινε. Ο κ. 'Ωμπερτέν δεν μου έκανε καθόλου κακή έντύπωσι. Τούναντιον μάλιστα. Μου φάνηκε σαν ένας άνθρωπος ευγενής, καλοσ- ναθρεμμένος. Σκεφθήτε λιγάκι. 'Ισαβέλλα. Η δεσποινίς Φλερύ-ντ 'Άλλεμάν του πρόσφερε το χέρι της. Έπρεπε να το άρνηθή έπειδή το ίδιο αυτό χέρι του πρόσφερε μια τεράστια περιουσία και τα κλειδιά του πύργου της Κρουαζίλ.

— Άσφαλώς όχι. Άλλά όταν βλέπω αυτήν την οικογένεια έγκατεστημένη μέσα σε ένα πύργο που δεν της άνήκει, που θα έπρεπε να θρισκείται στην κατοχή των άπογόνων των ντ' Άλλεμάν ή των Φλερύ, νομίζω ότι βλέπω κάποια άδικη πράξι άν όχι κάτι χειρότερο. Φυσικά όμως, ή πυργοδεσποίνα είχε το δικαίωμα να διασθήη τον πύργο στον άνδρα της και στην οικογένειά του.

Η δεσποινίς ντέ Ρεϊζεβίλ έμεινε για λίγο σιωπηλή. Ύστερα άρχισε να λήη σαν να μονολογούσε:

— Αυτό που οι άλλοι χαρακτήρι- σαν ως έξαιρετική τύχη αυτού του νέου δεν ήταν ίσως και τόσο έξαιρε- τική τ-χη. Θα γίνη με τον καιρό ένας πυργοδεσπότης σαν όλους τους άλλους, θα ριχθή σε τίποτα συλλο- γές ή στην μελέτη και θα γίνη τελείως άχρηστος για την κοινωνία. 'Επί πλέον θα είνε καταδικασμένος να ζή μόνος και θα έπιβλέπεται δι- ακρής από τους δικούς του, που θα τρέμουν στην ιδέα ότι είνε δυνάτην να ξαναπαντρευθή. Άν δεν του είχε ζημερώσει όμως αυτή ή «έξαιρετική τύχη» θα μπορούσε να γίνη κάτι κι αυτός. Άν όχι τίποτα άλλο τουλάχιστον ένας καλός περσέρας που θα άγωνιζόταν για το ψωμί των παιδιών του. Ένώ τώρα; Κάθεται κλεισμέ- νος εδώ μέσα, δεμένος με άλυσίδες που, όσο κι' άν είνε χρυσές, είνε έν τούτοις πάντοτε άλυσίδες.

— Έτσι είνε, έλεπε ή 'Ισαβέλλα, και ύστερα πρόσθεσε σε πιο έλαφρό τόνο: Θα μείνη δεμένος με τις χρυ- σές άλυσίδες του. Ύπάρχουν άν- θρωποι που δεν μπορούν να παντρευ- θούν έπειδή είνε πολύ φτωχοί. Ο κ. 'Ωμπερτέν δεν μπορεί να παντρευθή έπειδή είνε πολύ πλούσιος. Ένας έ- ξυπνος άνθρωπος ξέρει να χρησιμο- ποιήση την περιουσία του με τέτοιο τρόπο, ώστε να την εύχρηστηθή. Και νομίζω ότι ο κ. 'Ωμπερτέν είνε από τους ανθρώπους του είδους αυτού.

— Όπως κι' άν είνε, έλεπε ή ήλικι- ωμένη δεσποινίς, ενώ είναι ένθου- σιασμένη από την άλλαγή της δυ- ναστείας, γιατί καθόρθωσα επί τέ- λους να έπιτύχω τον σκοπό μου. Τα άνοχία του Κρουαζίλ είνε σωστό άνεκμετάλλευτο χρυσωρυχείο.

Σε λιγάκι πόσθεσε:

— Άφοῦ ο κ. 'Ωμπερτέν μου δωσε την άδεια ν' άνασκαλέψω την βιβλιοθή-

κη του, θα μείνουμε μερικές εβδομά- αυτού.

— Καί θέβαινα. Το μέρος είνε ω- ραίο και ή μικρή πόλις μου άρέσει έξαιρετικά. Θα μείνουμε στο ξενοδο- χείο.

— Για λίγο καιρό ναί. Άν πρόκει- ται όμως να παραταθή ή διαμονή μας δυο ή τρεις μήνες, θα προτιμού- σα να τακτοποιηθούμε κάπως διαφο- ρετικά. Θα μπορούσαμε π. χ. να νοικιάσουμε ένα μικρό σπιτάκι, στο όποιο θα είχαμε όλη μας την ήσυ- χία και θα χαιρόμασταν όπως θέ- λουμε την ζωή μας στο Βιρινιάν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3ον

Η καινούργια τους ζωή διαργα- νώθηκε πολύ πιο γρήγορα από ότι θα μπορούσαν να ύποθέσουν κι' οι ίδιες. Η δεσποινίς ντέ Ρεϊζεβίλ, που είχε άποκτήσει πια ειδικότητα στο ζήτημα της διαρκούς άλλαγής κα- τοικίας τα έκανόνισε όλα με έξαιρε- τική μαεστρία.

Έπεσκέφθη τον κ. Κορμιέ, τον γέ- ρο συμβολαιογράφο, στο γραφείο του όποίου έργαζόταν κάποτε ο κ. 'Ωμπερτέν και τον παρακάλεσε να την βοηθήση στην εξέυρσι ενός σπι- τίου. Γυρίζοντας από την έπίσκεψι αυτή άνήγγειλε στην 'Ισαβέλλα ότι ο συμβολαιογράφος της είχε ύποδει- ξει ένα μικρό σπιτάκι, τελείως έπι- πλωμένο, το όποιο θα πήγαιναν την άλλη μέρα να έπισκεφθούν. Έτσι και έγινε.

Δυο ήμέρες άνωτέρα έγκατεστά- θηκαν σε ένα εύχρηστο μικρό σπι- τάκι του όποίου ή ιδιοκτήτρια, μια γρηά είχε πεθάνει πρό δυο έτών. Οι κληρονόμοι της δεν κατοικούσαν στο Βιρινιάν και έτσι προσπαθούσαν να πουλήσουν το σπίτι. Άφοῦ όμως, δεν έβρισκαν άγοραστή είχαν δώσει στον συμβολαιογράφο κ. Κορμιέ έν- τολή άν μπορούσε να το νοικιάση με όλα του τα έπιπλα. Η είσοδος του σπιτιού θρισκόταν επάνω σε ένα στε- νό δρομάκι στην μέση του όποιο έ- τρεχε ένα ριάκι. Το σπίτι χωριζό- ταν από το δρομάκι αυτό με ένα με- γάλο, σκιερό κήπο που τον περιτρι- γύριζε ένας μισογκρεμισμένος πα- ληός τοίχος.

Το έξωτερικό του σπιτιού ήταν χα- ριτωμένο. Μια νωριάτισσα που τους σύστησε ο συμβολαιογράφος πήγε και το σιγύρισε και ύστερα έρχόταν κάθε μέρα για τις δουλειές του σπι- τίου και για τα ψώνια.

Η δεσποινίς ντέ Ρεϊζεβίλ ήταν εῶ- χαριστημένη και ή 'Ισαβέλλα ένθου- σιασμένη. Κάθε καινούριο ένθουσι- άζει άλλως τε την νεότητά.

Όταν τελείωσε ή έγκατάστασίς τους, και αυτό έγινε μέσα σε μίαν ήμέρα ή δεσποινίς ντέ Ρεϊζεβίλ πή- ρε την 'Ισαβέλλα και πήγαν να κά- νουν έπίσκεψι στην οικογένεια του συμβολαιογράφου. Ο κ. Κορμιέ έλ- χε δυο κόρες που θα μπορούσαν να γίνουν μια καλή συντροφιά για την κυρία του δεν ζούσε πια.

Τα καθήκοντα της νοικοκυράς του σπιτιού τα είχε αναλάβει μια γρηά έξαδέλφη του που δεν είχε όμως κα- θώς φαίνεται μεγάλη έπιρροή επά- νω στα δυο κορίτσια. Και αυτό ήταν λυπηρό έπειδή είχαν μείνει από μι- κρές όρφανές και θρισκόντουσαν ά- κόμη στην ήλικία που χρειάζεται κάποια καθοδήγησι.

Η Μαρία, ή μεγαλύτερη ήταν από άπόψεως έμφανίσεως μια πολύ έν- διαφέρουσα νέα. Με ωραία κορμο- στασία, ωραίο χρώμα, ωραία χαρα- κτηριστικά, είχε ότι χρειάζεται για

ΕΚΕΙΝΗ ΠΟΥ ΕΦΥΓΕ

να όνομασθή όμορφη. Ξαθηαί και φρέσκια, σαν Φλαμμονδή έδινε την έντύπωσι ενός λουλουδιού που άνοι- γει.

Δίπλα της ή μικρότερη, ή Αιμιλία που την φώναζαν χαϊδευτικά Μιλέτ, έκανε πολύ. Και μ' όλα ταύτα είχε κι' εκείνη ένα πολύ εύχρηστο έξω- τερικό και έξαιρετικά έξυπνο προ- σωπάκι πλαισιωμένο από όλόγου- ρα καστανά μαλλιά. Άμα τις πλη- σίαζε κανείς για λίγο έκανε την δι- απίστωσι ότι ή ωραία Μαρία, δεν έλεγε παρά μόνον πράγματα που έ- δειχναν μια μέτρα έξυπνάδας. Ένώ τα μάτια της μικρής, καστανής δια- βόλισσας, σπινθηροδούσαν πνεύ- μα. Μιλούσε τόσο χαριτωμένα και τόσο έξυπνα ώστε ήταν αδύνατον να συγκρατήση κανείς τα γέλια του ό- ταν την άκουσε φαινόταν σαν να ή- ταν φτιασμένη για να σκορπίζη γύ- ρω της την εύθυμία. Για τον λόγο αυτό συνέβαινε τακτικά να έπισκιά- ζεται ή ωραία Μαρία από την μικρή Μιλέτ.

«Η μεγάλη είναι τόσο όμορφη, συλλογίζοταν ή 'Ισαβέλλα, ώστε μπορεί να ζήση και χωρίς έξαιρετι- κή έξυπνάδα. Άλλως τε δεν μπορεί να την ελπή κανείς κουτή. Σκέπτεται πολύ πριν μιλήση ενώ ή μικρή άνοι- γει το στόμα της και λέει ότι της έρθει στο μυαλό. Μ' όλα ταύτα, ό,τι θγάνει από αυτό το κατσαρό κεφα- λάκι, είναι χαριτωμένο και πικα- ντικό».

Ο κύριος Κορμιέ συνήθιζε να λήη ότι άν μπορούσαν να συνδυασθούν οι δυο του κόρες σε μία, θα άποτελού- σαν ιδανικό τύπο της γυναίκας. «Η Μιλέτ, έλεγε ή θεία τους, ή έξαδέλφη του κυρίου Κορμιέ, έχει πολύ πιο μεγάλο σουζέ στον κόσμο από την Μαρία. Είναι τόσο εύχρη- στη, ώστε όλοι οι νέοι ξετρελλαίνον- ται μαζί της. Άλλά, έλεγε έμπι- στευτικά στην δεσποινίδα ντέ Ρεϊ- ζεβίλ, φοβάμαι μήπως κήνη καμμία άνοησία που θα καταστρέψη όλες τις πιθανότητες μιας καλής άποκα- ταστάσεως. Ο πατέρας της είναι πολύ μαλακός και πολύ άπησγολη- μένος. Έγώ δεν έξασκά σγεδόν καμμία έπιρροή επάνω της. Είναι πολύ ελεύθερη, πολύ ανεξάρτητη».

Όσο για την Μαρία, συνέχιζε ή θεία, έχει πολύ καλή καρδιά, είναι μια χαριτωμένη νέα, που τις αξίζει να γίνη εύτυχιωμένη. Νομίζω ότι σκέπτεται πολύ κάποιοι έξαδέλφοι της που κι' αυτός δέλνγει μεγάλη έ- πιθυμία να νά την άποκτήσει. Άλλά νομίζω ότι ο κύριος Κορμιέ δεν βλέ- σκει την κατάσταση αυτού του νέου Ικανοποιητικά. Έκτός αυτού θέλει να κάνει ένα γαμβρό που να τον δι- αδεύει κάποτε στην δουλειά του. Γι' αυτό φοβάμαι ότι ο νέος αυτός δεν ένει και πολύ μεγάλης έλπίσεως».

Ένώ ή δεσποινίς ντέ Ρεϊζεβίλ έ- κρινε αυτές τις έκτιμήσεις, ή Μαρία και ή Μιλέτ πήσαν την 'Ισα- βέλλα κάτρη στον κήπο. Ήσαν πο- νημιακά έπένονα ήμπο. Η δεσποι- νίς ντέ Ρεϊζεβίλ είνε παρουσιάζει την συνοδός της τέτοια που ήταν στην πραγματικότητα, ως δεσποινίδα

Ντωμενέ δηλαδή, κορίτσι από πολύ καλή τάξη, και γι' αυτό οι δεσποινί- δες Κορμιέ της είχαν κάνει πολύ κα- λή ύποδοχή.

— Έλπίζω δεσποινίς ότι θα έχου- με την εύχρηστη να σας δλέπου- με τακτικά, ής έλεπε ή Μαρία με το πιο γλυκό ύφος του κόσμου. Έχου- με τακτικά συγκεντρώσεις νέων στο σπίτι, χορεύουμε, παίζουμε τένις, κ.τ.λ. Νομίζω ότι οι συγκεντρώσεις μας αυτές θα σας άρέσουν άν και δεν είναι παρά άπλές, έπαρχιώτικες συγκεντρώσεις.

— Έγώ νομίζω ότι θα συναποκο- Μιλέτ. Έχετε ένα τόσο χαριτωμένο από το Βιρινιάν, έλεπε ή Μιλέτ γε- λώντας. Μπορεί να είμαστε έπαρχια αλλά είμαστε Ιδιότροπη. Μήπως ά- κούσατε κατά σύμπτωση με ποιο τρόπο κατώρθωσε ο κ. 'Ωμπερτέν να γίνη πυργοδεσπότης του Κρουαζίλ; Η 'Ισαβέλλα προσπαθούσε να συγ- κρατήση ένα χαμόγελο χωρίς να το κατορθώση και έλεπε:

— Ναί, λιγάκι.

— Άκούσατε δεσποινίς, συνέχισε ή Μιλέτ. Έχετε ένα τόσο χαριτωμένο χαμόγελο που άποκτάτε άμέσως την έμπιστοσύνη αυτών που σας συνανα- στρέφονται. Για τον λόγο αυτό έπι- τρέψτε μου να σας ρωτήσω κάτι. Ποιός σας ύποδέχθηκε στην φθόσατε στον πύργο; Ο κ. 'Ωμπερτέν, ή; Η- ασσαν τυχερός. Άν σας δεχόντου- σαν ή μητέρα του ή ή άδελφή του μπορούίτε να είσατε θεσβαία ότι δεν θα μπαινάτε μέσα. Ο πυργοδεσπό- της του Κρουαζίλ φυλάγεται από δυο φοβερούς δράκους.

— Μπα; Γιατί; Μήπως για την πε- ριουσία;

— Για την περιουσία, για τον πύρ- γο, γι' άλλα. Έγώ τον λυπάμαι αυ- τόν τον δυστυχή τον 'Ωμπερτέν. Τον γνωρίζουμε τόσο καλά. Πριν παν- τρευθή έργαζόταν στο γραφείο του μπαμπά. Η οικογένειά του άναιρευ- όταν να τον ιδή κάποτε συμβολαιο- γράφο. Άλλά έβηκε την «έξαιρετι- κή τύχη» βλέπετε. Καταλαβαίνετε ότι δεν τον άφησαν να διώξη την τύχη αυτή.

— Τί παράξενη Ιστορία, έλεπε ή 'Ι- σαβέλλα γελώντας. Ήταν όμορφη αυτή ή πυργοδεσποίνα;

— Χμ. Είναι τώρα έξη χρόνια που πέθανε. Εμείς κλεισμένες στο παρ- θεναγωγείο δεν την είχαμε γνωρίσει καθόλου. Από ότι λέει όμως όλος ο κόσμος ήταν κακιά, γεμάτη καπρί- τσια, με λίγη ύγεια και λιγώτερη όμορφιά.

— Ίσως με τον άνδρα της να ή- ταν διαφορετική, έλεπε ή 'Ισαβέλλα πάντοτε χαμογελώντας.

— Μπορεί και όχι, έπειδή τον λά- τρευε. Ο μπαμπάς τον έσπρωξε σ' αυτήν την τύχη, χωρίς να θέλη. Του έδωσε να πάη κάτι έγγραφα στον πύργο. Τον δέχθηκε ή δεσποινίς Φλερύ-ντ. Άλλεμάν και έπαθε άμέ- σως από κεραυνοβόλο έρωτα. Μια πλούσια νέα μπορεί να θάλη ό,τι θέλει στο μυαλό της. Συνήντησε την μητέρα του νέου.

(Συνέχεια στο έπόμενο)

Νέα από τὸ

ΓΑΛΛΟ-ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΚΙΝΗ- ΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Ὁ Ζάκ Φέυντε, ένας από τούς πιο γνωστούς σκηνοθέτες τῆς διεθνούς κινηματογραφίας, βρίσκεται τώρα στή Γερμανία όπου γυρίζει ένα νέο φιλμ «Οἱ ξεριζωμένοι».

Εἶναι αὐτὸ τὸ δεύτερο φιλμ, πού γυρίζει ὁ Φέυντε στή Γερμανία τὰ τελευταία χρόνια μετά τὸ περίφημο του «Οἱ ξευπνες γυναίκες». Στὴν ἐποχὴ τοῦ βωβοῦ κινηματογράφου εἶχε γυρίσει στή Βιέννη τὴν «Τερέζα Ρακέν» πού εἶχε κάνει μεγάλο πάταγο σ' ὅλοκληρον τὸν κόσμο. Στὸ Χόλλυγουντ ἔχει γυρίσει ἀρκετὰ φιλμ μετὰ τὴν Μαρλένε Ντήτριχ καὶ τὴν Γκρέττα Γκάρμπο.

Εἰκάζει πὺ οὐ Φέυντε φοβάται

εἶναι ἡ «εἰδοποίησις», ἡ ρουτίνα. Εἶναι δημιουργός, γι' αὐτὸ κι' ἀγαπάει τὴν ἀλλαγὴ. Ἱστορικά φιλμ, ψυχολογικά δράματα, κωμωδίες...

«Οἱ ξεριζωμένοι» εἶναι ἓνα ἐντελὸς καινούργιο φιλμ. Εἶναι ἡ ἱστορία ἐνὸς δραπέτου τῶν φυλακῶν, πρῶην ἀκροβάτου τοῦ Ἱπποδρομίου (Χάνς Ἀλμπερς) τῆς γυναίκας του Φλώρας (Φρανσουά Ροζάν) πού ζῇ χρόνια χωρισμένη ἀπ' αὐτὸν καὶ εἶναι θηριοδόμαστρια καὶ τοῦ εἰδυλίου τοῦ γιοῦ τους Μαρσέλ (Χάννες Στέλτζερ).

ΕΝΑ ΦΙΛΜ ΜΕ ΓΕΡΟΝΤΟΠΑ- ΛΗΚΑΡΑ

Ὁ Σασσά Γκιτρώ εἶναι ὁ πιο παραδοξολόγος συγγραφεὺς καὶ

Ὁ Τζὼν Λόντρερ καὶ ἡ Βασίλεια Χόμσον εἶναι τὸν πρῶτον οἱ ὅλοις στὴν ἀγγλικὴ ἐκδοὶ τοῦ φιλμ «Ἡ σκοτεινὴ μάχη».

σκηνοθέτης. Ἐνὰ παραδοξολόγος, ὁμῶς, χαριτωμένος.

Τὸ νέο ἔργο πού ἐτοιμάζει θὰ παρουσιάσῃ ἐπὶ σκηνῆς ἐννέα γεροντοπαλήκαρ. Ὁ τίτλος του θὰ εἶναι «Ἦσαν ἐννέα ἐργένηδες». Θὰ παίξουν δὲ μετὰ ἀλλῶν ἡ Ἑλβίρα Ποπέσκο, ὁ Ἀντρέι Λεφώρ, ἡ Μπέττυ Στόκφιλντ, ὁ Σαίν-Ζάν κ.τ.λ.

Ὁ Σασσά Γκιτρώ, προβλέπει ἀπὸ τώρα θριαμβευτικὰ καὶ τὴν ἐπιτυχία τοῦ νέου αὐτοῦ δημιουργήματος τῆς γονιμότητος φαντασίας του.

ΜΙΑ ΣΚΗΝΗ..ΕΚΤΟΣ ΠΡΟ- ΓΡΑΜΜΑΤΟΣ

Τελευταίως ἐγυρίζετο μὴ σκηνὴ τοῦ νέου φιλμ «Ἐρωτικὴ ὑπόθεσις» μετὰ τὴν Ἰρβίν Ντάν καὶ τὸν Σάουλ Μπουαγιέ. Ἡ σκηνὴ αὐτὴ περιεῖχε καὶ ἓνα ἐκπωματισμὸ σαμπάνιας. Ὁ φελὸς ὁμῶς, τοῦ πολυτίμου κρασιοῦ, βρῆκε τὸν Μπουαγιέ στὸ μάτι καὶ παρ' ὅλλων νὰ τοῦ τὸ βγάλῃ. Τοῦ σκηνοθέτη τοῦ ἄρεσε ἡ ἐκτὸς προγράμματος παρεμβολὴ αὐτὴ καὶ ὅχι μόνο δὲν ἔκοψε τὴν σκηνὴ ἀπὸ τὸ φιλμ, ἀλλὰ τοῦναντίον, παρεκάλεσε τὸν πρωταγωνιστὴ καὶ παθόντα νὰ παρατείνῃ ὅσο περισσότερο τὴν σκηνὴ κατὰ τὴν ἀποίαν ἐγίνε τὸ ἐπεισόδιο...

ΜΟΝΟΝ ΜΕ ΑΝΔΡΕΣ

Ἀγγέλλεται τὸ προσεχὲς γυναικῶς ἐνὸς νέου φιλμ ὑπὸ τὸν τίτλον «Χωρὶς Πατρίδα», σύμφωνα μετὰ σενάριο τοῦ Πιέρ Χουμπούργκ. Ἡ πρωτοτυπία τοῦ φιλμ αὐτοῦ ἐγκρίνεται σὺν ὅτι παίζεται μόνον ἀπὸ ἄνδρες. Εἶναι ἡ ζωὴ

Ἡ Μιρέϊλ Μπαλέν φημιζέται ὡς μὴ ἀπὸ τῆς κομψότερης στάς τοῦ Χόλλυγουντ. Στὸ νέο της φιλμ «Πυροβολισμοί» ἐμφανίζεται μετὰ ἑὺ ἄλλων καὶ μετὰ τὸ ἀνωτέρω ἀπογευματινὸ φῶγμα πού ἔχει ἓνα πρωτότυπο σχέδιο.

ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ὁ γόνος τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου, Ζάν Μυρά, πρωταγωνιστεῖ στὸ περίφημο φιλμ «Καπιταίν Μπενουά».

πού ζοῦν μαζί δέκα αἰγυμάλωτοι οἱ ὅποιοι κατῳρθώσαν νὰ δραπετεύσουν ἀπὸ ἓνα στρατόπεδο συγκεντρώσεως ὅπου τοὺς εἶχαν κλεισμένους.

Ἡ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ

Ἡ πολιτικὴ ἐπηρέασε καὶ τὸν κινηματογράφον. Δηλαδή τὰ τελευταία γεγονότα. Ἡ ἐταιρεία «Σινερεπορτάζ», ἐξαπέστειλε σ' ὅλο τὸν κόσμο ἓξ ὁμίλους τεχνιτῶν γιὰ νὰ γυρίσουν ἓνα μεγάλο φιλμ πού θὰ ἐξάσῃ τὴν δόξαν τῆς γαλλικῆς αὐτοκρατορίας. Τὸ σενάριο ἔχει γραφῆ ἀπὸ τοὺς Ζάν ντ' Ἀγκραϊβ καὶ Ἐμμανουὴλ Μπουρντέ. Τὸ φιλμ θὰ εἶναι ἐτοιμὸ μέχρι τοῦ προσεχέος Σεπτεμβρίου, ὅποτε καὶ θὰ προβλεθῇ γιὰ πρώτη φορά στὴν Ἑκδοσὶ τῆς Νέας Ὑόρκης.

ΤΖΕΝΝΥ ΓΙΟΥΓΚΟ

Ἡ τύχη στὴ ζωὴ παίξει πολὺς φορές ἓνα μεγάλο ρόλο. Ἡ μεγάλη της ἐπιθυμία ἦταν νὰ σπουδάσῃ, νὰ κάμῃ ἀκαδημαϊκὴ καριέρα. Φυσικὲς ἐπιστήμες, κατὰ πού εἶχε ἐπιπόλαια γνωρίσει, διαβάζοντας τίς ἐπιγραφές τῶν βιβλίων τοῦ πατέρα της, πού ἦταν μηχανικός. Μὰ ἡ τύχη εἶχε «σκεφτὴ» ἀλλοιωτικὰ τὴ ζωὴ της. Κάποιος τοῦ κινηματογράφου πού ἔτυχε νὰ γνωρίσῃ σὲ κάποιον σπῆτι τῆς εἶχε πῆ: τὸ πρόσωπό της δὲν ἦταν ἀκατάλληλο γιὰ τὸ φιλμ. Ἴσως... Τὸ δεινὸ τῶν σπουδῶν, οἱ φυσικὲς ἐπιστήμες, τὰ ἐργαστήρια ἐξετάστηκαν... Γιατὶ τάχα νὰ μὴ δοκιμάσῃ;

Οἱ ἀπογοητεύσεις ἐρχονται ἡ

μία κατόπιν τῆς ἄλλης. Ὁ δρόμος ἦταν πολὺ πῶς δύσκολος ἀπὸ ὅ,τι τὸν εἶχε φανταστῇ μετὰ παιδιὰστικο μυαλό της. Ὑστερα ἀπὸ πολλὰ παρακλήσεις κατῳρθώσε νὰ ἐπιτύχῃ μερικὸς ἀσημένιους ρόλους.

Ὑστερα ἦλθε ὁ ὁμιλὼν. Γιὰ τὴν Γιούγκο ἦταν τὸ ἀνοιγμὰ τῆς μεγάλης πύλης πού θὰ τὴν ὡδηγοῦσε σὲ λίγο στὴ δόξα. Ἡ τύχη ὁμῶς καὶ τούτῃ τὴ φορά «θέλησε» ἀλλιῶς. Τὸ πρῶτο της αὐτοκινὸ φιλμ ἦταν μὴ μὴ μὴ ἀποτυχία καὶ μὴ ἀπογοήτευσις.

Κι' ὁσὸς δὲν ἀποσύρθηκε νικημένη. Τὰ μαθήματα τῆς πρώτης ἀποτυχίας τῆς φάνηκαν πολὺ

χρήσιμα. Ἐνοιώσε πῶς χωρὶς ἰδιαίτερη ἐκπαίδευση δὲ θὰ μποροῦσε νὰ προχωρήσῃ. Ἐγίνε καὶ πάλι μαθήτρια. Πῆγε στὴ σχολή, παρηκολούθησε δραματικὴ τέχνη καὶ φωνητικὴ. Τὸ κοινὸ τὴν εἶχε πῶς ἐξάσῃ, μέχρι τῆς στιγμῆς πού ὁ σκηνοθέτης Ἐριχ Ἐγκελ τὴν ἀνακάλυψε. Αὐτὴ τὴ φορά ἡ τύχη «θέλησε».

Δὲ φοβήθηκε νὰ δοκιμάσῃ ἀκόμη μὴ φορά νὰ κερδίσῃ τὴν εὐνοία τοῦ κοινοῦ. Τώρα δὲν εἶχε πῶς ἀμφιταλαντεύσεις, ἦταν γυμνὰ πεποισμένη καὶ πρὸ παντός καλὰ κατηρτισμένη. Καὶ τὸ κοινὸ τὴ δέχθηκε καὶ τὴ χειροκρότησε. Ἡ Τζέννυ Γιούγκο εἶχε πῶς τύχει...

Τὸ Χόλλυγουντ εἶναι τὸ μόνο μέρος τοῦ κόσμου ὅπου δὲν λείπουν τὰ ὁμορφα κορίτσια. Ὁ Κλάου Γκαϊνμπελ ἐκπορεύεται γιὰ νὰ σχηματίσῃ ἓνα ἀληθινὸ... χαρὸν!

Κ. ΠΑΛΑΜΑ

ΑΝΑΣΤΑΣΗ

Παραμερίστε, 'Απόλλωνες και Πάνες
 με συνεπαίρνει η χριστιανική διπασία
 τη μεσονύχτια τη φωτοχυσία
 φερμένη από χαρμόσυνες καμπάνες.
 Μέσα μου οι γνώμες είναι ήρωϊσες μάγκες,
 όρθες για τὰ παιδιά τους πρὸς θυσία
 στὰ πόδια τοῦ ἀναστάσιμου Μεσσία
 τῆς καρδιάς μου χυθῆτε οἱ βρυσομάνες.
 *Αἱ τῆς Λαμπρῆς τὰ σήμαντρα οὔτε καὶ οὔτε
 καὶ οἱ λύρες εἰδωλόλατρες ποὺ ἀκούτε
 δὲν μοῦ ρυθμίζουν τῆς ζωῆς τὴν ὥρα
 σὰν ἐσέ, μικροκάμωτη χαρά,
 ποὺ ταπεινὴ, μὰ ὑψώνεσαι — ὦ φτερά
 μιὰς 'Ανάστασης ἄλλης μυροφόρα!

6' ΑΓΓΕΛΙΑ 3' ΑΣΑΠΕΣ

ΓΙΑ τις στάρ τιποτα δὲν εἶναι
 πὺδ' εὐκολο, ἔτσι νομίζει ὁ κό-
 σμος, ἀπ' τὸ ν' ἀγαπηθῶν.
 Σωστά. Ἀλλὰ ἡ ψυχικὴ ι-
 κανοποίησης ἔγκειται στὸ νὰ ἀγα-
 πῶσαι μόνάχα; Ἡ καὶ στὸ νὰ ἀ-
 γάπῃς;

Ἄν εἶναι εὐκολο στὶς στάρ, λό-
 γω τῶν συνηθειῶν ὑπὸ τὰς ὁποίας
 ζοῦν, νὰ κατακτήσουν, μὲ τὴν αἰ-
 γλη ποὺ τοὺς προσδίδει ὁ κινημα-
 τογραφικὸς φακὸς χιλιάδες καρδιές
 εἶναι ὅμως καὶ γι' αὐτοὺς ὅπως γιὰ
 ὅλο τὸν ἄλλο κόσμον, πολὺ δύσκο-
 λο νὰ κατακτήσουν μιὰ καρδιά,
 μόνάχα, ἐκεῖνη ποὺ μιλά ἀπ' εὐθεί-
 ας στὴ δική τους.

Καλὸτυχοὶ αὐτοὶ ποὺ βρῆκαν τὸν
 ἀνθρώπο τους.
 Περπατοῦν χειροπιαστὰ μαζὶ τους
 στὴ ζωὴ καὶ ἔχουν γαλήνη στὴ ψυ-
 χή τους.

Θὰ σὰς διηγηθῶ τὴν ἱστορία τρι-
 ῶν ζευγαριῶν τοῦ κόσμου τοῦ κι-
 νηματογράφου ποὺ λατρεύονται ἀπ'
 ὅλο τὸν κόσμον... καὶ μεταξύ τους.
 Τρεῖς ἱστορίες, ὁλότελα διαφορετι-
 κές ποὺ ἐκίνησαν ἀπὸ διαφορετι-
 κά τελείως σημεῖα, γιὰ νὰ κατα-
 λήξουν ὅλες στὸ ἴδιο, στὴν εὐτυχία
 δηλ. ὅπως συμβαίνει πάντα στὴ ζωὴ
 ἅμα ὁδηγὸς εἶναι ὁ παντοδύναμος
 ἔρωτας.

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΣΜΟΣ

(Ερρόλ Φλὺν καὶ Λιλή Νταμιτᾶ)

Ἦταν στὰ 1935 στὸ Παρίσι.
 Ἐνὰ βράδυ στὸ Καφέ ντὲ Παρί
 ἦταν μιὰ ὥραία γυναίκα κομψότα-
 τα ντυμένη καὶ χτενισμένη καὶ στο-
 λισμένη μὲ λουλούδια, μὲ διαμάν-
 τια, μὲ ρενὰρ ἀρζαντέ—μιὰ νέα γυ-
 ναίκα γνωστότατὴ καὶ ποὺ ὅλος ὁ
 κόσμος τὴν περιποιόταν καὶ τὴ
 θαύμαζε. Ἐννοιοῦθε ὅτι ἦταν στὶς
 ὁμορφιές τῆς ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὅπως
 συνέβαινε ἄλλωστε κάθε φορὰ ποὺ
 ἦταν ἐκεῖ. Τὸ Παρίσι τὴ σήκωνε. Τὸ
 Παρίσι τὴν λάτρευε. Στὰ δέκα τέ-
 λευταῖα χρόνια ποὺ τὸ εἶχε ἀποχω-
 ρισθεῖ εἶχε ζήσει στὸ Χόλλυγουντ
 ζωὴ πολυτάραχη καὶ ἀπὸ κάθε ἄ-
 ποψη ἱκανοποιητικὴ. Ἀλλὰ κάθε
 ποὺ ἐξέλεβε λίγο καιρὸ, στὴ πατρί-
 δα τῆς ἐργόταν γιὰ νὰ ξεπᾶσῃ καὶ
 νὰ ξεκουρασθῇ.
 Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἦταν ἐξαιρετι-
 κά ὥραία. Ἐννοιοῦθε ὅτι τὴν κυττοῦ-
 σαν καὶ ὁ ἀνδρικός θαυμασμός τῆς
 προσέδιδε πάντα ἐξαιρετικὴ γοη-
 τεῖα.

Ἀνάμεσα σ' ὅλους αὐτοὺς ποὺ
 τὴν τριγύριζαν, καθόταν, κάπου ἐ-
 κεί κοντὰ τῆς ἕνας ἀκόμα θαυμα-
 στής τῆς ἕνας νέος ψηλὸς μὲ σκλη-
 ρή, θαρραλέα ὀλγόγαλη ματιά.
 Ἦταν εἰκοσιπέντε ἐτῶν καὶ ὅμως
 ἡ ζωὴ του ὡς τότε εἶχε σταθεῖ γε-
 μιάτη ἀπὸ συνταρακτικὲς περιπέτε-
 ιες. Εἶχε χρηματίσει ἀλιεὺς μαργα-
 ρίται σὲ λίμνες γεμάτες κροίσκα

δείλους, εἶχε βρεῖ χρυσάφι στὴ καρ-
 διά τῆς ζούγκλας, εἶχε ζήσει μὲ κα-
 νιβάλους, μὲ κυνηγοὺς κεφαλῶν,
 πολέμησε στὴν Ἰρλανδία, ἀγωνίστη-
 κε γιὰ τὸν Νεγκὺς καὶ ὑπερασπῆ-
 σθηκε ὅσο τοῦ ἦταν δυνατό τὴ Κίνα.
 Εἶχε γνωρίσει γυναῖκες κάθε φυ-
 λῆς, κάθε ἡλικίας, κάθε ἐθνικότη-
 τος καὶ ράτσας. Ἀλλὰ καμμιὰ δὲν
 τοῦ εἶχε φαγεῖ ποτὲ τόσο ὁμορφὴ
 καὶ τόσο προκλητικὴ σὰν αὐτὴ ποὺ
 ἔβλεπε ἀπὸψε. Βρισκόταν στὶς πα-
 ραμονές νέας περιπέτειας: τὸν τρα-
 βοῦσε τὸ Χόλλυγουντ καὶ ὁ κινημα-
 τογράφος. Ἀλλὰ ἦταν ἀσημὸς καὶ
 φτωχός. Καὶ ἡ γυναίκα αὐτὴ ποὺ
 τὸν ἀγάπα, ἦταν διαμάντι τοῦ
 κατὰφορτῆ ἀπὸ διαμάντια τῆς
 φαντασίας ὡς προσηγοποιοῦσε τῆς
 ἐπιτυχίας, στὸ νέο αὐτὸ ἐπαγγελ-
 μα ὅπου ἐτοιμαζόταν νὰ δοκιμάσῃ
 τὴ τύχη του.

Συμβόλαια, ρεκλάμες μὲ τὸ ὄνο-
 μά του... Τί τὸν ἐνδιέφερε! Ἡ ἐπι-
 τυχία γι' αὐτὸν ἦταν ἡ γυναίκα σή-
 μερα.

Πάντα θαρραλέος καὶ ἀτρόμητος,
 ἐπιχειροῦσε νὰ κατεβάσῃ τὴ σελή-
 νη στὸ ἐπίπεδό του. Τώρα τοῦ ἀρ-
 κοῦσε ἕνα ἄστρο.

Σὲ λίγες μέρες τὴ ξανάδε στὸ
 «Παρί» ποὺ ἔπλεε πρὸς τὴν Ἀμερι-
 κή. Ἐπαρακάλεσε νὰ τὸν παρουσιά-
 σουν σ' αὐτὴν καὶ τῆς ζήτησε ἕνα
 χορό.

Ἐκεῖνη τοῦρριξε μιὰ ματιὰ ἀπὸ
 πάνω ὡς κάτω. Ἡ ἐπιθεώρησις τὴν
 ἱκανοποίησε. Ἀλλὰ ἀπὸ γυναικαῖα
 κοκκεταρία ἀποκρίθηκε:

— Ἀργότερα, ἴσως. Γυρᾶ
 σὲ δέκα λεπτά.

Αὐτὸς ἀπομακρύνθηκε κα-
 τακόκκινος ἀπ' τὴ ντροπὴ
 καὶ δὲν ἐπιχείρησε σ' ὅλο
 τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου
 νὰ τὴν ξαναπλησιάσῃ.

Τὴν τρίτη φορὰ συναντή-
 θηκαν στὸ Χόλλυγουντ. Ἡ

τὸν σ' ἕνα κοκταίηλ. Ὁ νέος δὲν τὴ
 προσκάλεσε γιὰ χορὸ αὐτὴ τὴ φο-
 ρά. Πικαρίστηκε. Τὸν ἔβλεπε νὰ
 τὴν παρακολουθεῖ καὶ διασκεδάζε
 μὲ τὴ δειλία του καὶ τὴν ἀμηχανία
 τοῦ.

Τὸ ἴδιο βράδυ τοῦ τηλεφώνησε.

Ἐκεῖνος κόντεψε νὰ τρελλαθῇ ἀπ'
 τὴ χαρὰ καὶ τὴν υπερηφάνειά του,
 ἀκούγοντας τὸ ὄνομά της. Παρ' ὅλα
 αὐτὰ ὅμως, μιὰ μυστικὴ δύναμις
 τὸν ἐσπρωξε νὰ ἀποκριθῇ τὴν ὥρα
 ποὺ τοῦ ζητοῦσε ραντεβὺ γιὰ τὴν
 ἐπομένη.

— Δὲν ξέρω ἀκόμα. Θὰ δῶ. Τηλ-
 φώνηστε μου σὲ πέντε λεπτά.

Πέρασαν πέντε λεπτά φρικτῆς ἀ-
 γωνίας καὶ ἀναμονῆς, ποὺ στὸ διά-
 στημά τους δὲν ἔπαυε νὰ καταριέ-
 ται τὸ γελοῖο τοῦ ἐγωῖσμο ὁ ὁποῖος
 θὰ τὸν ἔκανε νὰ χάσῃ γιὰ πάντα ἱ-
 σως κείνο ποὺ τόσο ἐντονα ποθοῦ-
 σε σ' ὅλη του τὴ ζωὴ.

Ἐνῶστε ἀπὸ πέντε λεπτά τὸ κομ-
 δοῦνι τοῦ τηλεφώνου ἐξανασκήμανε.

— Ἐγὼ εἶμαι, τοῦ εἶπε. Δὲν σὰς
 κρατᾶω κᾶκια... Τὸ βλέπετε, σὰς
 τηλεφωνῶ!

Εἶχε καταλάβει ὅτι ἦταν ἕνα με-
 γάλον πεισματάρικο παιδί καὶ αὐτὸ
 ἀκριβῶς τὴν εἶχε γοητεύσει.

Ἐκεῖνος πάλι τὴν λάτρευε γι' αὐ-
 τὰ τὰ λόγια της.

Δυὸ μῆνες ἀργότερα παντρεύθη-
 καν.

Καὶ σήμερα ὕστερα ἀπὸ τέσσερα

Ποῖος μπορεῖ νὰ πῇ ὅτι ὁ Ἐρρόλ Φλὺν καὶ ἡ Λιλή Νταμιτᾶ δὲν εἶναι ἀπὸ τὰ
 εὐτυχισμένα ζευγάρια τοῦ κόσμου;

δλόκληρα χρόνια, είναι ακόμα μαζί.

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΤΡΥΦΕΡΟΤΗΣ
(Πιέρ Φρενναι και Ύβον Πρεντάν)

Ήταν πάντα της ένα αδύνατο καλλιτεχνικό πλάσματάκι, με μεγάλα μάτια, πωχά και όχι εύτυχησμένη. Και είχε μείνει τέτοια παρ' όλη την επιτυχία και το χρήμα, παρ' όλες τις τουαλέτες της Λανβέν και την δόξα.

Κοπελλίτσα ακόμα, τότε που επρόκειτο να παίξει τα παραμύθια του Πιράντι, είχε τη τύχη να συναντήσει τον «Μαίτρο» τον συγγραφέα με τη μεγάλη φήμη, τον γνωστόν γόητα του θεάτρου των βουλεβάρτων. Έπαιζε την Κοκκινούσκουφίτσα και στάθηκε να την καταβροχθίσουν. Επί δεκάξη δλόκληρα χρόνια ανεχόταν την καλοτυχία της σαν να σήκωνε σταυρό μαρτυρίου. Έπαιζε καλούς ρόλους, τραγουδούσε συμπαιθητικά και ο άνδρας της έκανε ποιήματα για τη χάρη της και τα ωραία της μάτια. Μά ζούσε και στο σπίτι όπως και στο θέατρο, στο περιθώριο. Εκείνος ήταν ο αφέντης! Ο μαίτρο! Έτσι το έβλεπε να τον αποκαλούν οι κόλακες που τον τριγύριζαν. Βέβαια, υπήρχαν πολλοί που θα μπορούσαν να τον άμφισβητήσουν αυτό το τίτλο. Άλλα εκείνη πίστευε ότι τον άξιζε. Ήταν αφέντης της δεσποτικής, τυραννι-

κής αφέντης, με μια τυραννία καθημερινή, εξαντλητική, παρ' όλο που τον χαμογελαστή. Την αγαπούσε βέβαια. Άλλα αγαπούσε τον έναν τό του κυρίως. Και έζησε έτσι τα καλύτερα της χρόνια μέσα στην ατμόσφαιρα του αποπνικτικού αυτού έρωτισμού.

Και ύστερα μια μέρα, την ώρα που έτοιμαζόταν να δημιουργήσει ένα νέο ρόλο του Μαίτρο, της έφεραν άλλον παρτεναίρ. Είχε όνειρα γνωστό και αυτός στο θέατρο και δεν άσχολετο, όπως οι άλλοι, να κάνει κόρτε στον μεγάλο συγγραφέα—ή βοποιό—διευθυντή. Μάλιστα, για να είμαστε ειλικρινείς, ούτε στη γυναίκα του δεν έκανε.

Άλλα σε λίγο όμως άρχισε να αλλάζει. Την πρόσεχε, την περιποιόταν, της παρείχε χίλιες δυο μικροεκδουλεύσεις.

Όταν επί δεκαέξη δλόκληρα χρόνια έστάθηκε κανείς «αυτός που έρχεται πάντα δεύτερος» είναι παρηγορητικό, είναι ενθαρρυντικό να γίνεσαι για έναν άνθρωπο άξιος σεβασμού και εκτίμησας, κάτι μεγαλύτερο, σεβαστότερο απ' αυτόν.

Όταν έχεις αναστενάζει επί δεκάξη δλόκληρα χρόνια, ενώ όλο το Παρίσι σε μακαρίζει για τη καλοτυχία σου, είναι εξαιρετικά γλυκό να νοιώθεις να μαυτεύεις, τον οίκο και τη συμπνία σ' ένα γλυκό ανδρικό βλέμμα.

Ήταν ωραία, πλουσία και ένδο-

ξη και ακριβώς ο οίκτος του την συγκίνησε.

Αυτός ο οίκτος ακριβώς της έδωσε τη δύναμη να σηκώσει κεφάλι και να σπάσει τη χρυσή αλυσίδα που την κρατούσε δεμένη.

Έφυγε, τρομαγμένη και ή ίδια απ' αυτή την απόφασή της — την πρώτη, άτρυμικά και αποκλειστικά δική της, ύστερα από δεκάξη χρόνια.

Για κάμποσο καιρό έζησε εύτυχισμένη με τη σκέψη και μόνο ότι ήταν έλευσής της. Έλειπε, έπιταύσε! Μα ύστερα κατάλαβε ότι την έλευθειά της δεν την είχε πάρει παρά για να την προσφέρει σ' έναν άλλον.

Αυτός φαινόταν να την περιμένει. Και εκείνη ήρθε ελεύθερα και αθόρυμτα κοντά του, για να δεθθεί με την πιο γλυκεία αλυσίδα, εκείνη, που ύφαινε ανάμεσα σε δυο άτομα ή τρυφερότης, και οι χίλιες δυο άσημαντες μικρολεπτομέρειες της καθημερινής ζωής.

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΡΩΜΑΝΤΙΖΑ

(Τίνο Ρόσι και Μιρέιγ Μπαλέν)

Εκείνη ήταν — δεν πάει πολύς καιρός από τότε — ένα μανεκέν σε κάποιο οίκο μόδας.

Θέσις ταπεινή, μισθός λίγος... αλλά ήταν όμως η πιο ωραία γυναίκα της Γαλλίας.

Εκείνος είχε γεννηθεί στο μαγαζί ενός Κορσικανού ράφτη, είχε μεγαλώσει με κάστανα και κρεμμύδια, είχε τραγουδήσει το κόσμου της ρομάντζες στο φεγγαρόφωτο και είχε έρθει επί τέλους στο Παρίσι με μόνο όπλο την κιθάρα του.

Είχε όμως μια φωνή γλυκεία και απαλή σαν βελούδο.

Σε λίγα χρόνια μέσα και οι δυο γίναν ένδοξοι, πλούσιοι και συναντήθηκαν σαν γνωστοί στάρ πιά. Φορτωμένοι πλούτη, κοσμήματα, τριγυρισμένοι από θαυμαστές και θαυμάστριες, ζηλευτές προσωπικότητες του καλλιτεχνικού κόσμου του Παρισιού.

Μά κατά βάθος δεν έπαισαν να είναι αυτή μιντινέττα και αυτός ένας αίσθηματίας ιππότης της Μεσογείου.

Γνωρίστηκαν στη Νίκαια, όπου επρόκειτο να γυρίσουν μαζί ένα φιλμ.

Ήταν ωραίοι, νέοι, έλεύθεροι.

Άρεσαν ο ένας στον άλλον.

Τους δινόταν η ευκαιρία να ζήσουν μια εύγανιστη περιπέτεια, χωρίς επαύριον.

Διεσκέδαζαν με το να προσπαθούν να γοητεύσουν ο ένας τον άλλον, με το να προσποιούνται εκείνη, τη ν κοκέττα αυτός τον αδιάφορο.

Σάν παιδιά ακριβώς.

(Συνέχεια στη σελίδα 80)

Χαρές και λύπες των άσων της άθηναϊκής σκηνής

‘Η άγνωστη ΜΑΡΙΚΑ ΚΑΛΟΥΤΑ

Πρέπει να γυρίσουμε πολλά χρόνια πίσω στο παρελθόν για να βρούμε τα πρώτα βήματα της Καλουτά. Ας πάμε στην εποχή του Μικρασιατικού πολέμου. Η μητέρα της Καλουτά για να βρίσκεται κοντά στον άνδρα της που πολεμά στο μέτωπο ως αξιωματικός, έχει εγκατασταθεί κοντά σε κάποιο συγγενή της, στο Ούσακ της Μικράς Ασίας μαζί με τα δυο κοριτσάκια της, τη Μαρίκα και την Άννα.

Έρχεται ξαφνικά η καταστροφή και η όπισθοχώρησις. Το πάν ανατρέπεται. Ο σάβων έαυτον σωθήτω. Η μητέρα Καλουτά, αλαφιασμένη, άρπά τα δυο μωρουδάκια της και φεύγει προς την Σμύρνη, που μέσ' στην τραγική άναμ-πουμπούλια των ήμερών εκείνων έσήμαινε: Φυγή προς το άγνωστο. Καθώς όδοιπορεί η πολυβασανισμένη μάνα, μερικοί στρατιώτες μας την συμπονοούν και δέχονται επάνω σ' αλογά τους τα δυο κοριτσάκια. Μια άμμομαχία όμως αναγκάζει τους δυο ιππείς που προστάτευαν τα Καλουτάκια, να αποσπασθούν από τον άμαχο πληθυσμό και να προχωρήσουν. Έτσι η μάνα την ώρα που δεν το περίμενε χάνει τα παιδιά της. Μαλλιοτραβιέται, οδύρεται, αλλά η συμφορά δεν έχει γιατρεία. Νά μείνει πίσω δεν είχε τίποτε να κερδίση, να προχωρήση μπροστά, τρίς χειρότερα, αφού δεν ξέρει κατά ποιά έστράβηξαν ξαφνικά οι καβαλλαρείοι με την Μαρίκα και την Άννα. Λοιπόν, έξουθενωμένη καθώς ήτανε, αφήνει να παρασυρθεί από το κύμα του φεύγοντος προτροπάδην πανικοβλήτου πληθυσμού.

Ύστερα από είκοσι ήμερών άγωνιώδη και μαρτυρική πορεία, η Κ. Καλουτά βρίσκει το ένα από τα κοριτσάκια της, την Άννα. Ο ιππεύς που τó είχε σκοτώθηκε, τη μικρούλα όμως την εύσπλαχνίστηκε και την πήρε κάποιος άλλος στρατιώτης που φθάνει στη Σμύρνη με έφτά τραύματα σε διάφορα μέρη του σώματός του και με τη σημερινή πρωταγωνίστρια του «Ίντε-άλ» στην άγκαλιά. Η Μαρίκα όμως τι απέγινε; Κανείς δεν ξέρει. Η μητέρα Καλουτά στηθαοκοπιέται από την άπελπισία της, στο τέλος όμως αναγκάζεται να υποταχθεί στο μοιραίο και με το ένα της κοριτσάκι μονάχα έρχεται στην Άθήνα.

ΣΕ ΕΝΑ ΧΕΡΙΑ

Η Μαρίκα ωστόσο δεν είχε χαθεί. Ο ιππεύς που την είχε πάρει στο άλογό του, σκοτώθηκε φαίνεται, από τα νεκρά του όμως χέρια σώζει τη μικρή κάποιος Τούρκος που την μεταφέρει στη Σμύρνη κι έ-

κει τη ρίχνουν σε μιάν αούλη, όπου βρίσκονται και πολλά άλλα έλλη-νόπουλα.

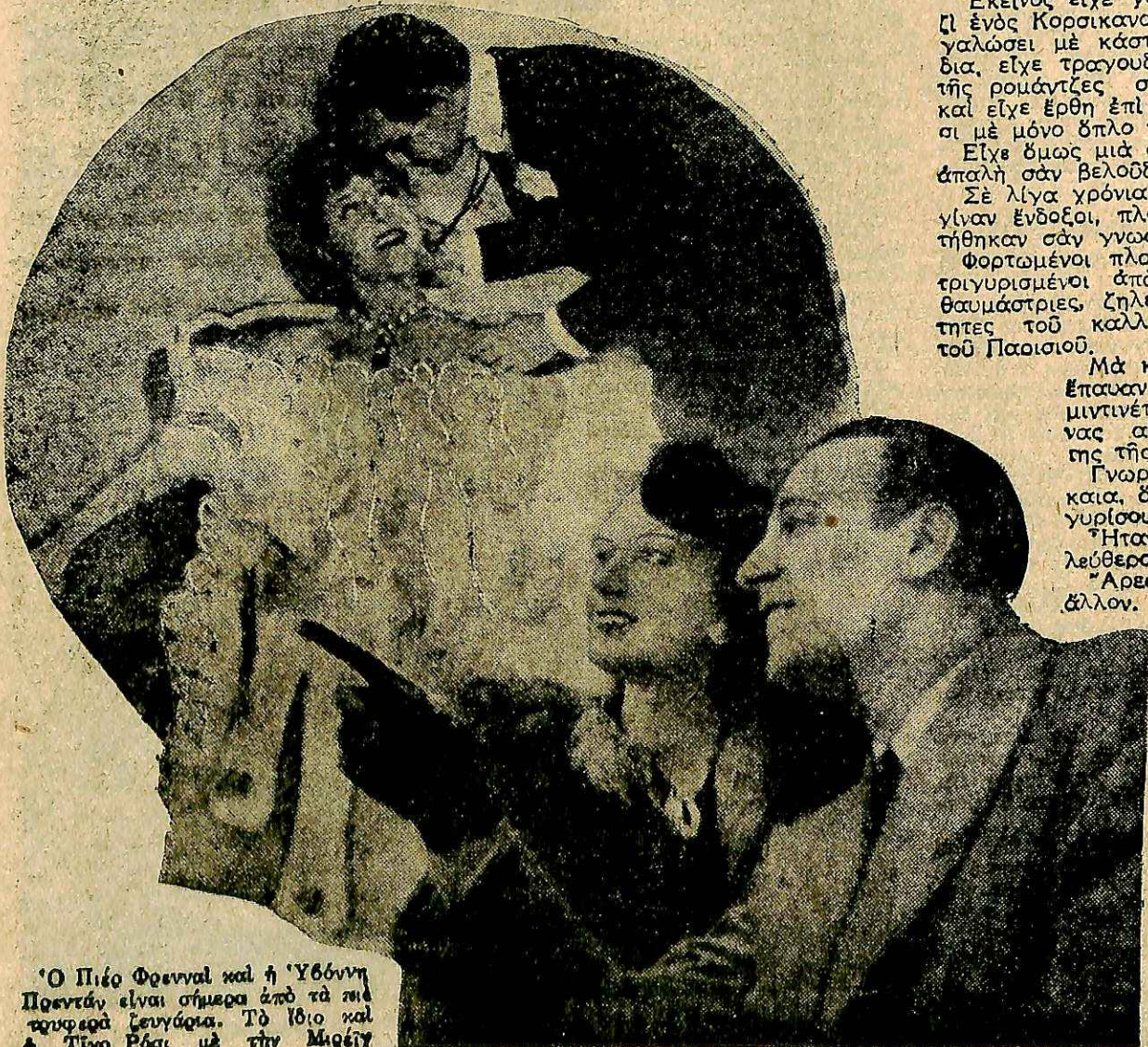
Η Μαρίκα όμως βρίσκεται και πάλι τυχερή. Κάποιος Τούρκος την παραδίδει σ' ένα γεροντάκι που έφευγε για την Χίο. Ο γεροντάκος είναι λούστρος, η γυναίκα του ξενοπλένει για να τα φέρει βόλτα και η μικρούλα όρφανή άποτελεί το μόνο στήριγμα της ζωής τους, γιατί δεν άργο-ν να την... υιοθετήσουν! Συχνά η Μα-

Μιά συναρπαστική θεατρική καμπάνια του συνεργάτου μας κ. Γ. ΡΟΥΣΣΟΥ

Μετά την καταστροφή.—Σάν μυθιστόρημα...—Υπό την κηδεμονία ενός λούστρου και μιας πλούστρας.—Στη σκηνή υπό την επίβλεψη της άστυνομίας.—Η «κυρία λογία».—Έξομολόγησις, Θεία μετάληψις, άγάπη εις τα Θεία.—Οι δυο μούτσοι και ο έρωτευμένος σεναρίστας.

Μιά γοητευτικωτάτη έκφρασις της ιδίος Μαρίκας Καλουτά.

‘Ο Πιέρ Φρενναι και η Ύβοννη Πρεντάν είναι σήμερα από τα πιο τρυφερά ζευγάρια. Τό ίδιο και ο Τίνο Ρόσι με την Μιρέιγ Μπαλέν.

ΕΝΔ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟ
ΛΟΓΙΑΣ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ο οικος Ντεβαρέν, ήταν το σπουδαιότερο έμπορικό σπίτι του Παρισιού. Απαρχολούσε ένα πολυάριθμο προσωπικό και τα κεφάλαιά του έφθαναν εις πολλά εκατομμύρια φράγκα. Επ' κεφαλής της μεγάλης αυτής επιχείρησης που καταγινόνταν με την διουμανία και το εμπόριο των αλεύρων ήταν μία γυναίκα, η κ. Ντεβαρέν, χήρα ενός άλλοτε φέρουνα.

Η χήρα Ντεβαρέν είχε ξεκινήσει από πολύ χαμηλά, κατώρθωσε, όμως, χωρίς στο επιχειρηματικό της δαιμόνιο και την προσωπική της εργασία να ανεβή πολύ ύψηλα και να γίνει, την εποχή που γράφεται η ιστορία αυτή, μία από τις μεγαλύτερες προσωπικότητες του οικονομικού Παρισιού.

Η Κ. Ντεβαρέν είχε δύο κόρες, την Ζάν και την Μισελίν. Η πρώτη ήταν υιοθετημένη. Ατεκνη ή Κ. Ντεβαρέν επί 15 χρόνια, είχε υιοθετήσει την Ζάν, κόρη ενός πλούσιου που είχαν καταστραφή. Ολίγο έπειτα, όμως, γεννούσε την Μισελίν. Η Κ. Ντεβαρέν άγαπούσε την Ζάν, μία ωραία κόρη μελαχροινούλα με γαλιανά μάτια, αλλά ελάτρευε κυριολεκτικώς την Μισελίν, που ήταν αίμα της. Μπροστά της λύνιζε ο δάμαστος χαρκτηρας της, της έκανε όλα της τα καριόσια και έτρεμε γι' αυτήν, για την υγεία της.

Τα δύο κορίτσια αγαπούσαν το ένα το άλλο, η Ζάν όμως ένοιθε κάποια ζήλια βλέποντας την προτίμηση της μητέρας της γι' αυτήν. Μία μέρα, μην μπορώντας να υποφέρει περισσότερο, έδηλωσε ότι θα πήγαινε ταξίδι στην Σκωτία. Ζούσαν εκεί κάτω συγγενείς του πατέρα της και η Ζάν έλπιζε να την κρατήσουν κοντά τους. Αυτοί όμως δεν της έδειξαν το ενδιαφέρον που περίμενε και η Ζάν επέστρεψε στο Παρίσι. Στο Λονδίνο σε κάποιο γορδ είχε γνωρίσει με ένα νέον, τον πρίγκιπα Σέργιο Πανίν.

Η Κ. Ντεβαρέν είχε στις εργασίες της και ένα νέον παχόν, αλλά πολύ έξυπνο και έργατικό, τον Πιέρ Ντελαρύ, τον οποίο εκπαιδύσε μηχανικό και τον προσέλαβε στην δουλειά της και τον αρραβώνιασε αργότερα με την Μισελίν. Σε λίγον καιρό και αρραβιάς όταν η Ζάν επέστρεψε από την Σκωτία, ο Πιέρ έφυγε για το Άλζερ, όπου έπορευτο να εκτελέσει ένα έργο που θα τον καθύρνεσε πάλι οριστικά ως μεγάλο μηχανικό.

Η Κ. Ντεβαρέν είχε κι' έναν άναψιό, του συζύγου της τον Σαβινιέν Ντεβαρέν, ένα καλό και ευγενικό που μοναδική του δουλειά είχε να τραγουδίει τα χιλιάρικα που κάθε τόσο ξεσάλωνε από την θεία του.

Ένα πρωί του Μαΐου ο Σαβινιέν Ντεβαρέν παρουσιάστηκε στο μεγάλο της θείας του και ζήτησε να την ιδεί. Όπως, όμως, εκείνη ήταν απασχολημένη με τον υποδιευθυντή του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους, ο Σαβινιέν πήγε στο γραφείο του κ. Μαρσάλ, ενός από τους πολλούς της επιχείρησης, και έπιασε κουβέντα μαζί του για να περάσει ή ώρα. Οι δύο νέοι συνημιλούν και ο λόγος έρχεται και στον Πιέρ. Ο Σαβινιέν που ζήλευσε τον νέο μηχανικό, λέγει ότι άσχημα έκανε ο Πιέρ φεύγοντας μακριά από την αρραβωνιαστικιά του, γιατί έδω, κάποιος άλλος γεαρός, προσπαθεί να του την κλέψει.

Ο Μαρσάλ χαρακτηρίζει θυμωμένος ως σκοφαντία όλα αυτά και λέγει, ότι ο Σέργιος Πανίν — γιατί περί αυτού έπρόκειτο — είχε να φανή τρεις εβδομάδες από το σπίτι. Καθώς μιλούσαν, εμφανίζεται η Κ. Ντεβαρέν. Ο Σαβινιέν, όπως συνήθως, αρχίζει πάλι να της μιλά για τα μεγαλεπήβολα σχέδιά του, η Κ. Ντεβαρέν, όμως, τον εξαπατάει, αφού πρώτα τον έφωδισε π' ένα καλό χρηματικό ποσό. Σε λίγο επιστρέφεται την Κ. Ντεβαρέν ο τραπεζίτης Καϊρόλ. Δεν έρχεται αυτή την φορά για τον έαυτο του, αλλά για κάποιον άλλον: τον Πρίγκιπα Σέργιο Πανίν. Έχει γνωρίσει εν τώ μεταξύ μαζί του καλά και έρχεται να μεσολαβήσει για να του δώσει η Κ. Ντεβαρέν την Μισελίν, η οποία έχει αρχίσει ήδη να συμπαθεί τον ωραίο Πρίγκιπα. Αλλά η Κ. Ντεβαρέν δεν θέλει να άκουση τίποτε και δηλώνει ότι η Μισελίν είναι αρραβωνιασμένη με τον Πιέρ Ντελαρύ. Η Μισελίν όμως, την οποία καλεί λίγο έπειτα, της δηλώνει ότι αγαπά τον Πρίγκιπα και με δάκρυα στα μάτια την παρακαλεί να δώσει την συγκατάθεσή της. Η Κ. Ντεβαρέν υποχωρεί προς στιγμήν, διαμνημόνως του Πρίγκιπα να φύγει για λίγον καιρό από την Γαλλία και άρχη μετά την επάνοδό του την οριστική απάντηση. Ο Πρίγκιπς φεύγει άμέσως για την Αγγλία.

Η Κ. Ντεβαρέν γράφει τότε του Πιέρ, ότι αν δεν θέλη να δει στην επιστροφή την Μισελίν παντρεμένη με κανένα άλλον, να επιστρέψει άμέσως στην Γαλλία. Ο Πιέρ επιστρέφει, αλλά πολύ άργα. Η Μισελίν του δηλώνει ότι αγαπά άλλον.

Εν τώ μεταξύ όμως η Ζάν — την οποία αγαπά και ζήτησε σε γάμο ο τραπε-

ΣΕΡΓΙΟΣ

ζίτης Καϊρόλ — τρελλά έρωτευμένη και αυτή με τον πρίγκιπα του κάνει ολόκληρη σκηνή, γιατί έδωσε τον λόγο του στην Μισελίν. Ο Πρίγκιπς εν τούτοις επιμένει και η Ζάν στην απειρία της και για να εκδικηθή, φωνάζει τον Καϊρόλ και του λέγει ότι δέχεται να γίνει γυναίκα του. Οι προετοιμασίες για τους δύο γάμους αρχίζουν μαζί. Εν τώ μεταξύ ο Πιέρ, παρά τις προτροπές της Κ. Ντεβαρέν, έφυγε ξαναγυρνώντας στην Αφρική.

Μία μέρα, στις παραμονές των γάμων, η Κ. Ντεβαρέν παίρνει, ιδιαίτερος τον Σέργιο και του ανακοινώνει την επιθυμία της να μείνουν, αυτός και η Μισελίν, μετά τον γάμο τους, στο σπίτι της. Τρέμει ή μητέρα μη χάσει την κόρη της. Μην της φύγει μακριά. Ο Πρίγκιπς, γόης πάντοτε και γλυκόλογος, δέχεται προθυμότητα.

— Ω! Πόσο σας εύχαριστώ! φωνάζει η Κ. Ντεβαρέν. Φοβόμουν ότι θα είχατε ιδέες ανεξαρτησίας.

— Θα ήθελα να τις είχα, για να μπορέσω να τις θυσιάσω προς χάριν σας. Είναι μία θυσία που την αξίζετε. Ο Σέργιος μιλούσε τόσο ελεύθερα, τόσο απλά και ή φωνή του ήταν τόσο γλυκειά, ώστε οι δισταγμοί της κυρίας Ντεβαρέν έσβυσαν πολύ γρήγορα. Την κατέκτησε και αυτήν με τον ίδιο τρόπο που είχε κατακτήσει και την Μισελίν και με τον ίδιο τρόπο που θα κατακτούσε όποιον άλλον χρειαζόταν. Η γοητεία του δεν έπιδεχόταν αντίσταση. Έμπαινε μέσα στην ψυχή των άλλων από τα μάτια τους και από τ' αυτιά τους. Γεννημένος πλάγος, διατηρούσε πάντοτε ένα άδωο, γλυκό ύφος, που τον έκανε να παύεται από κοιτίται.

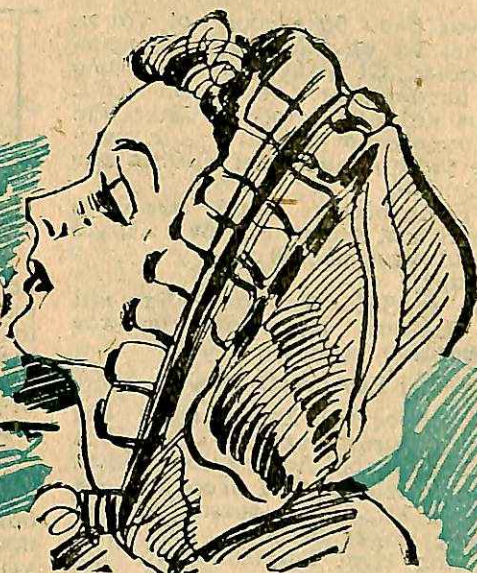
8ον

-Α ΚΟΥΣΤΕ λοιπόν, τί σχέδια έχω κάνει για την συγκατοίκησή μας, είπε η κυρία Ντεβαρέν. Έχω χωρίσει το κτίριο σε δύο ανεξάρτητες κατοικίες. Λένε ότι ή συγκατοίκησης δημιουργεί πολλά ζητήματα μεταξύ γαμβρού και πεθεράς. Για τον λόγο αυτό δίνω μεγάλη σημασία στο να κατοικήτε έντελως χωριστά. Ένα γέρικο πρόσωπο σαν το δικό μου δεν έχει καμμία θέσι μεταξύ δύο έρωτευμένων. Δεν θα έρχομαι στο σπίτι σας παρά μόνον όταν θα με προσκαλείτε. Θα έχω όμως την παρηγορία ότι, έστω και κλεισμένη μέσα στο διαμέρισμά μου θα βρίσκομαι κοντά στην κόρη μου και θα άναπνέω τον ίδιο αέρα μαζί της. Θα την άκούω που θα πηγαίνει νοέρεχται που θα τραγουδά, που θα γελάει και θα σκέπτομαι. «Όλα πάνε καλά. Είναι ευχάριστη μέρα». Δεν γυρεύω τίποτε περισσότερο παρά μία γωνίτσα από την οποία γά μπορώ να παρακολουθώ την ζωή σας.

Ο Σέργιος έπιασε το χέρι της

ΠΑΝΙΝ

ΓΕΩΡ. ΟΝΕ

ζωηρά.

—Μη φοβόσαστε, της είπε. Η κόρη σας δεν θα σας εγκαταλείψει ποτέ.

Ανίκηνη να συγκρατήσει την γοητεία που πλημμύριζε την καρδιά της ή κυρία Ντεβαρέν άνοιξε την άγκαλιά της και ο Σέργιος ρίχθηκε μέσα της με όρμη πραγματικού παιδιού.

— Πρέπει να ξέρετε ότι θα σας λατρεύω, φώναξε αυτή και το πρόσωπό της έλαμπε από χαρά.

— Το έλπίζω, είπε ο Σέργιος.

Η κυρία Ντεβαρέν έ-

γινε άξαφνα πάλι σκεπτική και είπε:

— Πόσο παράξενη είναι ή ζωή. Δεν ήθελα με κανένα τρόπο να γίνετε γαμβρός μου. Σας αντιπολιτεύθηκα όσο μπορούσα. Και να που αρχίζω τώρα να μετανοώ, γι' αυτό. Τώρα καταλαβαίνω πολύ καλά ότι είσατε πολύ επικίνδυνος άνθρωπος όταν αποφασίζετε να ξεμυαλίσετε μία γυναίκα. Αφού κατορθώσατε να γυρίσετε και τα δικά μου μυαλά.

Κύτταξε τον πρίγκιπα κατάματα και ύστερα πρόσθεσε με φωνή προσεκτική μαζί και εύθυμη:

— Τώρα πιά έλπίζω όμως ότι θα κρατήσετε όλα τα συστήματα της γοητείας σας για την Μισελίν. Θα πάψουν πιά τα φλερτάκια. «Ε; Σας άγαπάει. Θα ζηλεύει. Και τότε οι σχέσεις μας θα γίνουν πολύ άσχημες. Κάθε την ζωή της Μισελίν ήρεμη, ανέφελη... Εύτυχισμένη. Πάντοτε εύτυχισμένη.

—Αυτό θα είναι πολύ εύκολο, άπήνησε ο πρίγκιπς. Για να δυστοχήσει κανείς πρέπει να πάη γυρεύοντας την δυστυχία και σας βεβαιώ ότι εγώ δεν πρόκειται να το κάνω αυτό.

«Υστερα πρόσθεσε χαμογελώντας:

— Και οι καλοί φίλοι σας, που σας επέκριναν τόσο πολύ όταν άποφασίζατε να μου δώσετε την χείρα της Μισελίν θα είναι πολύ ευχαριστημένοι. Δεν θα σας κάνουν το χατήρι να τους άφίσω να θριαμβεύσουν και να φωνάζουν: «Καλά τά είχαμε είπη έμεις, αλλά δεν μας άκούσαν».

— Πρέπει να τους συγχωρήσετε, είπε ή κυρία Ντεβαρέν. Κάνετε πολλούς να ζηλέμουν. Αλλάγετε θα καταλαβαίνετε και σεις ότι, εκτός από μερικά δικά μου σχέδια που είχα στο μυαλό μου σχεδόν όλος οι καλές οικογένειες του Παρισιού είχαν ένδιαφερθεί για την κόρη μου. Τα καλύτερα σπίτια.

— Ήνι —
—Φέρθηκε θαυμάσια, ψιθύρισε στο αυτί της κόρης της ή κυρία Ντεβαρέν. Δέχεται να κατοικήση εδώ στο σπίτι. Αυτή είναι ή πρώτη ευχάριστη στιγμή που περνάω ύστερα από την ημέρα των αρραβόνων σου. Υστερα συνέχισε με πιο δυνατή φωνή.

—Θά φύγωμ από αύριο για τα

Είχαν μία άνομητη συγγένεωσις κοινών ένθρόνων.

Σερναί όπου θα γίνουν οι γάμοι. Πρέπει να φροντίσω για τις προετοιμασίες. Οι γάμοι θα είναι πολύ πιο μεγαλοπρεπείς εκεί. Θα καλέσουμε και όλους τους εργάτες από το εργοστάσιο. Θα είναι μία σπουδαία γιορτή γιατί εκεί είμαστε σαν βασιλιάδες.

— Έχεις δίκιο, μαμά, φώναζε η Μισελίν και πιάνοντας τον Σέργιο από το χέρι πρόσθεσε:

— Πάμε. Τον τράβηξε έξω στον κήπο και εκεί άρχισαν αγκαλιασμένοι τον συνηθισμένο περιπάτο τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9ον

Ο πύργος του Σερναί ήταν ένα τεράστιο, μεγαλοπρεπές κτίριο από την εποχή του Λουδοβίκου 13ου. Φθάνει κανείς ως εκεί μέσα από μία φαρδιά λεωφόρο φυτευμένη με τέσσερις σειρές δένδρα. Το έσωτερικό του είναι διαρρυθμισμένο με εξαιρετική πολυτέλεια και βαρύτητα κάδρα στολίζουν τους τοίχους του.

Τα άπεραντα μεγαλοπρεπή σαλόνια του πύργου ήταν το βράδυ της 14ης Ιουλίου σε όλη τους την μεγαλοπρέπεια. Ο κήπος ήταν στολισμένος με άτελείωτες γιρλάντες από πολύχρωμα φαναράκια. Η λιμνη ήταν γεμάτη με βάρκες φορτωμένες με μουσικούς ενώ πιά πέρα, επάνω σε μιά ανοιχτή πεδιάδα, έχορρε και τραγουδούσε όλη η νεολαία της γύρω υπαίθρου. Μιά αφάνταστη εὐθυμία επικρατούσε παντού και από όλες τις μεριές αντηχούσαν εὐθυμίες φωνές και τραγούδια. Η ώρα ήταν έννεα. Κατάφωτα αμάξια έφερναν τους προσκεκλημένους στον Πύργο. Στην μέση του μεγάλου γώλ της εισόδου στεκόταν η κυρία Ντεβαρέν και δεχόταν αυτούς που έφθαναν. Δίπλα της στεκόνουσαν ο Μαρετάλ και ο Σαβινιέν, έτοιμοι να υποκαταστήσουν τις κυρίες μέσα στο σαλόνι. Η συγκέντρωση ήταν πολυάριθμη. Οι μενιστάνες του έμπορίου είχαν έρθει ως προσκεκλημένοι της κυρίας Ντεβαρέν και οι μενιστάνες της οικονομικής ζωής ως προσκεκλημένοι του Καϊούρ. Τέλος η άριστοκρατία και η διπλωματία είχαν έρθει προς χάριν του πρίγκηπος. Ήταν μιά ανάμικτη συγκέντρωση κομψών ανθρώπων με διαφορετικές ιδέες και διαφορετικές συνήθειες. Οι μὲν δὲν έκτιμούσαν παρά την περιουσία και μόνον ενώ οι άλλοι έδιναν σημασία μόνον στην καταγωγή. Κυτούσαν οι μὲν τους δὲ άφ' ύψηλόν, με κάποια έλαφρή περιφρόνηση, αλλά και με μιά δόση ζήλειας. Υπήρχαν εκεί άπόγονοι ξεπεσμένοι ήγεμονικών οίκων, πρίγκηποι σπουδαιότητας δὲν είχε απομείνει τίποτα άλλο εκτός από τὸν τίτλο. Έκατομμυριοῦχοι που είχαν δημιουργηθῇ από τὸ μηδὲν και πού θά έδιναν την μισή τους περιουσία για να αποκτήσουν τὸ ένα τέταρτον της ευγενείας που δὲν ήταν περιφρονοῦσαν. Όλοι αὐτοί οι άνθρωποι αλληλοκυτταζόντουσαν και διασχιζάνε τα σαλόνια παραβάντας να μὴν ἀνακατευθοῦν μεταξύ τους. Ο Σέργιος και ο Καϊούρλ έτρεχαν από τὸν ένα κύκλο σὸν άλλο, σάν να είχαν πολλὰ πλάσματα τὸν αὐτό τους. Έλαμπαν και οι δύο από γαρά, ο ένας κομψός και χαριτωμένος, ο άλλος βαρύν, χοντρο-

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΣΕΡΓΙΟΣ ΠΑΝΙΝ

κομμένος και φουσκωμένος από την υπερφάνεια του θριάμβου του. Την ίδια στιγμή έφθασε και ο Χέρτσγκ, συνοδευόμενος από την κόρη του, μιά χαριτωμένη μικρή δεκαεξή ετών στην οποία πρόσφερε τὸν βραχίονά του ο Μαρετάλ. Στο πέρασμα του μεγαλοεπιχειρηματία, όλοι σώπαιναν και τὸν παρακολουθούσαν με τὰ μάτια. Εκείνος όμως, συνηθισμένος στην βαθεία έντύπωση που προκαλούσε η παρουσία του, προχώρησε αδιάφορος και πιάνοντας σφιχτά τὸ χέρι του Καϊούρλ τὸν συνεχώρησε θερμά. Στο μεταξύ ο Σέργιος παρουσίαζε την Μισελίν στους διάφορους άριστοκράτες και διπλωμάτες και εκείνη άκούγε με υπερφάνεια τὰ κολακευτικά λόγια που έλεγαν μερικοί γι' αὐτόν.

Μόνον ο Πιέρ έμενε άποτραβηγμένος σε μιά σκοτεινή γωνιά του κήπου, μακριά από τὸν θόρυβο της γιορτής. Είχε καρφωμένα τὰ μάτια του στα φώτα του κήπου και σκεπτόταν τὸ χαμένο του δνειρο. Κάποιος άλλος είχε αγαπηθῇ από την Μισελίν και σε λίγο θά την έκανε για πάντα δική του, χαρούμενος και θριαμβευτικός. Τί θά άπογινόταν τώρα ο Πιέρ; Η ζωή του ήταν άδύνατον να δοθῇ δυο φορές και η εικόνα της Μισελίν ήταν τόσο βαθεία χαραγμένη μέσα του, ώστε δύσκολα θά μπορούσε να αβύσσει. Για ποιό λόγο είχε έργασθει, λοιπόν; Για ποιό λόγο είχε προσπαθῇ να γίνῃ ανώτερος από τὸς άλλους; Ένας «ωραίος», χωρίς την παραμικρή αξία, τὸν είχε κλέψει την εὐτυχία του. Όλα τελείωσαν πιά. Ο Πιέρ άρχισε να διερωτάται μήπως είχε πάρει την ζωή από την κακή της πλευρά και μήπως οι άδελφοί, οι τέταρτοι, ής ή έκαίτοι που ζούσαν μόνι για να γλεντούν ήταν πιά σοφοί από αὐτόν. Κατηνάλασε τὰ πιά καλά του χρόνια σε υπεράνθρωπες προσπάθειες, κούρασε τὸ μυαλό του για να έρῃ την λύση τὸν μεγάλων προβλημάτων και όλα αυτά, για να κερδίσει τιμές χωρίς έννοια και για να χάσει, τὸν πολυτιμότερο είχε σὸν κόσμο. Ο θάνατος θά έρχόταν και τότε, στις τελευταίες του στιγμές, θά ανεκάλυπτε ότι ζήσας την ζωή του χωρίς να την ζήσει. Από την άλλη μεριά όμως όρθωνόταν ο έγωισμός και η υπερφάνεια του και τὸ πὸ φώναζε: Τί αξίζει ένας άχρηστος άνθρωπος που δὲν πρόσφερε τίποτα στην Κοινωνία, πὸν δὲν συνέδεσε τὸ δνομά του με κάποιο έργο, κάποια εφεύρεση;

—Θά ριχθῇ στην δουλειά, συλλογίσθηκε, θά κάνω τὸ δνομά μου διέσημο και θά την κάνω να μετανοήσῃ γι' αὐτὸ πὸν έγινε. Θά κάνῃ την σύγκριση μεταξύ εμοῦ και τὸν ανθρώπου τὸν ὁποῖο προτίμησε. Θά καταλάβῃ ότι είναι ένας τιποτένιος πὸν θά προσπαθῇ να επιβάλλεται χωρίς στην περιουσία της και μόνον.

—Θά ριχθῇ στην δουλειά, συλλογίσθηκε, θά κάνω τὸ δνομά μου διέσημο και θά την κάνω να μετανοήσῃ γι' αὐτὸ πὸν έγινε. Θά κάνῃ την σύγκριση μεταξύ εμοῦ και τὸν ανθρώπου τὸν ὁποῖο προτίμησε. Θά καταλάβῃ ότι είναι ένας τιποτένιος πὸν θά προσπαθῇ να επιβάλλεται χωρίς στην περιουσία της και μόνον.

—Ένα χέρι άκούμπησε σὸν ὦμο του και ἡ φωνή τὸν Μαρετάλ άκούσθηκε γὰ τὸν λήν:

—Ε! Τί κάθεται έτσι συλλογισμένος; Όλοι οι προσκεκλημένοι έφθασαν ἐπὶ τέλους και έτσι κατάρθωσα να ἀπαλλαγῶ από τὰ καθήκοντά μου. Έχω ένα τέταρτο πὸν ψάχνω να σε βρῶ. Δὲν κάνεις καλά να κάθεται έτσι άποτραβηγμένος. Θά σε σχολιάσουν. Έλα, Πάμε μέσα. Αν δὲν σε ἴδουν θά υποθέσουν πράγματα πὸν δὲν κάνουν τὰ υποθέσουν.

—Ας υποθέσουν, τί θέλουν, ἀπῆντησε ο Πιέρ. Λίγο μ' ενδιαφέρει. Είναι τόσο βαρειά ἡ καρδιά μου... —Η καρδιά σου μπορεῖ να είναι τόσο βαρειά θέλει. Είναι δικαίωμά σου. Αλλά έχεις υποχρέωση να κρύψης τὸν πόνο σου. Ας μιμηθῇς τὸν νεαρό Σπαρτιάτη πὸν γελούσε την στιγμή πὸν ἡ ἀλεπού πὸν ήταν κρυμμένη κάτω από τὸν μανδύα του, τὸν έτρωγε τὰ σπλάχνα. Αποφυγε την γελοιοποίησή σου. Στην κοινωνία μας δὲν γελοιοποιεῖς δυστυχῶς τίποτα άλλο τόσο πὸν ὅσο ένας έρωτευμένος πὸν έχει προδοθῇ. Αλλωστε, τί άλλο είναι ἡ ζωή παρά μιά διαρκής άπογοήτευσις; Οικονομικές στενοχώριες, ἠθικά κτυπήματα, γαμένα δνειρα... Και όμως, πρέπει να προχωροῦμε, πρέπει να αγωνιζόμεθα. Αλλοίμονο σ' εκείνους πὸν θά εγκαταλείψουν τὸν αγωνία. Θά πατήσουν οι άλλοι επάνω στα πτώματά τους.

—Για ποιό λόγο να αγωνισθῶ τώρα, ρώτησε ο Πιέρ; Λίγη ώρα πὸν έκανα διάφορα σχέδια, αλλά ἡμουν τρελλός. Σβύσανε πιά για μένα οι ελπίδες σβύσανε οι φιλοδοξίες μου. —Μη φοβάσαι. Η φιλοδοξία σου θά εναγυρίσῃ. Ίσως την στιγμή αὐτή εἶσαι καταπιεσμένος. Θά ξεναβῇς όμως την δύναμή σου. Όσο για τὴν ελπίδα, αὐτή δὲν εγκαταλείπει ποτέ τὸν άνθρωπο.

—Τί μπορῶ να ελπίζω από τὸ μέλλον;

—Τὰ πάντα. Σ' αὐτόν τὸν κόσμο δὲν είναι τίποτα αδύνατο. Μήπως ἀποκλείεται να μείνῃ σύντομα χήρα ἡ πριγκίπισσα;

—Ο Πιέρ γέλασε: —Έλα, Μη λες άνοησίες, εἶπε. —Αγαπητέ μου φίλε, εἶπε ο Μαρετάλ. Τὸ μόνο πράγμα πὸν έχει άκόμη αξία είναι οι άνοησίες. Έλα. Πάρε ένα τσιγάρο.

Διασχίζοντας τὸς διαφόρους ὁμίλους πὸν είχαν σχηματισθῇ σὸν κήπο προχώρησαν πρὸς τὸν πύργο. Την ίδια στιγμή ο πρίγκηψ Σέργιος προχωρούσε πρὸς την βεράντα κρατώντας άγκαζέ, μιάν ξεαρκά κομψή γυναίκα μοναδικῆς καλλονῆς. Ο Πιέρ και ο Μαρετάλ είχαν σταθεῖ πίσω από ένα ὄμιλο νεαρῶν. Στην μέση τὸν ὁμίλου αὐτοῦ στεκόταν ο Σαβινιέν και κουτσουμπούλευε αδιάντροπα τὸν ένα και τὸν άλλον.

—Ποιά είναι αὐτή πὸν έρχεται σὸ πλάι τὸν πρίγκηπος, ρώτησε ένας από τὸς νέους;

—Ποῦ ζῆς, τὸν φώναξε εἰρωνικά ο Σαβινιέν. Στ' ἀλήθεια δὲν την γνωρίζεις;

—Όχι, εἶπε ο άλλος. Δὲν μπορῶ να γνωρίζω όλες τις ὥραιες Παριζιάνες.

—Παριζιάνες;

—Παριζιάνες;

—Παριζιάνες;

—Παριζιάνες;

—Παριζιάνες;

—Παριζιάνες;

Μιλούν οι ποιηται μας

Ο κ. Δ. Γιαννουκάκης

έξηγεῖ τὸν ἑαυτὸ του

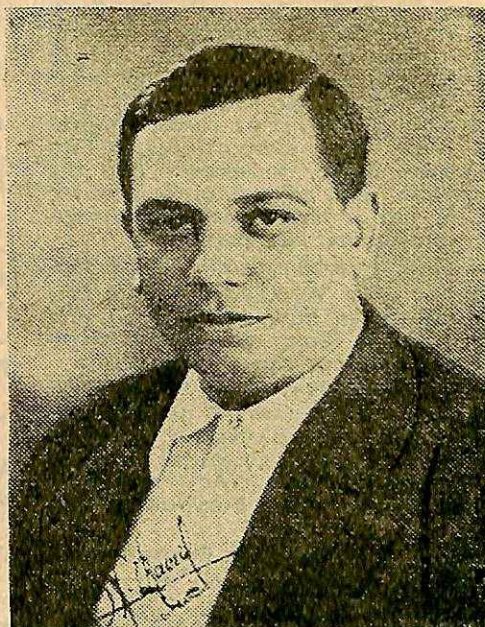
Τὸν συνεργάτου μας κ. Γ. ΡΟΥΣΣΟΥ

Για τὸν αγαπητό, τὸν φίλτατο Δημήτρη Γιαννουκάκη θά μπορούσαμε να γειώσουμε ένα ὁλόκληρο φύλλο της «Έβδομης». Τόσο πλούσιο δημοσιογραφικό θέμα άποτελεῖ ἡ ζωή του και τὸ έργο του. Έχει έργον ο κ. Γιαννουκάκης; Θά εξαφνισθοῦν μερικοί.

—Αμ' και θέβαια έχει. Με τὴ διαφορά, ὅτι δὲν θέλησε ποτέ να τὸ συγκεντρώσῃ σ' ένα τόμο πὸν ἔτσι θά παρουσίαζε μιά ὁλοκληρωμένη, συμπληρωμένη εικόνα της σατυρικής του εὐθυμογραφικῆς ἱκανότητος τὸν «Αριστοφάνη» ὑπ' ἀριθ. 2. Η ἑλλειψις όμως αὐτή δὲν ἐμποδίζει ἐν πάσῃ περιπτώσει να τὸ δώσωμε τὴ θέση πὸν τὸν πρέπει σ' αὐτήν ἔδω την σειρά τὸν πορτραίτων. Ὡς τώρα δὲν είδαμε παρά μόνο λυρικούς ποιητάς. Καίρὸς ἦταν να δοῦμε και ένα σατυρικό.

Ποῖος εἶνε ὁ καλύτερος ἑκπρόσωπος τὸν εἶδους στή χώρα μας, ἡ μάλλον ποῖος ἦταν σὸ παρελθόν. Ο Σουρῆς, θέβαια, ἂν ἐξαίρεσάμε, φυσικά, τὸν Λασκαράτο πὸν τοποθετεῖται σὲ μοῖρα ἀνωτέρας. Λοιπόν, μὴν σὰς φανῇ υπερβολή. Ο Γιαννουκάκης αὐτοδικαίως τοποθετεῖται κοντὰ σὸν σατυρικό εκείνον της περασμένης γενεῆς. Μερικοί μάλιστα ἐπιμένουν ὅτι δὲν έχει και πολλά ποάνηα να τὸν ζήλεψῃ.

Απὸ τὸ 1932, πὸν άρχισε ναδημοσιεύῃ σὰ «Αἴθνη. Νέος» την καθημερινή του «Έφημερίδα», εφανέρωσε μιά πλούσια και ανεξάντλητη σατυρική φλέβα. Ο στίχος του ἐπεδῆθη από την πρώτη στιγμή και ἐπέβαλλε και τὸν δημιουργό του μιά γιάντα. Μέσα σὲς χιλιάδες τὸν ποιημάτων του υπάρχουν ἀρκετὰ πὸν θά ἀποτελοῦσαν μιά θαυμαστά συλλογή. Μερικά μάλιστα εἶνε ἀληθινὰ διαμάντια. Ας ἔλθουμε όμως σὸν άνθρωπο. Ο Γιαννουκάκης ἀνήκει σὲ μεγάλη θορυμνητική οἰκονόμεια. Η καπνοβιομηχανία τὸν πατέρα του ἦταν ἄλλοτε ἀπὸ τις πλέον ἀνθούρας. Γεννήθη-

κε στην Αθήνα και εἶνε ένας από τὸς μεγάλους ἀθηναίους.

Στὸ γυμνάσιο ἴσως να μὴν ἦταν ὁ πρῶτος μαθητής, ἦταν όμως ἀσφαλῶς ὁ ἐξυπνότερος. Αἴψως πιά τις ἐκθέσεις, σὲς ὁποῖες ἐθεωρεῖτο ἀσυναγώνιστος. Συχνά οι καθηγηταί και οι γυμνασιάρχαι τις ἐδίδαν μπροστά σὸς άλλους μαθητάς ὡς ὑποδείγματα πρὸς μίμησιν. Ο ἀγανητὸς Δημήτρης τελείωσε τὸ γυμνάσιο, γράφτηκε σὰ νομικά και πῆρε τὸ πτυχίο του. Καί, ἐκεῖ ἄκόμη ἡ ἰδιοφυΐα του είχε θρῆ την εὐκαιρία να ἐκδηλωθῇ. Στὸ μάθημα της Δημοσίας Οἰκονομίας, ἐπὶ παραδείγματι, κατήγαγε θριάμβους.

Ο ἴδιος ὁ αείμνηστος Ἀνδρεάδης πὸν εἶνε γνωστὸ δὰ πόσο δύσκολα ἐπαινοῦσε, τὸν είχε εἰπῇ κάποτε ἐν πληθούσει τάξει: «Εὔγε, κύριε, τέτοιοι φοιτηταί τιμούν την ἐπιστήμη μας.» Αὐτὰ ὡς πρὸς την ἐπιστήμην. Ὑπῆρχε όμως παραλλήλως και ἡ φιλολογία, ἡ ποίηση. Ο Γιαννουκάκης ἔγραφε ἀπὸ μικρὸς στίχους με μεγάλη εὐκολία. Όλα τὰ ἐπεισόδια τὸν γυμνασίου περιεγράφον ἐμμέτρως ἀπὸ τὸν νεαρόν στιχοῦργόν.

Αλλῃ ἐνδειξίς της μελλοντικῆς σταδιοδρομίας του ἦταν μιά ἀκαταμάχητος ροπή πὸν ἔδειχνε ἀπὸ παιδί πρὸς την «καλαμπουρολογία». Σὰς εἶνε, θέβαια, γνωστὸν ὅτι ὁ Ἀριστοφάνης ὁ εἶνε ένας ἀπὸ τὸς πιά ἀσυναγώνιστους λογοπαίγνιο-κατασκευαστάς μας. Ο ἴδιος ἀποκρούει με ἀγανάκτησιν τὸν τίτλον, γιατί κυρίως έχει την ἰδέαν ὅτι τὸ λογοπαίγνιον εἶνε ἐκδῆλωση μιάς διανοητικῆς στρεβλώσεως. Τὰ θυμάται τὸν ὅμως ἔχουν ἀντιρρήσεις και με τὸ δέκτη τους θέβαια. Δὲν ἔχουν δὰ ὑποφέρει και λίγο ἀπὸ τὰ ἀτέλειωτα, ἀλλά πάντα ἐπιτυχῆμενα, να ἐξηγουόμεθα, καλαμπουρία του. Αλλως τε ἡ καλλίτερη ἀπόδειξις εἶνε οι τρεῖς ἡμέρες ἀποβολῆς τὸν ἀπὸ τὸ γυμνάσιο, σὲς ὁποῖες ἐτιμωρήθη κάποτε ἀκριβῶς ἐπειδὴ δὲν ἐσεβάσθη τὸν χώρον, ἀλλά διέπραξε καλαμποῦρι ἀνατριχιαστικόν και μνημειώδες. Ήταν σὸ μάθημα τὸν ἀρχαίων ἑλληνικῶν. Ο καθηγητής ἐδίδεκε ἀπὸ την Ὀμήρου Ἰλιάδα τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὁπὸν περιγράφεται ἡ μῆνις τὸν Ἀχιλλέως. Ήταν ἀκριβῶς οι στίχοι, σὲς ὁποῖους ὁ Πάτροκλος ἐκλιπαρεῖ τὸ φίλο του να

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

παύση τούς θυμούς και να θυγή απ' τη σκηνή του, όπου έχει αποσυρθεί σφόδρα όργισμένος. Και σε μία πτυγμή του λέει τον περίφημο στίχο που αρχίζει με τις λέξεις «Μή ν' ε-μ' έσ' α...». Οι λέξεις αυτές σημαίνουν «μην είσαι εκδικητικός», ο Γιαννουκάκης όμως πιάσθηκε από την παρήχηση που κάνουν οι δυο αυτές λέξεις και μ' ένα θράσος πρωτοφανές σηκώνεται και ρωτάει:

— Πώς, κ. καθηγητά, έλεγε ο Πάτροκλος στον Άχιλλέα να θυγή έξω από τη σκηνή του, άφου, όπως μάς λέτε σεις ό ίδιος, του έλεγε άκριβώς το αντίθετο «μείνε μέσα»;

Το τί έγινε στην τάξη το φαντάζεσθε. Δικαίως, λοιπόν, έπληθε ή τριήμερος αποβολή. Βλέπετε πάντως ότι πρόκειται περί καλαμπουρολόγου έξ απαλών όνύχων. «Ας προχωρήσουμε όμως στα βιογραφικά σημεία.

Μετά το δίπλωμα ο Γιαννουκάκης υπηρέτησε τη θητεία του στο ναυτικό όπου μάλιστα αξιόθηκε να φθάσει στο βαθμό του διόπου. Κι' όχι μόνο αυτό αλλά και του άπένειμαν στο τέλος και το μετάλλιο της διασυμμαχικής νίκης. Ένώ ήταν ακόμα ναύτης απέτoldησε να γράψει το πρώτο του έργο, γιατί φαίνεται πως το σκούληκι του θεάτρου το είχε μέσα του από μικρό παιδί, ίσως μάλιστα και να το κληρονόμησε απ' τον πατέρα του που είχε μεταφράσει και γράψει κάμποσες κωμωδίες εν συνεργασία με τόν Λάσκαρη. Το πρώτο έργο του Γιαννουκάκη είχε τον τίτλο «Φτερά στον άνεμο» αλλά δεν πρόσθεσε να παιχθεί γιατί ο θίσος διαλύθηκε, μόλις ανέγνωσε το έργο—λένε οι κακές γλώσσες

«Έτσι το πρώτο θεατρικό έργο του Γιαννουκάκη θεωρείται το «Ζητείται δεσποινίς» που το είχε γράψει μαζί με τόν νύν διευθυντή του υπουργείου Γεωργίας κ. Σπύρο Αποστολάτο. Από κεί και πέρα άφοσιώθηκε στο θέατρο. Έχουν παρασταθεί περί τά 60 ένα του, έπιθεωρήσεις κωμωδίες, φάρσες, μεταφράσεις. Οι καλλιτερες απ' τις έπιθεωρήσεις του θεωρούνται ή «Αλεπού» ή «Πέρδικα», ή «Νυχτερίδα» και ή «Χρυσή Αθήνα».

Έκείνο όμως που έχει άσφαλώς τα πρωτεία είναι το «Μούβιτον» που έπαιξε πρό έτών ο θίσος «Αλίκης». Αφίσε εποχή αυτή ή έπιθεώρησης που δεν είχε μουσική ούτε χορούς και τραγούδια πολλά. Απετελείτο από μια σειρά χαριτωμένα και έξυπνότερα σκέτα, τα περισσότερα σατυρικά και μερικά λυρικά. Στο είδος αυτό δεν έχει γραφή άλλοτε πιο έπιτυχημένο έργο. Η κριτική το άνεγνώρισε άνεπιφύλακτα και βρήκε να πη του κόσμου τούς έπαίνους για το γιοδμορ και τη σάτυρα του Γιαννουκάκη.

Δεν είχε όμως μόνο σατυρικό ποιητής ο άγαπητός φίλος. Έχει κατά γενικήν όμολογία και λυρικά φλέβα άξιοσημείωτη. Πολλά λυρικά ποιηματα του που διακρίνονται προπάντων για τόν συναισθηματικό τους έχουν κάμει αίσθηση, όπως αυτό έδώ:

Δυο κούκλους που σου χάρισα κά-ποια φορά
Για πές μου τούς θυμάσαι ή τούς λησμόνησες;
Ήσουν μικρούλα ξένοιαστη, και μόνη σου χαρά

Ήτανε τότε τα παιγνίδια...
Ο ένας, είχε πλούσια στολίδια

Ήταν χοντρός και κωμικός κι' όμως τόν περιφρόνησες
Και για τόν άλλον έκανες κι' έγω δεν ξέρω τί...

Θυμάσαι που τόν γέμιζες φιλά
Έκείνον με τα μακρυά μαλλιά,
Τόν ποιητή;

Πολλές, πολλές περάσανε Πρωτο-χρονίες

Μεγάλωση, μουγινες «δεσποινίς»
Έλαές δώρα χίλια δυο και τόσες προξενίες

Μ' απ' τούς γαμπρούς δεν σ' άρεσε κανείς

κι' όλους τούς έδιωξες με άποριά...

Μά όταν, μια Πρωτοχρονιά,
Δυο κούκλους σου χάρισαν και πά-λι

«Ένα χοντρά και κωμικό, μά πλούσιο πολύ

Έσκυψες τότε ντροπαλή
Τ' όλδξανθό σου το κεφάλι

Και είπες ναί: Αυτό δεν το λησμόνησες...

Έτσι έγύρισε της τύχης το χαρτί
Κι' ήρθε ή στιγμή, που περιφρόνησες
—Σειρά του ήτανε—... τόν ποιητή.

— — —

Καλλίτερη άπόδειξη της λυρικής του φλέβας είναι τα ποιήματα νεοελλήνων ποιητών που έχει μεταφράσει στα γαλλικά και που πρόκειται να βγούν άργότερα σε τόμο. Όσοι τα έχουν όπ' ύψει τους, έκφράζονται με άπόλυτη ίκανοποίηση. Ο κ. Τέλλος Άγρας μάλιστα άπό βρίσκει θαυμάσια άπό κάθε άποψη.

Και μια κι' ο λόγος είναι για το μεταφραστικό του έργο, άς προσθέσουμε ότι έχει μεταφράσει πολλά έργα, όπως τόν «Συρανό ντε Μπερζάκ», την «Τελευταία νύχτα του Δόν-Ζουάν» και τόν «Μισάνθρωπο» του Μολιέρου. Ξέρει άλλωστε θαυμάσια άγγλικά και γερμανικά. Ακόμη έέρει και πιάνο. Οι μουσικοσυνθέτες μας καταπλήσσονται συχνά με το μουσικό ταλέντο του, το όποιον όμως έχει άφίσει άκαλλιέργητο.

—Έχει μουσικό δαιμόνιο! μάς έλεγε προχθές ο κ. Κυπαρίσης, που είναι ένας άπό τούς συνεργάτες του.

Και σε τί άλλωστε δεν είναι «δαιμόνιος»; Μήπως δεν φημίζεται ως... μάγειρος περίφημος. Ακόμη ως και «χαρμαντζής» σπουδαίος είναι. Λίγοι ξέρουν τόν «καπνό» όσο αυτός.

Αλλωστε είναι γνωστό ότι για πο-

λύ καιρό είχε και έργοστάσιον σιγαρέτων. Τα περίφημα «22» δικά του ήτανε. Άργότερα όμως έγκατέλειψε το «έπάγγελμα» του βιομηχάνου και άφησε την έπιχείρησή στους άδελφούς του. Και όσοι τόν ξέρουν, λένε ότι έκανε περίφημα. Γιατί άσφαλώς το μόνο που δεν ταιριάζει στον χαρακτήρα του είναι ή έπιχειρήσεις, το έμποριον. Έχει δυο βασικά έλαττώματα ή προτερήματα που άσφαλώς θα τόν κάνουν πολύ κακό έπιχειρηματία.

Πρώτον, είναι άνοιχοτήρης.

Τά λεφτά δεν φαίνονται στα γέ-ρια του. Γαλαντόμος, κουβαρντάς μέχρι σπατάλης. Το δεύτερο έλάττωμα ή προτέρημά του είναι ή τεμπελιά. «Αί δλα κι' δλα, Γνήσιος έκπρόσωπος της σχολής εκείνης των λογίων που ύποστήριζεν ότι ή τεμπελιά είναι το καλλίτερο θερμοκήπιο για την άνάπτυξη ενός τόσο αίθερου άνθους, όπως το ταλέντο, δεν σκοτίζεται και πολύ-πολύ. Όταν τόν πιάση το ραχατίκι, το πάν ύποχωρεί. Έξ ού και ή άγανάκτη-σις των συνεργάτων του, οι όποιοι βλέπουν και παθαίνουν να τόν συναντήσουν και να συνεννοηθούν μαζί του για το ένα ή το άλλο ζήτημα. Ο ύποφαινόμενος τόν κατεδίωκε τέσσαρες μέρες για να του άποσπάση αυτή την συνέντευξη. Κι' όταν τόν βρήκε, μη φαντασθήτε ότι δλα ήρ-θαν χωρίς κόπο.

Και για να τελειώνουμε με το πορτραίτο του, άς προσθέσω ότι πρόκειται περί ενός ανθρώπου που δεν λείπει ποτέ όχι, δεν θέλει να στενοχωρη κανένα, διαρκώς με το χαμόγελο στα χείλη — το «χρυσέ μου» είναι ή συνήθεστερη προσφώνησίς του — με μια καλωσύνη άνεξάντλητη, με μια ευγένεια πηγαία που άκριβώς άποδεικνύει πως είναι ένας καλοσυναιθηματικός, καθώς πρέπει άνθρωπος, κύριος, στην πιο πλατειά σημασία της λέξεως. Έχει βέβαια και τις αδυναμίες του, όπως π.χ. αυτή που του καταμαρτυρούν εκείνοι που λένε πως το άσθενές φύλον τόν συγκινεί πάρα πολύ. Η άλλη του αδυναμία είναι το εύφρολόγημα, το καλαμπούρι. Αί προκειμένου να πη ένα έπιτυχημένο καλαμπούρι, δεν δέχεται περιορισμούς. Είναι ή αλήθεια ότι πάντα σχεδόν οι εύφρολογίες του πειράζουν χωρίς να προσβάλουν, καμιά φορά όμως γίνεται τόσο δηκτικός, ώστε... ο ύποφαινόμενος, πάντως, σε κάτι τέτοιες ώρες προτιμά να το πέρνει στ' άστεία και να το κόβη λάσπη άπό φόβο μήπως άκούση και χειρότερα. Πού να άντεπεξέλη μαζί του. Η έτοιμολογία του είναι κάτι το άπίστευτο. Στο τραύ μέσα σε ώρα μεγάλο συνωτισμοό προσπαθούσε να φθάση στην έξοδο. Χονδρός όμως καθώς είναι, είχε συνθλίψει το σύμπαν. Κάποιοι άπό τούς δεινοπαθήσαντας συνεπιβάτας θέλησε να τόν εκδικηθή και στραφείς στην κυρία που συνόδευε της είπε:

—«Θέλα ναξέρα γιατί υπάρχουν οι γονδροί στον κόσμο...

Κι' ο Γιαννουκάκης που βρισκότανε την ώρα εκείνη στην σκάλα του τραύ έτοιμος να κατέβη, στάθηκε και έδωσε άμέσως την άπάντησι:

—Οί γονδροί, κύριέ μου, υπάρχουν στον κόσμο για να σας διδάσκουν να είσθε λαπτοί!...

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

Η Μιρέλλα

και οι έξη δαυμασταί της

ΣΤΟ σαλόνι τρεις κύριοι με φράκα συζητούσαν. Το δείπνο είχε σερβιρισθή στην διπλανή αίθουσα. Έπτά σερβιτόροι λαμποκοπούσαν άνάμεσα στα κίτρινα τριαντάφυλλα και τις βιολέττες της Πάρμας. Έπτά σερβιτόροι για έξη άνδρες και μια γυναίκα.

Ο καθένας άπό τούς δυο άνδρες είχε λάβει και άπό ένα παρφουμαρισμένο μπιλίέτο μ' αυτά τα λόγια: «Το Μαύρο Κρίνο σας προσκαλεί σε δείπνο αποκλειστικό τις 7 Ιανουαρίου. Στο φρούτο σας έπιφυλάσσεται μια έκπληξη».

Και ο καθένας τους είχε έλθη με την κρυφή έλπίδα να νικήση επί τέλους την αντίσταση της ωραίας Μιρέλλας, της Ρουμάνας, με τα δμορφα μάτια, που οι δαυμασταί της την είχαν έπνομασεί Μ α υ ρ ο Κ ρ ί ν ο.

Βρίσκονταν εκείνο το βράδυ στο σαλόνι ο Χρηματιστής, ο Ποιητής, ο Βιομήχανος, ο Άργόσχολος, ο Αμερικάνος και ο Ζωγράφος.

Ο καθένας τους σκεφτόταν κυτάζοντας το γείτονά του.

—Τί βλάκας... να νομίζω ότι ή Μιρέλλα...

Και επί τέλους ή Μιρέλλα ήρθε, μεγαλόπρεπη και έπιβλητική σαν βασίλισσα.

Πέρασαν στην τραπεζάρια. Το δείπνο άρχισε. Στη μέση καθόταν ή Μιρέλλα και γύρω της οι έξη δαυμασταί της.

Αμα σερβιρίστηκε το πανωτό, ή Μιρέλλα άναψε ένα τσιγάρο. Έρριξε μια ματιά της και είπε:

—Αγαπητοί μου φίλοι, κρατώ πάντα το λόγο μου. Σας ένω πόσο σχεθί μιάν έκπληξη... Νοιώθω πόσο άνυπομονείτε να δήτε για τί πρόκειται... Αλλά θα ίκανοποιήσω άμέσως

Ένα χαριτωμένο διηγηματάκι του Μωρίς Ντεκομπρά

την περιέργειά σας, μην άνησυχήτε. Η Μιρέλλα έστάθηκε λίγο. Ύστερα, τσαχπίνικα, έπρόσθεσε:

—Θέλω να δοθώ άπόψε σε κείνον άπό τούς φίλους μου που θα διαβάσει μέσ' στη σκέψη μου και θα κάνει τη χειρονομία που περιμένω απ' αυτόν.

Έπηκολούθησε σιγή.

—Με καταλάβετε καλά, τζέντλεμεν... Θα δοθώ σε κείνον που θα μαντεύσει τί πρέπει να κάνει για να κερδίση την εύνοιά μου... Έλάτε, κύριοι. Σας θέλω...

Η ίδια όμως σιγή εξακολουθούσε να βασιλεύη άνάμεσα στους συνδαιτημόνας. Οι έξη ύποψήφιοι της ωραίας Ρουμάνιδας κυταζόνταν με άδημονία.

Το παιγνίδι ήταν ένδιαφέρον. Και το έπαθλον άξίζει τόν κόπο...

Ο Ζωγράφος κοινοίταν πάνω στην καρέκλα του.

Ο Ποιητής έπαιζε με τα κουκούτσια του πεπτινού του.

Ο Βιομήχανος έκανε ύπολογισμούς.

Ο Αμερικάνος, με τα γέρια στις τόσες, μασούσε την άκρη ενός πελώριου πούρου.

Ο Χρηματιστής είχε συνοφρυωθή.

Και ο Άργόσχολος χαμογελούσε.

—Λοιπόν αγαπητοί φίλοι; έρώτησε ή Μιρέλλα με άνυπομονησία. Η ύπόσχεσίς μου είναι τόσο δελεαστική, που δεν τολμά κανείς να έπιχειρήσει;

—Βλέπετε, οι κύριοι σκέφτονται, ειρωναθήκε ο Άργόσχολος. Δόστε τους ενός τετάρτου προθεσμία.

Ο Αμερικάνος έκδηλώθηκε πρωτός. Έβγαλε το καρνέ των τσέκ του, έγραψε λίγες άράδες, έτεινε το χαρτί στη Μιρέλλα και είπε:

—Εκατό χιλιάδες... Πώς σας φαίνονται;

—Όχι άσχημες... Έκανε το Μαύρο Κρίνο.

Και γυρνώντας προς τόν Βιομήχανο:

—Μου δίνετε ένα σπέρτο, αγαπητέ μου...

—Για να ανάψετε τσιγάρο;

—Όχι. Για να κάψω το τσέκ.

Απλώθηκε ξανά ή σιγή στην αίθουσα.

Ξάφνου ο Βιομήχανος σηκώθη.

και άρπαξε μέσα στα χέρια του το προσωπάκι της Μιρέλλας και της έσκασε ένα ήχηρότατο φιλί στα χείλη.

—Βλάκα!

Και ή Μιρέλλα του άδειαζε στο πρόσωπο τη σαμπάνια που περιείχε το ποτήρι της.

Οι άλλοι τάχασαν. Ο Ζωγράφος ειρωναθήκε το Βιομήχανο, ένω ο Ποιητής κατάβρεχε με δάκρυα τα πιατάκι του φρούτου του.

—Βλέπω, αγαπητοί μου φίλοι, έκανε ή Μιρέλλα και σηκώθηκε, ότι είστε άνίκανοι να βρήτε την χειρονομία που άναγκάζει μια γυναίκα να όμολογήσει ότι είναι νικημένη... Τόσο το χειρότερο για σας... Πέραστε στο σαλόνι για πόκερ...

Το παιγνίδι άρχισε. Ο Αμερικάνος και ο Άργόσχολος άφοϋ έπαιξαν άρκετά άπεσύρθησαν. Στις τρεις το πρωί οι άλλοι τέσσεροι άναγκάσθηκαν να άποχωρήσουν και αυτοί.

Η Μιρέλλα έσβυσε τα φώτα του σαλονιού, άποχαίρετσε τούς έξη καλεσμένους της και άπογοητευμένη πήγε στο δωμάτιό της. Μόλις μπήκε τάχασε. Βρήκε ξαπλωμένον φαρδύ-πλατύ τόν Άργόσχολο να κοιμάται στο κρεβάτι της, φορώντας μια πυτζάμα της.

Ο κύριος ξύπνησε εκείνη τη στιγμή και την κύτταξε ειρωνικά.

—Τί κάνετε έδώ; τοϋπε εκείνη.

—Ότι περιμένετε άπό μένα, αγαπητή φίλη. Υπήρχαν άπόψε γύρω σας πέντε βλάκες και ένας έξυπνος... Έγώ μόνο σας κατάλαβα και έκανα αυτό που έπρεπε να κάνω... Μιρέλλα, θα συγκρίνω τώρα την άπαλότητα της έπιδερμίδος σας με την λεπτότητα των σεντονιών σας.

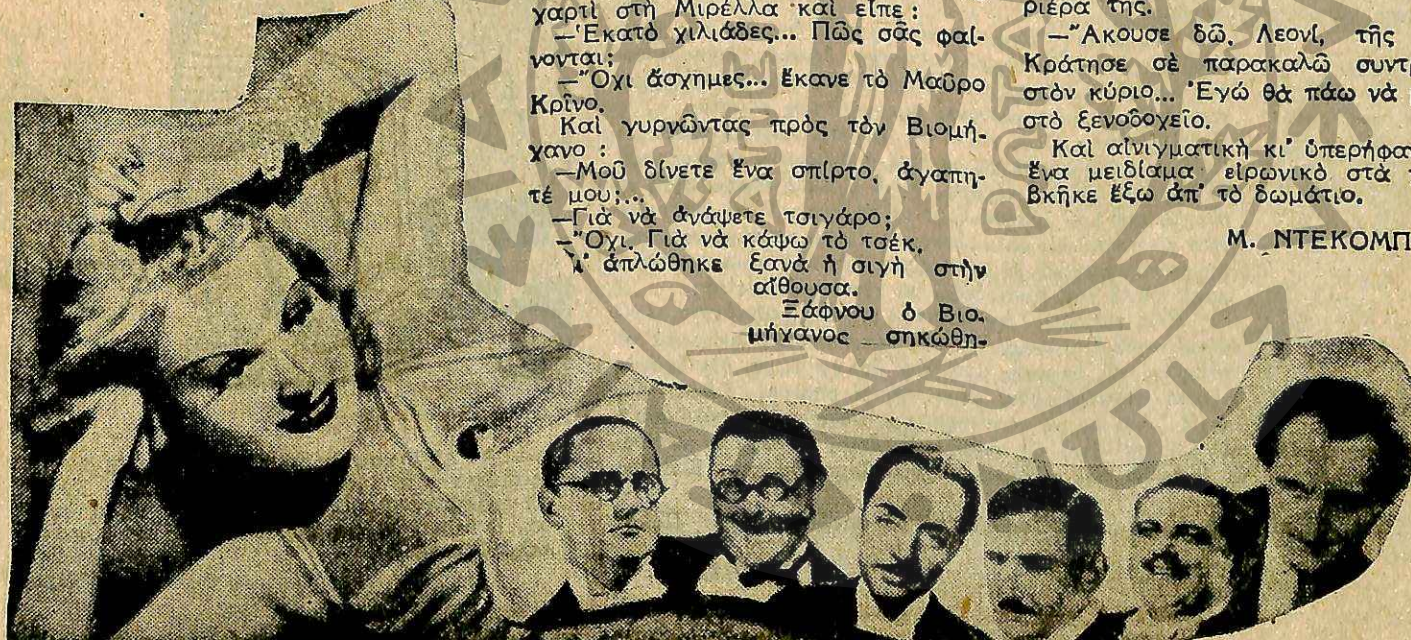
Η Μιρέλλα πλησίασε στο κομμένο της και έχτύπησε το κουδούνι.

Σε λίγο παρουσιάσθηκε ή καμαριέρα της.

—Άκούσε δώ, Λεονί, της είπε, Κράτησε σε παρακαλώ συντροφιά στον κύριο... Έγώ θα πάω να μείνω στο ξενοδοχείο.

Και αίνιγματική κι' υπερέφανη, μ' ένα μειδίαμα ειρωνικό στα χείλη, βγήκε έξω απ' το δωμάτιο.

Μ. ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

‘Ανέστη!...

Βάγγο, αγάπη μου χρυσή, παράτα την αναισθησί! — και όπως όλοι πές κι' εσύ, δυό λόγια της αγάπης, δυό λόγια νόστιμα πολύ, που να μιλάνε για φίλι, γιατί ποσώς δεν ωφελεί νάσαι σκληρός σατράπης!

‘Όλη τη μέρα σε θυμά —, καμμία νύχτα δεν κοιμά —, κι' αυτό, νομίζω, σε τιμά —, δε Δόν Ζουάν μεγάλο, Γρέχει το δάκρυ μου κορό —, και πιά να ζήσω δεν μπορώ —, αν δε μου πής «σε συγχωρώ», Μανιώ μου, δίχως άλλο!

Δέν είναι δύσκολο αυτό και μιά και ήτανε γραφτό να σ' έχω τόσο λατρευτό αυτή τη λέξη πέστη, για να ιδής πως σ' αγαπώ, πως έχω τιμίο σκοπό, και πως γουστάρω να σου πω: —Βάγγο, Χριστός ανέστη!...

Η ΜΑΝΙΩ

Νευρικότητες

ΤΣΟΥΓΚΡΙΣΜΑ

...Πώς είπατε αγαπητέ κύριε Πολύδωρε; Τι θέλετε; Μά δεν ντρεπόμαστε, άνθρωπος με άσπρα μαλλιά, να παιδιαρίζετε μέχρις αυτού του σημείου; Δεν καθόσατε να ντρελκώσετε εκείθα το αυγό σας, παρά μου ζητάτε να τσουγγρίσουμε;

Σας θίγω; ‘Εγώ, λοιπόν, φρονώ ότι δεν σας θίγω καθόλου αγαπητέ κύριε Πολύδωρε. ‘Απλώς διαμαρτύρομαι δια την όλεθριάν αυτήν συνήθειαν του τσουγγρίσματος, ή όποια μου φαίνεται άπεριορίστως άόητος.

Παρντόν; Ποιό καλό της ημέρας, κύριε Πολύδωρε; Καλό της ημέρας θα πη να είνε ο άνθρωπος ήσυχος και να μην τον ένοχλεί τίποτα. ‘Εγώ τί καλό βλέπω αυτή τη στιγμή που μου ανακατεύετε τα τζιέρια; Γιατί δεν παίρνετε το κουτάλι να σπάσετε το έζημο τό αυγό σας, παρά καθόσατε και με πιλατεύετε λέε; και είμαι κανένα μικρό παιδί και διασκεδάω με τέτοιες άνοησίες;

Πώς είπατε; ‘Αν έπιμένω; Καί, θεοβιότατα, έπιμένω κύριε Πολύδωρε. Κι' αν κάνω κανένα άμάρτημα να πέση έπί της κεφαλής μου. Καί άσε με τώρα, μην έχουμε τίποτα παρατάγνυδα, μέρα πούναι σήμερα. ‘Άσε με, ντέ! ‘Άσε με μη τσουγγρίσω τ' αυγό στο κεφάλι σου!

‘Ανθρωπος είμαι κι' εγώ κι' έχω τις άρες μου, όπως όλος ο κόσμος. Μπορεί, λοιπόν, να θυμώσω και νάχουμε άσχημα έμπεριόδεματα. Κατάλασες; ‘Όχι... Μπα πού να σε πάει ό... ό... έγγελος και να σε σπώση, κύριε Πολύδωρε.

Ο ΝΕΥΡΙΚΟΣ

Γέλια ειρών-ειρών

Νέα βιβλία

ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΝΟΙ

Είς κομψόν τόμον έξ έκατόν σελίδων, έκκυκλοφόρησε υπό τόν άνωτέρω τίτλον τό νέον βιβλίον τοῦ νέου συγγραφέως κ. Μπάμπη Μπαμπούλα. Είς τό βιβλίον αυτό ο συγγραφέας περιγράφει με περισσή γλαφυρότητα, τάς κακουχίας που υπέστη από τούς συγγενείς και τούς φίλους του όταν έτόλμησε να τούς αναγνώσῃ τό συρρεαλιστικόν παλαιόν του ‘Αγαθές πατάτες.

Ο ΒΟΝΑΠΑΡΤΗΣ

Με τόν τίτλον αυτόν έκκυκλοφόρησε πρό ήμερών μία ιστορική μελέτη τοῦ κ. ‘Αγαθοκλέους Φάβα, είς τήν όποιαν οὔτος περιγράφει τάς αίσθηματικές περιπετείας τοῦ Μεγάλου Φρειδερίκου. Είς τά παροράματα τοῦ βιβλίου αναγράφεται ότι ο τίτλος ‘Βοναπάρτης’ έτέθη κατά λάθος είς αυτό.

Γνωμικά

Μία γυναίκα, είνε μία γυναίκα, Δύο γυναίκες, είνε δύο γυναίκες, Τέλος, τρείς γυναίκες, είνε τρείς γυναίκες.

ΜΠΑΛΖΑΚ

ΤΙ ΤΡΑΒΑΝΕ

— ‘Αν οι δικαστές ήξεραν τί τραβάμε για να άνοιξουμε τά παληοχηρηματοκιβώτια αυτά, όρισμένως θα ήσαν πιά... οιδάνθρωποι.

Η ΛΑΜΠΑΔΑ

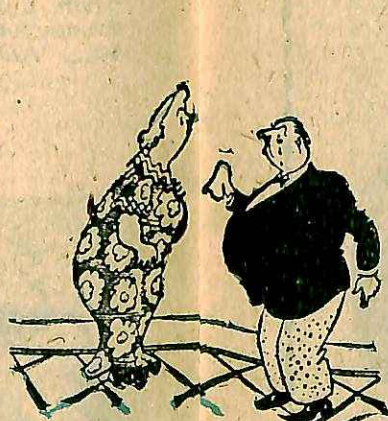
Είνε δώδεκα ή άρα Οι καμπάνες παίρνουν φόρα και χτυπάνε χαρμούνως. Τήν λαμπάδα του έκείνος τήν κρατά επικινδύνως κι' όλους πάει να τούς κάψι. Μία νέα που κυττάζει, αϊφνιδίως πλησιάζει και γυρεύει να άνάψι: — ‘Έχετε τήν καλωσύνη; — Μά θεβιάω, δεσποσύνη. — Σας εύχαριστώ, άπείρω. — Τ' όνομά μου είνε Σπύρος. — Σοβαρά; — Μά ναί, σας λέω!

Πώς τό έρρίσκετε;

— ‘Ωραίο!...

Πάμε τώρα σ' άλλο μέρος. ‘Εδώ στέκει ένας γέρος και δυό νέες — σαν παιδιά του —

τοῦ ζητάνε τη φωτιά του — ‘Έχετε τήν καλωσύνη; — Μά, θεβιάω, δεσποσύνη... (Πλὴν αυτό δεν ωφελεί τήν κατάστασιν πολύ, γιατί όσπου να κουνήσῃ, ή λαμπάδα έχει σβύσει...) Ο ΣΤΙΧΟΠΛΟΚΟΣ

ΓΙΑΤΙ ΕΥΧΑΙΡΕ

Στήν εσπερίαν: — Κλαίγατε, κύριε, όταν ή κόρη μου τραγουδούσε τήν ούγγρική ραβδία. Θάσθε άσφαλώς Ούγγρος. — ‘Όχι, είμαι μουσικός!

Κοινωνικόν

ΑΛΛΑΓΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

‘Ο γνωστός λαποδύτης της πόλεως μας κ. ‘Ανακρέων Κλέφτης, μετώκησεν έκ τών φυλακών ‘Επταπυργίου είς τάς φυλακάς της Αίγινης, όπου και θα δέχεται τοῦ λοιπού τούς φίλους του και τούς γνωστούς του, είς τάς όριζομένας υπό τοῦ κανονισμοῦ τών έν λόγω φυλακών ώρας.

ΕΟΡΤΑΙ

Αύριον, έορτήν της ‘Αναστάσεως, δεν έορτάζει ούτε δέχεται έπισκέψεις ο κ. Βασίλειος ‘Αγιστάου Κουτανέας.

ΑΦΙΞΕΙΣ

Είς τήν κεκανονισμένην δραν άφιξη γθές είς τόν σταθμόν της Λαρίσης το Σειμπλόν ‘Οριάν, γερόμενον δεκτόν από τούς άναμένοντας τούς έπιβάτας του συμπολίτας.

Θεάματα

ΑΝΔΡΕΑΔΗ. — ‘Δουλειές με φούντες. (Τίποτα δεν έκανε κι' ο ‘Ιψεν). ΜΑΡΙΚΑΣ. — ‘Δέν θα μείνωμε εδώ για πάντα. (‘Ο θίασος άναχωρεί είς τουρνέ).

Η ΚΟΥΡΑ

‘Ο γιατρός: Σου συνιστώ να τρώς πολλούς καρπούς και ιδίως με τούς φλοιούς. ‘Εκεί έρίσκονται οι διταμίνες που θα σε σώσουν. ‘Εσύ τί φρούτα προτιμάς; — Τά καρύδια...

‘Αληθώς!

Μανιώ, ώμιλησες όρθως, Χριστός ανέστη, άληθώς, γιατί μου έγραψες καθώς άρμόζει σ' ένα Βάγγο. ‘Εβαλες φαίνεται μυαλό, γι' αυτό με πās με τό καλό, κι' άφησες κείνον τό δειλό παληοσυρακοτάγκο!

Αυτός με πείραξε δεινώς. ‘Ήταν πολύ ούτιδανός, σαν άγριος σαρακηνός και βλάε υπέρ τό δέον. ‘Όλοι τόν παίρναν στο μεζέ, και τοῦ φωνάζανε ‘χαλέ, σά σ' έβγαζ' έξω άγκαζέ, κι' έκανε τόν σπουδαϊόν!

Θάρθθ κοντά σου, βρέ Μανιώ, διότι έβαλες νιονιό, κι' έλπίζω, δεν θα μετανιώ — που θα γυρίσω πίσω. Διότι τούτη τη φορά, τό έχω πάρει σοβαρά, και αν μου κάνης συμφορά θα σ' άνασκοποίσω!...

Ο ΒΑΓΓΟΣ

Σημειωματάριό μου

Η ΛΑΧΤΑΡΑ

‘Ιστέ, τζάνουμ, ινυχτα που ένετα λειτουργία ‘Ανάστασι τσάι — τσάι μελή ιλαχτάρα ίπατα. Αυτή ιλαχτάρα εντώ ιεραμένη τό κάνο: ‘Από ίσπλι μου Μεάλο ‘Ισάββατο άπογευματιάκι ιβήγκα, περίπατο να ιβάνω. ‘Ιστέ καλός καιρός ήτανε και άμα καλός καιρός είνε καρντούλα μου καταρόν άγέρα ιθέλει.

— ‘Αμά Καρμπέτι, είπε, έναίκα μου, κυτταγμένο να κάνης νορίς ύρίσης γιατί σε ικαλνήςια τά ίπάμε. ‘Α ναντίν;

— Ναί, ιστέ.

— ‘Αφεριμ. ‘Αμά κύττα μην ιεσχάσης γιατί μέρα που είνε ιθέλω σένα να ισπάσω και όχι ικεφάλα σου!

‘Αναντίν;

— Ναί, ιστέ.

— ‘Αφεριμ. Καί μην ιεσχάσης λαμπάντες να ικαλνής.

— Ντέν τά ιεσχάσω.

Αυτά είπα και ιβήγκα. Σε άλος — μάλος Παγκράτι — Μαγκράτι ύπηα και ιεσπλωμένος κάτω από ιδέντρο είνε. Εισέ, γιαμθροδμ, γιαβάς — γιαβάς ύπνος ήγες και θαθεία — θαθεία ικοιμήτηκα. Σε ύπνο μου μέσα, φώτα άναμμένα και λαμπάντες άσπρες — ικόκλινες είντα και διαμπάνες άκουσα. ‘Ονειρο ίσπουνταϊό...

Και τώρα, κουζοδμ, όλα αυτά από ινοσοκομείο ιεράφω. Γιατί; ‘Ιστέ σέ αυτό μόνο έναίκα μου, που ικεφάλι μου έσπασε, ιεαίρει...

Ο ΚΑΡΑΜΠΙΕΤ

Α.Ο.Δ.Ο. διὰ τοῦ φακοῦ

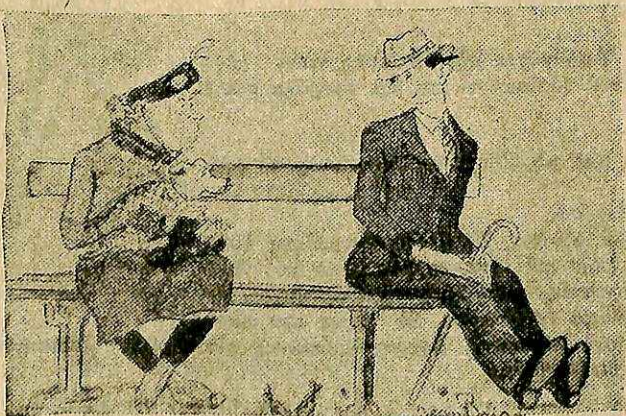
ΕΝΑΣ ΑΔΥΝΑΤΟΣ

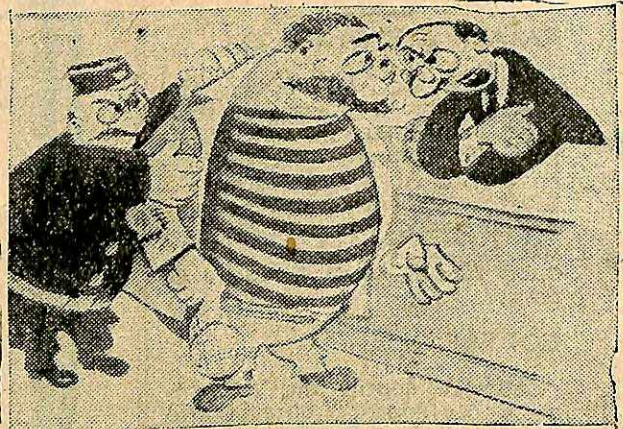
ΔΥΟ ΚΑΛΕΣ ΦΙΛΕΣ

Ἐξαιρετικά ἐγκάρδια ὑπῆρξε ἡ ὑποδοχή τοῦ προεδρικοῦ ζεύγους τῆς Γαλλίας στὸ Λονδίνο. Ἰδιαιτέρως δὲ θερμὴ ὑπῆρξε ἡ ὑποδοχή τῆς Κα Λεμπρέν ἀπὸ τὴν βασίλισσα Ἐλισάβετ. Οἱ δύο πρῶτες γυναῖκες τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Γαλλίας ξαναδῶθηκαν, σὰν παλιές φίλες. Καὶ πραγματικά, εἶχαν συνδεθῇ ἀπ' τὴν πρώτη τους συνάντησι, ὅταν οἱ Ἀγγλοὶ βασιλεῖς εἶχαν ἐπισκεφθῇ τὴν Γαλλία. Στὴν εἰκόνα μας ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ καὶ ἡ Κα Λεμπρέν κατὰ τὴν πρώτη των συνάντησι στὴ Γαλλία.

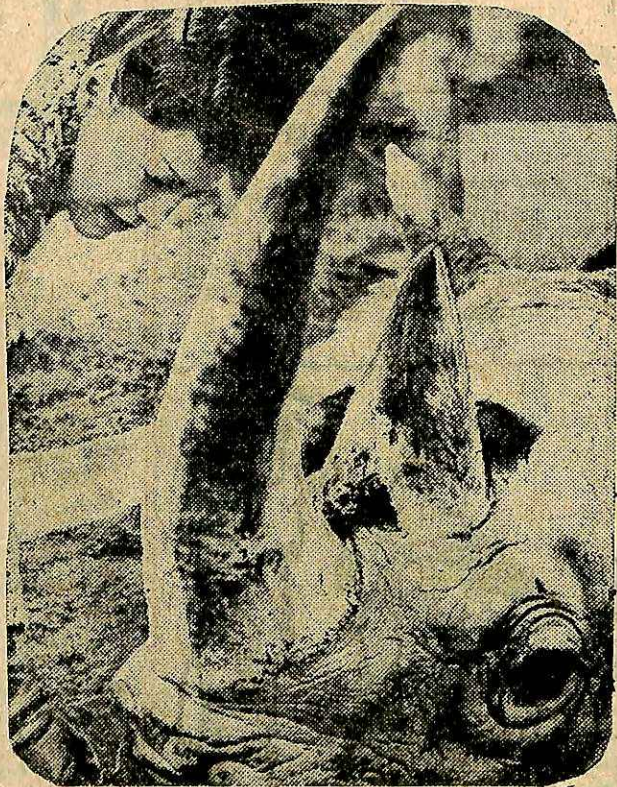
ΔΟΚΙΜΗ

— Δὲν εἶναι κακὸ τὸ σκυλάκι μου κύριε, ἀλλὰ εἶναι ὁ πιστὸς μου φύλαξ. Γιά δοκιμάστε νὰ μὲ φιλήσετε καὶ θὰ δῆτε τί θὰ πάθετε!

Στὸ τμήμα:
— Ἐσὺ εἶσαι λοιπὸν ποὺ σκότωσες τρεῖς ἀστυφύλακες καὶ τραυμάτισες ἑπτὰ;
— Τί τὰ θέλετε κύρ ἀστυνόμε, ὁ ἄνθρωπος ἔχει καὶ τίς στιγμὲς τῆς ἀδυναμίας του...

ΜΙΑ ΓΟΗΣΣΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Ἡ δις Ὑλλα ἔχει τὴν περιεργότερη εἰδικότητα τοῦ κόσμου. Εἶναι ἡ «φωτογράφος τῶν ζώων». Ἐχει εἰδικευθῇ τόσο πολὺ σ' αὐτὴ τὴν δουλειά ὥστε νὰ ἐπιτυχαίνει ἐκεῖ ποὺ κάθε ἄλλος φωτογράφος, ὅσο πεπειραμένος καὶ ἂν εἶναι, συνήθως ἀποτυχαίνει. Ἡ δις Ὑλλα ξέρει πῶς νὰ γοητεύῃ τὰ ζῶα καὶ νὰ τὰ κάνει νὰ στέκωνται πειθήνια, νὰ ποζάρουν ἂν θέλετε, μπροστὰ στὸν φωτογραφικὸ τῆς φακό. Στὴν εἰκόνα μας ἡ δις Ὑλλα μ' ἓνα μεγαλοπρεπὲς στατό, ἀλλ' ἀκίνητο γι' αὐτὴν, ρινόκερο,

Μία γυναίκα ἀπὸ τὸ ΝΥΠΕΡΠΕΡΝ

ΕΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ
τοῦ ΡΟΜΠΕΡΤ ΑΛΛΑΝΚΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ ἀστυνομικὸς τῆς Σκότλαντ Γουάιντ, Στάνλεϋ Τσέστερ καὶ ὁ φίλος του δημοσιογράφος, Σίντνεϋ Βέμπ, βρίσκουν κομισμένο ἐπάνω στὸν πάγκο ἐνὸς πάρκου ἓναν ἄνθρωπο μὲ καλὸ ἐξωτερικὸ ποὺ καθὼς ἐξακριβώσαν ἀργότερα ὠνομαζόταν Μόρτερ-Ζμίθ. Ὁ κομισμένος πρόφερε σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ συνήλθε τὰ λόγια: «Ὁ Κινέζος, ὁ Κινέζος. Μὴ ἢ πεθαμένη. Τὴν κράτησα στὴν ἀγκαλιά μου». Μετὰ στὶς τσέπες του δρέθηκαν ἓνα χαρτί μὲ τὴν διεύθυνση τοῦ Κινέζου Λη-Φου-Σάν καὶ δύο τούφες γυναικείων ξανθῶν μαλλιών. Ἡ μία τούφα ἦταν, καθὼς διεπίστωσαν, ἀπὸ τὰ μαλλιά κάποιου πεθαμένου. Ὁ ἀστυνομικὸς Στάνλεϋ πῆγε τὴν ἄλλη μέρα στὸ σπίτι τοῦ Κινέζου γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ περὶ τίνος πρόκειται. Ἐκεῖ συνήντησε τὸν Λη-Φου-Σάν ποὺ τοῦ παρουσίασε διάφορα μυστηριώδη πράγματα καὶ μιὰ ὄπτασι ποὺ ὅπως τοῦ ἐξήγησε ὁ Κινέζος ἦταν μιὰ γυναίκα ἀπὸ τὸ ὑπερπέρν. Ὅταν συνήλθε ὁ Στάνλεϋ ἔμαθε ὅτι ὁ Κινέζος ἦταν φίλος τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν. Τὸ ἄλλο πρωὶ ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν δρέθηκε δολοφονημένος στὸ γραφεῖο του. Ὁ Στάνλεϋ ἀρχίζει τότε νὰ ὑποθέτῃ ὅτι ὁ φόνος ἔχει πολιτικὰ ἐλατήρια. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Στάνλεϋ ἀναλαμβάνει νὰ διεκρινίσῃ τὴν κλοπὴ ἐνὸς νεκροῦ ἀπὸ τίς φυλακές. Δημοσιεύει μιὰ ἀγγελία ἀναζητῶν κάποιον ποὺ γνωρίζει λεπτομέρειες γιὰ τὸν ἀπαχθέντα νεκρόν. Ὁ κάποιος αὗτός, ἓνας παπᾶς, φθάνει ἀλλὰ προτοῦ μιλῇσῃ φρονεῖται μυστηριώδως. Τὴν ἐπομένη δέχεται τὴν ἐπισκεψὴ τοῦ φίλου του Σίντνεϋ Βέμπ ὁ ὁποῖος τοῦ ἀποκαλύπτει ὅτι ἡ φυλακισμένη διὰ τὸν φόνον τοῦ ὑπουργοῦ γυναίκα δὲν τρώει ἀπ' τὸ φαί τῶν φυλακῶν ἀλλὰ ὅτι ἀγνωστοὶ «φίλοι» τῆς ἰσχυροῦς τῆς στέλλουν φαί τακτικὰ ἀπὸ τὸ ἔστιον «Μαῦρος Γάτος» τὸ ὁποῖον ἐπισκέπτεται. Σὲ μιὰ στιγμὴ βλέπει κάποιον, γκαρσόνι, προφανῶς, νὰ θγαίνει ἀπὸ τὴν κουζίνα τοῦ μαγειρείου καὶ νὰ φεύγῃ. Τὸν παρακολουθεῖ μυστικὰ σ' ἓνα ὑποπτό σπίτι. Ἐκεῖ ὁ Στάνλεϋ σὲ μιὰ στιγμὴ ἀνασθητοποιεῖ τὸ γκαρσόνι ἀλλὰ τραυματίζεται ἀπὸ κάποιον ἄλλον βαρειά. Ἐνῶ νοσηλεύεται ὁ Στάνλεϋ γίνεται ἡ δίκη καὶ ἡ φυλακισμένη καταδικάζεται εἰς θάνατον.

Στὴν πρωτεύουσα τοῦ Θιβέτ τὴ Λάσα μιὰ μέρα ἀπσταλμένοι τῆς Ἀγγλίας ἡπτοῦν ἀπὸ τὸν Μέγαν Δαλαϊλάμα τὴν ὑποταγὴ τοῦ Θιβέτ στὴν Ἀγγλία σύμφωνα με ἓνα θεῖο ὅτι ὅποιο κράτος κρατεῖ ἓνα μυστηριώδες χρυσὸ κλειδί, θὰ γίνῃ κύριος τοῦ Θιβέτ. Οἱ δύο ἀπσταλμένοι δὲ Μόρτερ-Ζμίθ καὶ ὁ Οὐίλλιαμς βρίσκονται στὸ παλάτι τοῦ Δαλαϊλάμα. Σὲ μιὰ στιγμή ἐμφανίζεται ὁ Τρέμπλες Ἀλκον ὁ ἄνθρωπος ποὺ δὲν ἀγάλλετο τὸ γυνὶ του

καὶ ἀκούοντας τὸ ραδιόφωνο ἀφίνει ν' ἀκουσθῇ ἡ εἰδήσις ὅτι τὴν ἐπομένη θὰ ἐκτελεσθῇ στὶς φυλακὲς ἡ δολοφονία τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν ποὺ ὅπως εἶπε τὸ ραδιόφωνο ἦταν ἡ κόρη τοῦ ἰδιοῦ τοῦ Οὐίλλιαμς. Ἐνῶ δὲ σὲ λίγο τὸ ραδιόφωνο ἀνανέλλει ὅτι καὶ τὸ μυστηριώδες θιβητικὸν κλειδί, βρισκεται στὰ χεῖρα τῆς Ρωσσίας, ἀναύγεται μιὰ φωνὴ ποὺ τὰ διαψεύδει ὅλα αὐτὰ. Κατόπιν ὁλων αὐτῶν ὁ Δαλαϊλάμα ὑπογράφει μὲ τὸν Ἀγγλο ἀντιπρόσωπο σύμφωνον φιλίας.

Ἐν τῷ μεταξύ στὴν Ἀγγλία ὁ Στάνλεϋ ἐξακολουθεῖ νὰ βρίσκειτο στὸ νοσοκομεῖο. Ἐνα πρωὶ δέχεται τὴν ἐπισκεψὴ τοῦ Κινέζου, ὁ ὁποῖος τοῦ λέγει ὅτι νὰ μὲν ἡσυχος, διότι ἡ καταδικασμένη εἰς θάνατον δὲν θ' ἀπέθανε καὶ ὅτι αὐτὸς ἐργάζεται διὰ τὴν Ἰντέλιτζενς Σέρβις. Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Κινέζου ἔρχεται ὁ Γουίνκλες, ὁ ὁποῖος λέγει στὸν Στάνλεϋ ὅτι ὁ Κινέζος ἔχει σχέσεις μὲ τὴν Ρωσικὴ Πρεσβεΐα καὶ ὅτι οἱ περὶ τοῦ Κινέζου ἔχουν ἀποραστὶς νὰ μὴν ἀφήσουν μόνον τὸν Στάνλεϋ νὰ πρωτοβγῇ ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο. Τὴν ἐπομένη τὸ πρωὶ ὁ Στάνλεϋ δέχεται τὴν ἐπισκεψὴ τοῦ Κινέζου ποὺ τοῦ δίνει μιὰ ἐφημερίδα, στὴν ὁποίαν ὑπάρχει ἡ ἀναγγελία ὅτι θὰ ἐκτελεσθῇ ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἡ καταδικασμένη καὶ τοῦ λέγει ὅτι γι' αὐτὸ ἔθος νὰ τὸν δεῖ τόσο πρωὶ γιὰ νὰ ἐμποδίσουν αὐτὸ τὸ ἐγκλήμα.

— Καὶ ποῖος θὰ τὸ ἐμποδίσῃ αὐτό; λέει ὁ Στάνλεϋ.

— Ἡ τακτοποίηση ἐνὸς ζητήματος ποὺ ἐνδιαφέρει τὴν Ἀγγλία, ἀπαντᾷ ὁ Κινέζος.

19ον
Ὁ Στάνλεϋ κῆρυξε τὸν Κινέζο γαμῶτος περιέργεια.

— Θέλετε νὰ μιλήσετε μιὰ φορὰ ἀνοιχτὰ; ρώτησε αὐτόν.

Ἡ φωνὴ του ἦταν τόσο ἡρεμὴ ὥστε ὁ Στάνλεϋ παραμέρισε γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅλες τὸν τίς ὑποψίες καὶ εἶπε:
— Τί ἐν οἷτε;

πορτα τοῦ χρηματοκιβωτίου...
— Καὶ ποὺ τὸ ἐξαφανίσσατε σεις; ὁ ἱδιος.

Ὁ Κινέζος μισόκλεισε τὰ μάτια καὶ χαμνέλασε πονηρᾶ.

— ἴσως, εἶπε. Ξέρετε ὅμως τί ἔγινε αὐτὸ τὸ χαρτί τοῦ ὁποῖου δὲν μπορεῖτε νὰ ἴδῃτε παρὰ μονάχα μιὰν ἀκροῦλα; Περιεῖχε ὁδηγίους πρὸς κάποια διπλωματικὴ ἀποστολὴ ποὺ βρίσκεται στὴ Θιβέτ καὶ πρὸ πάντων περιεῖχε ὁδηγίους γιὰ κάποιο συμβολικὸ ἀντικείμενο πολὺ μεγάλης σημασίας.

— Γιὰ τὸν σταυρὸ μὲ τοὺς κύκλους; — Μάλιστα. Γιὰ τὸν σταυρὸ μὲ τοὺς κύκλους. Καθὼς δὲλεω δὲν ἔπεσα καθόλου ἔξω στὶς ὑποθέσεις μου γιὰ ὅσα ἔχετε ἀκαταλύσιμα. Αὐτὰ εἶναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ σὰς ἀποκαλύψουν ἓνα μεγάλο μέρος τοῦ μυστηρίου.

— Καθόλου. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί σχέσι μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἡ ἀπόρρησις τῆς αἰτήσεως χάριτος τῆς ἀγνώστου μὲ τὴν διαπραγματεύσεις τοῦ Θιβέτ.

Ὁ Κινέζος πλησίασε πρὸς τὸ κρεβάτι τοῦ Στάνλεϋ καὶ χαμνώνοντας τὴν φωνή του, εἶπε:

— Τέστερ. Δὲν πρέπει νὰ μάθῃ κανεὶς ὅτι ἔχει ἐξεσκεπασθῇ τὸ μυστικόν. Γιὰ τὴν ὥρα, αὐτοὶ ποὺ θέλησαν νὰ παρουσιάσουν τὴν ἀγνωστὴν ἡ δολοφονία τοῦ ὑπουργοῦ καὶ ποὺ καθὼς θὰ ξέρετε ἴσως, εἶναι οἱ Ράσσοι, νομίζουν ὅτι ἡ ἀγγλικὴ κυβερνήσις ἔχει πῶσα θύμα τῶν μηχανορραφῶν τους. Πρέπει νὰ ἐξαο-λουθήσουν νὰ τὸ νομίσουν. Ἡ ἀγγλικὴ διπλωματία συνεχίζει σὲ μεταξὺ τῆς διαπραγματεύσεις τῆς σὲ Θιβέτ. Τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ τελεσθῶν οἱ διαπραγματεύσεις αὐτὲς θὰ μπορῶσιν ἡ κυβερνήσις τῆς Ἀγγλίας νὰ ἐξαγγεῖλῃ ὅλην τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ ὁρνοτοφώσῃ ὅτι ἡ ἀγνωστὴ εἶναι ἀθώα.

— Πότε θὰ συμβῇ αὐτό; Σάμψωνα μὲ τὸ σημερινὸ ἀνακοινώθῃν ἡ ἀγνωστὸς πρόκειται νὰ θανατωθῇ τὴν ἐρχόμενη Παρασκευή.

Τὰ μάτια τοῦ Κινέζου ἀνοιγόκλεισαν δύο-τρεις φορές.

— Στάνλεϋ, εἶπε. Θὰ γελᾶστε ἅμα σὰς ἐν εἰπῶ. Καὶ ὅμως εἶναι ἔτσι: Ἀπὸ νῆ.

Ὁ Στάνλεϋ δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἱκανοποιοῦνται μὲ κενὰ λόγια. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ δὲν ἐδείξε τὴν εὐχὰ κρίσῃσιν ποὺ περιέμενε ὁ Κινέζος.

— Καὶ γιὰ ποῖο λόγο θὰ εἶναι δυνατόν νὰ ἀπομνησθῇ ἄποσις ἡ χάσις ποὺ ἀπώ-ελφθη τόσο καταγνώδως καὶ μὲ τόσο δι-μοσιότητα σήμερον τὸ πρωί; ρώτησε ψυχρᾶ.

— Διότι ἀπόψε ὑπογράφεται στὴν ἄλ-λην ἀκρὴ τοῦ κόσμου, στὴν Λάσα, ἡ συμφωνία μεταξὺ τῆς Μεγάλης Βρετανίας καὶ Θιβέτ.

Ὁ Στάνλεϋ δὲν μίλησε. Καταλάβαινε ὅμως ὅτι εἶχε φθάσει ἡ στιγμὴ ποὺ ἔ-

πρεπε να ενεργηση μερανοδωλως και χω-
ρις τον παραμικρο διαταγμα.

— Και από πού έχετε όλες αυτές τις
συνταρακτικές πληροφορίες; ρώτησε ο
Λυγιάς.

Ο Κινέζος έκανε τον κατάλληλο.

— Μα φυσικά από τον φίλο μου τον
διοικητή της Σκότλαντ Γκράντ, τον σέρ
Μαζάιλ Χάμπατον. Αυτός με πληροφορήσε
για το ύπουρο συμβούλιο που πρόκει-
ται να γίνει άργα την νύχτα και στο ό-
ποιον τον έχουν καλέσει να συμμετάσχη.

— Πολύ καλά, είπε ο Στάνλεϋ αποφα-
σιστικά. Θα πάω κι' εγώ.

— Στο ύπουρο συμβούλιο;

— Όχι μέσα βέβαια. Θα περιμένο ο-
μως στην έξοδο. Με ενδιαφέρει τόσο πο-
λύ η σωτηρία αυτής της γυναίκας ώστε
δεν μπορώ να περιμένο να μάθω την ά-
πονομή χωρίςτος μαζί με όλον τον άλλο
κόσμο. Δεν μου έχετε υποσχεθεί να με
συνδεύσετε στην πρώτη μου έξοδο;

Ο Κινέζος χτύπησε νευρικά το μπα-
ραβάνι του στο πάτωμα και ύστερα είπε:

— Νομίζω ότι θα είναι η πρώτη φορά
που ένας ασθενής θα κάνει τον πρώτο ά-
ναγκασιό του περίπατο τόσο άργα
το βράδυ. Αλλά ο λόγος μου είναι λόγος
μου. Θα έχετε τον περίπατό σας. Νομι-
ζω ότι δεν θα μπορούσατε ποτέ να τον
δνειρευθήτε άρρωστο.

Υστερα σπρώχθηκε και δίνοντας στον
Στάνλεϋ την υπόσχεση ότι θα περνούσε να
τον πάρη στις δέκα το βράδυ έφυγε με
την δήλωση ότι θα πήγαινε στον διευ-
θυντή του νοσοκομείου για να κανονίση
τις διατάξεις της εξόδου.

Όταν έμεινε μόνος ο Στάνλεϋ ξανα-
διάβασε την μικρή είδηση στην εφημερί-
δα. Το μυαλό του ήταν άνω-κάτω. Πό-
σα να ήταν άραγε αλήθεια από αυτά που
του είχε διηγήθη ο Κινέζος; Περιέμενε ά-
ντιμέτωπος τον Γουίντλες για να μάθη αν
ήταν καμιά νεώτερη πληροφορία. Αλ-
λα μ' όλο που άλλες φορές έχοταν κα-
τά τις δέκα το πρωί εκείνη την ήμερα άρ-
ρώστους να φανή. Είχε γίνει πια μεσημέρι
και ο Στάνλεϋ σκεπτόταν να στείλη κά-
ποιον για να μάθη γιατί έχοταν ο Γου-
ίντλες. Την ίδια στιγμή όμως μπήκε μέ-
σα ή νοσοκόμος. Η όψη της έδειχνε φο-
βερά άνησυχία. Έφερε το δάχτυλό της
στο χείλη της για να του συστήση σιωπή
και ύστερα έβγαλε από την τσέπη της έ-
να μπλιέτακι.

Πάρτε το, είπε με σιγανή φωνή. Τό έ-
φερε για σας κάποιος τραυματίας που με-
τέφεραν εδώ την νύχτα.

Ο Στάνλεϋ κούταξε το μπλιέτο. Ή-
ταν γραμμένο με μολύβι και το υπέγραφε
κάποιος άγνωστος. Δεν άργησε όμως, να
καταλάβη περί τίνας έπρόκειτο.

«Ο χονδρός κι' εγώ πέσαμε χθές το
βράδυ σε μια παγίδα που μας έστησε ο
σωφέρ, έγραφε το μπλιέτο. Ο χονδρός
έχει τα κακά του χάλια. Και εγώ επίσης.
Ο ίδιος πήγε σε άλλο νοσοκομείο για να
μη δώση υποψίες και με έστειλε έμμεσα
εδώ για να σας ειδοποιήσω. Κάπου θα
τον ξαναπετύχω αυτόν τον σωφέρ. Τζιμ
ό άγριος.»

— Είπατε ότι αυτό το μπλιέτο σας το
έδωσε κάποιος τραυματίας που έφεραν
την νύχτα εδώ; ρώτησε την νοσοκόμο;

— Μάλιστα. Είναι σταμένο το πόδι
του και έχει ένα τραύμα στο κεφάλι. Μια
χαρά κατάστασις.

— Πέστε του ότι τον ευχαριστώ και
ότι θα τον αποζημιώσω μόλις μπορέσω.
Η νοσοκόμος έτοιμαζόταν να φύγη.

Αλλά ο Στάνλεϋ την σταμάτησε. Την
κούταξε χαμογελώντας και είπε:

— Θέλουν να μου αφαιρέσουν κάθε
βοήθεια απ' έξω. Και όμως σήμερα ά-
καθώς ή βοήθεια αυτή μου είναι άπα-
ράτη.

— Αν δεν άπαύομαι, λογαριάζετε να
μου αναθέσετε κάποια άγγαρεία.

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

— ΑΠΟ ΤΟ — ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

— Ακριβώς. Είσατε ελεύθερη να
βγαίνετε έξω όποτε θέλετε;

— Τις ώρες που δεν έχω δουλειά,
ναί. Αν πρόκειται όμως να με προσκα-
λέσετε στο συναπτά σας προσιδοποιό ότι
όλες οι βραδιές μου είναι πιασμένες.

— Δυστυχώς δεν πρόκειται να σας
κάνω τέτοια πρόταση. Θέλω να σας φορ-
τώσω μια άγγαρεία.

— Επείγουσα;

— Πολύ επείγουσα και πολύ σημαν-
τική.

— Αμα είναι έτσι, τότε πηγαίνω ά-
μέσως.

Ο Στάνλεϋ την ευχαρίστησε και παίρ-
νοντας ένα κομμάτι χαρτί έγραψε ένα
άκατα μακροσκελές γράμμα.

— Ίδού, της είπε ύστερα. Η καλω-
σύνη σας θα σώση ίσως την ζωή ενός
άνθρώπου. Ίσως το πρόσωπο, στο ό-
ποιο απευθύνεται το γράμμα σας δώση
ένα μικρό δέμα. Δεν πρέπει να το πλη-
ροφορηθή κανείς. Σας έπαναλαμβάνω
ότι από την μεσολάβησή σας εξαρτάται ή
ζωή ενός ανθρώπου.

Η νεαρά νοσοκόμος κούταξε τον Στάν-
λεϋ κατάληπτη. Οι λόγοι του την είχαν
άνησυχήσει. Εκείνος όμως δέκονε τους
συλλογισμούς της λέγοντας:

— Και, μια και θα βγίτε έξω, έχετε
την καλωσύνη να μου αγοράσετε ένα
καινούργιο καπέλλο; Το παλιό μου χά-
θηκε.

— Τι να το κάνετε το καπέλλο; Μή-
πως θα φοράτε καπέλλο στο κρεβάτι;

— Όχι, απάντησε ο Στάνλεϋ γελών-
τας. Έχω όμως να σας αναγγείλω ένα
σπουδαίο νέο. Το όπόςσοςμ ξυπνάει ά-
πόψε.

— Αλήθεια; φώναξε ή νοσοκόμος κα-
τάληπτη. Τότε θα κάνη πολύ καλά να
προσέχη το τομάρι του.

— Ακριβώς γι' αυτό φροντίζει, είπε
ο Στάνλεϋ.

Η νοσοκόμος έριξε μια ματιά στην
διεύθυνση που ήταν γραμμένη ένάνω
στον φάκελλο: Κύριον Χόρας Μαρτιν-
τάλ, χημικόν της Σκότλαντ-Γκράντ. Ύ-
στερα άπεχαίρετσε τον Στάνλεϋ και έ-
φυγε για να εκτελέση την εντολή του.

Ο Στάνλεϋ κούταξε το ρολόι του. Εί-
χαν περάσει κι' όλες δέκα λεπτά από
την ώρα που είχε υποσχεθή ο Κινέζος
ότι θα έχοταν να τον πάρη. Και όμως
δεν φαινόταν πουθενά.

— Επμένονιν καλά και σώνει να
χρησιμοποήσω το ταξί που στέκει μπρο-
στά στην πόρτα, συλλογίστηκε. Αυτό ση-
μαίνει ότι πρέπει να έχω τα μάτια μου
τετρακόσια. Για να ιδούμε; Θα με πιά-
σουν τόσο εύκολα όσο φανταζόταν;

Έβαλε το χέρι του στην τσέπη του
παλτού του για να βεβαιωθή αν ήταν μέ-
σα το δέμα που του είχε φέρει ή νοσο-
κόμος. Ήταν εκεί. Την ίδια στιγμή ά-
νοιξε ή πόρτα και μπήκε μέσα ή νοσοκό-
μος. Κρατούσε στα χέρια της ένα μικρό
χαρτί.

— Αυτό είναι για σας, είπε. Το βήμα
άπάνω στο τραπέζι του διευθυντού. Κα-
θώς βλέπετε, ο φίλος σας ο Κινέζος τα
προσεύχασε όλα.

Ο Στάνλεϋ πήρε το χαρτί και το κού-
ταξε. Ήταν ή άδεια εξόδου από το νο-
σοκομείο. Την έβαλε στην τσέπη του και

έτοιμαζόταν να βγί από το δωμάτιο ό-
ταν ή νοσοκόμος πρόσθεσε:

— Έκανα κι' άλλη μια άνακάλυψη,
που θα σας ενδιαφέρει ασφαλώς πάρα
πολύ. Είχατε πολλές επισκέψεις σήμερα;

Ο Στάνλεϋ, που δεν είχε ιδίη αυτήν
την ήμερα ούτε καν την γυναίκα του,
που τον επισκεπτόταν καθημερινά, την
κούταξε χωρίς να καταλαβαίνη τίποτα.

— Όχι. Δεν είδα ούτε ψυχή σήμερα.

— Έ! Γι' αυτό σας είπα κι' εγώ ότι
έκανα μια άνακάλυψη. Μέσα στο διβλίο
των εντολών είχε γραμμένο: «Απαγο-
ρεύονται σήμερα άστυχεώς όλες οι επι-
σκέψεις για τον κύριο Στάνλεϋ Τσε-
στερ. Εντολή του διευθυντού.»

Πήρε το καπέλλο του, βεβαιώθηκε ότι
είχε το πιστόλι του στην τσέπη του και
σφιγγοντας θερμά το χέρι της νοσοκό-
μου, είπε:

— Σας ευχαριστώ για ό,τι κάνατε για
μένα. Αν επιτύχω, και ο Θεός να δώση
να επιτύχω, θα όφειλόμ σε σας ένα με-
γάλο μέρος της επιτυχίας μου.

Υστερα προχώρησε με δήμα σταθερό
στον διάδρομο και σε λιγάκι βρισκόταν
στον δρόμο. Έπλ τέλους. Μπροστά σε
ένα μικρό εστιατόριο που βρισκόταν λί-
γο πιδ πέρα διέκρινε το μπλ ταξί, για
το οποίο του είχε μιλήσει ο Γουίντλες.

Ένας άνθρωπος που καθόταν στο τιμόνι
φαινόταν σαν μισοκοιμισμένος. Δεν κοι-
μώταν όμως, γιατί μόλις άκούθηκε ο
Στάνλεϋ να πλησιάζη γύρισε και ρώτησε:

— Ταξί, κύριε;

Εκείνος προχώρησε λίγα βήματα, ύ-
στερα όμως ξαναγύρισε και άνοιγοντας
την πόρτα μπήκε μέσα στο ταξί.

— Πού θα πάμε; ρώτησε ο σωφέρ.

— Πρώτα στο Μπέρκελεϋ - Σκουάο,
αριθμός 50. Ύστερα θα ιδούμε.

Ξαπλώθηκε άνετα στο βάθος
του αυτοκινήτου, άναψε ένα τσιγάρο και
άνοιξε ένα παράθυρο για να ευχαριστήθη
ύστερα από τόσον καιρό τον ελεύθερο
άερα. Γρήγορα όμως άναγκάστηκε να το
ξανακλείση, επειδή αισθανόταν τσουτσε-
ρό κρύο. Εόθυσε το τσιγάρο του έπει-
δη τον έπνιγε ο καπνός και έκλεισε τα
μάτια του.

Υστερα άναστήκωσε τον γασ-
τρά του και βγάδοντας ένα κομμάτι τούλιε
με αυτό τα αυτιά του και την μύτη του.

Έμεινε στην θέση αυτή άκίνητος, πρώ-
μα που άνησυχήσε φαίνεται τον σωφέρ,
γιατί γύρισε δυο-τρεις φορές να τον κοι-
τάξη.

Υστερα από καμιά δεκαριά λε-
πτά το ταξί σταμάτησε. Ο σωφέρ ήβλε
καθώς φαίνεται να ρωτήση τον πελάτη
του ποιόν δρόμο προτιμούσε να ακολου-
θήση. Γύρισε και χτύπησε το τζάμι, που
τον χωρίζει από το έσωτερικό του άμα-
ξιού. Μα δεν πήρε καμιά απάντηση. Ή-
ναχτήθηκε πιδ δυνατά. Τίποτα πάλι.

Υ-
στερα ξανάκωσε το τιμόνι και άκολου-
θησε μαν έντελώς άντίθετη διεύθυνση.

Άφησε πίσω του τα άριστοκρατικά τε-
τράγωνα, διέσχισε την έβραϊκή συνοι-
κία, πέρασε μπροστά από τις κινέζικες
ταβέρνες χωρίς να σταματήση πουθενά
και μόνον όταν αντίκρισε από μακριά
τον Τάμσι έκινε λίγο την ταχύτητα
του και ύστερα σταμάτησε μπροστά σε
ένα μισογρομμισμένο σπίτι και κορνάρει
δυνατά. Ένας άνθρωπος πλησίασε, κόν-
ησε το πρόσωπό του στο τζάμι και ό-
ταν βεβαιώθηκε ότι ο Στάνλεϋ ήταν μέ-
σα κοιμισμένος, άπομακρύνθηκε πάλι λέ-
γοντας: «Μπράβο». Ύστερα το ταξί συ-
νέχισε τον δρόμο του.

Ακολουθώντας διάφορους άνωμαλούς δρόμους, στρίβον-
τας πότε δεξιά και πότε άριστερά, στα-
μάτησε πάλι μπροστά σε μια από τις ά-
ποβάθρες του ποταμού. Ο σωφέρ κατέ-
θηκε, κούταξε γύρω του για να βεβαιω-
θή ότι δεν τον παρακολουθούσε κανείς
και όταν δεν του έμεινε πια καμιά άμφι-
βολία πλησίασε πάλι στο άμαξι του και
κινάλευσε τον κοιμισμένο, είπε:

(Η συνέχεια στο προσεχές)

ΡΟΛΛΑΝ ΝΤΟΡΖΕΛΕΣ
ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΓΚΟΝΚΟΥΡ

Ο νυκτερινός περιπατητής

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Περπατούσα άργά-άργά στην ά-
κρογιαλιά και θαύμαζα την
μαγευτική όμορφιά της Αύ-
γουστατικής εκείνης νύχτας.

Ξάφνου άκουσα θήματα πίσω μου.
Απόρησα. Στο μέρος αυτό δεν έρ-
χόνταν ποτέ περιπατητά. Την είχα
διαλέξει αυτή τη τοποθεσία για τους
νυκτερινούς μου περιπάτους, γιατί
ήταν ήσυχη πάντα και μπορούσα να
μένω μόνος με τον έαυτό μου.

Νάταν τάχα άργοπορημένο ζευγά-
ρι έρωτευμένων. Στράφηκα και κύ-
γα-σιγά, ντυμένος με μια έργατική
μπλούζα, μ' ένα σακκούλι στον ώμο
του και μια άνεμόσκαλα. Καθώς έ-
πέρασε κάτω από έναν ηλεκτρικό
λαμπτήρα, τον άνεγνώρισα. Ή-
ταν ένας γείτονάς μου, που κα-
θόταν σ' ένα σπιτάκι πλάι
στο δικό μου, με τη κόρη
του, ο μόνος άνθρωπος, με
τον όποιον είχα μιλήσει κά-
να δυο φορές όσο καιρό ή-
μουν εδώ.

Τάχασα. Τι γύρευε, περα-
σμένα μεσάνυχτα, σ' αυτές
τις μεριές; Όλη μέρα τον
έβλεπα να τριγυρίζει έξω
απ' το Καζίνο, τόσο που φαι-
ταζόμουν μην άνηκε στο ύ-
πηρετικό προσωπικό του. Ό-
σες φορές τον είχα ρωτήσει
είχε άρνηθή να μου άπαν-
τήση, και έτσι, άμα τον έφερ-
να στο νού, προσπαθούσα να
ικανοποιή την περιέργειά
μου κάνοντας χίλιες τρελ-
λές υποθέσεις.

Καθώς τον είδα να προχωρή μόνος
τέτοια ώρα, σ' αυτή την έρημιά μουρ-
θε μια ιδέα.

Σηκώθηκα απ' το παγκάκι, όπου
καθόμουν, και άρχισα να τον παρα-
κολουθώ.

Προχωρούσε σιγά-σιγά, ρίχνοντας
όλοένα γύρω του φοβισμένες — έτσι
μου φάνηκε — ματιές. Πότε - πότε
στεκόταν. Πλησίαζε σε κάποιο δέν-
δο, σε καμιά σκοτεινή γωνιά και
κούταζε προσεχτικά. Τι έψαχνε; Τι
ζητούσε να βρή;

Πριν προφθάσω να άπαντήσω στον
έαυτό μου τινάχτηκε. Ο άνθρωπός
μου είχε κάνει στάσι. Θάχε δη κάτι
το ενδιαφέρον φαίνεται και προχώ-
ρησε προς το μέρος μου. Κρύφτηκε
σε μια γωνιά. Ο γείτονάς μου με
προσπέρασε χωρίς να με δη και πή-
γε και στάθηκε σε ένα μέρος όπου
άρχισε να τοποθετή την άνεμόσκαλά
του. Προσπάθησα να διακρίνω τι έ-
κανε. Και τότε είδα τι τον άπασχο-
λούσε... Ήταν ένας κρεμασμένος.

Ένας άνθρωπος κρεμασμένος από
ένα δέντρο.

Ο «φίλος» κρέμασε την άνεμόσκα-
λά του και ανέθηκε στο δέντρο. Άγ-
γίζει τον κρεμασμένο, τον έξακούμπα-
σε, έψαξε στις τσέπες του. Ύστερα
κάτι πήρε απ' το σακκούλι του και
ξανάβασε το χέρι του στη τσέπη του
γεκρού.

Έπί τέλους! ήξερα τώρα, είχα κα-
ταλάβει τί ζητούσε εδώ. Μπέρδευε τα
στοιχεία των αυτοκτονούντων. Αυτή
βάταν φαίνεται ή δουλειά του στο
Καζίνο.

Σκέφτηκα για μια στιγμή αν δεν
θάταν προτιμότερο να ριχθώ πάνω
του και να τον δέσω για να τον πα-
ραδώσω στην άστυνομία, αλλά δεν
πρόφθασα καν να άποφασίσω αν θά-
πρεπε ή όχι να θέσω το σχέδιό μου
εις ένεργειαν, γιατί τον είδα να κα-
τεβαίνει απ' το δέντρο και να εξακο-
λουθί τον περιπάτο του.

Σε λίγο εστάθηκε ξανά. Σ' ένα

Με πλησίασε άπειλητικά.

— Τι θέλετε; τον ρώτησα άγρια έ-
γώ. Να με παρακαλέσετε να μη σας
καταδώσω στην άστυνομία ίσως; Πε-
ριττόν... Ξέρω τι πρέπει να κάνω.

Εσήκωσε άδιάφορα τους ώμους
του και ψιθύρισε:

— Ναί, καταλαβαίνω τι θα φαντά-
ζεσθε. Μα ήμουν άναγκασμένος να
το κάνω, δεν μπορείτε να καταλάβει-
τε. Ίσα-ίσα γι' αυτό άκριβώς θέλω
να σας μιλήσω. Αν φλυαρήσετε, θα
χάσω τη θέση μου.

— Ποιά θέση σας; τον ρώτησα κά-
νοντας ότι δεν καταλαβαίνω.

— Στο Καζίνο, διάβόλε... Έχω ά-
ναλάβει να κάνω μια βόλτα τα θρά-
δια για να άνακαλύπτω αυτούς που
έχουν αυτοκτονήσει. Αν τους έβρι-
σκαν όλους με τις τσέπες ά-
δειανές, θα ζημιωνόταν το
Καζίνο, οι παίκτες θάχαναν
την έμπιστοσύνη τους. Βάζω
λοιπόν κανένα χαρτονόμι-
σμα στα πορτοφόλια τους
και κανονίζεται ή υπόθεσις.

Η θέσις είναι άπολύτως έμ-
πιστευτική. Εκτός απ' τα
πτά, για να δικαιολογηθή ή
αυτοκτονία, βάζω στη τσέ-
πη τους κι' ένα έρωτικό
γράμμα... ένα πασσαπορτί ά-
πό γυναίκα, δηλαδή... Έρω-
τική άπογοήτευσις λένε ά-
μα το διαβάσουν και λήγει
ή συζήτησις.

Τον κούταξα προσεχτικά
για λίγο και από το ύψος
του κατάλαβα ότι δεν μπο-
ρούσε να μου λήη ψέμματα.

Μόνο, έξακολουθούσε κουνώντας
το σακκούλάκι του, όπου είχε τα λε-
πτά, που άπόψε δεν ήμουν τυχερός.

Ήταν τρεις οι άυτόχειρες και εγώ
δεν είχα παρά δυο γράμματα έτοι-
μάσει. Θάβελαι, να μου κάνατε
μια χάρη, αν θα σας ήταν ζυανόν.

Τέτοια ώρα τώρα, οι κύριοι του γρα-
φείου κοιμούνται και δεν μπορ-
ώ να τους ζητήσω. Αν μπορούσα να
μου έτοιμάσετε ένα τρίτο γράμμα,
ή κόρη μου θα το αντιγράφη...

Της ύπακούθηκα χωρίς να το κατα-
λάβω και εγώ πώς, άκολουθήσα τον
γείτονά μου σπίτι του. Η μικρούλα,
που άναγκαστήκαμε να τη βρέσουμε
για να ξυπνήση, έβγαλε απ' το γρα-
φειάκι της μια κόλλα μπλε χαρτί με
έναν αριθμό σημειωμένο στη γωνιά.
Φρόνιμα-φρόνιμα σαν μαθητριάδα,
περίμενε ν' άρχήση ή ύπαγόρευσις.

Της ύπακούθηκα, χωρίς να το κατα-
λάβω και εγώ πώς, άκολουθήσα τον
γείτονά μου σπίτι του. Η μικρούλα,
που άναγκαστήκαμε να τη βρέσουμε
για να ξυπνήση, έβγαλε απ' το γρα-
φειάκι της μια κόλλα μπλε χαρτί με
έναν αριθμό σημειωμένο στη γωνιά.
Φρόνιμα-φρόνιμα σαν μαθητριάδα,
περίμενε ν' άρχήση ή ύπαγόρευσις.

Της ύπακούθηκα, χωρίς να το κατα-
λάβω και εγώ πώς, άκολουθήσα τον
γείτονά μου σπίτι του. Η μικρούλα,
που άναγκαστήκαμε να τη βρέσουμε
για να ξυπνήση, έβγαλε απ' το γρα-
φειάκι της μια κόλλα μπλε χαρτί με
έναν αριθμό σημειωμένο στη γωνιά.
Φρόνιμα-φρόνιμα σαν μαθητριάδα,
περίμενε ν' άρχήση ή ύπαγόρευσις.

Της ύπακούθηκα, χωρίς να το κατα-
λάβω και εγώ πώς, άκολουθήσα τον
γείτονά μου σπίτι του. Η μικρούλα,
που άναγκαστήκαμε να τη βρέσουμε
για να ξυπνήση, έβγαλε απ' το γρα-
φειάκι της μια κόλλα μπλε χαρτί με
έναν αριθμό σημειωμένο στη γωνιά.
Φρόνιμα-φρόνιμα σαν μαθητριάδα,
περίμενε ν' άρχήση ή ύπαγόρευσις.

Της ύπακούθηκα, χωρίς να το κατα-
λάβω και εγώ πώς, άκολουθήσα τον
γείτονά μου σπίτι του. Η μικρούλα,
που άναγκαστήκαμε να τη βρέσουμε
για να ξυπνήση, έβγαλε απ' το γρα-
φειάκι της μια κόλλα μπλε χαρτί με
έναν αριθμό σημειωμένο στη γωνιά.
Φρόνιμα-φρόνιμα σαν μαθητριάδα,
περίμενε ν' άρχήση ή ύπαγόρευσις.

Της ύπακούθηκα, χωρίς να το κατα-
λάβω και εγώ πώς, άκολουθήσα τον
γείτονά μου σπίτι του. Η μικρούλα,
που άναγκαστήκαμε να τη βρέσουμε
για να ξυπνήση, έβγαλε απ' το γρα-
φειάκι της μια κόλλα μπλε χαρτί με
έναν αριθμό σημειωμένο στη γωνιά.
Φρόνιμα-φρόνιμα σαν μαθητριάδα,
περίμενε ν' άρχήση ή ύπαγόρευσις.

Της ύπακούθηκα, χωρίς να το κατα-
λάβω και εγώ πώς, άκολουθήσα τον
γείτονά μου σπίτι του. Η μικρούλα,
που άναγκαστήκαμε να τη βρέσουμε
για να ξυπνήση, έβγαλε απ' το γρα-
φειάκι της μια κόλλα μπλε χαρτί με
έναν αριθμό σημειωμένο στη γωνιά.
Φρόνιμα-φρόνιμα σαν μαθητριάδα,
περίμενε ν' άρχήση ή ύπαγόρευσις.

Της ύπακούθηκα, χωρίς να το κατα-
λάβω και εγώ πώς, άκολουθήσα τον
γείτονά μου σπίτι του. Η μικρούλα,
που άναγκαστήκαμε να τη βρέσουμε
για να ξυπνήση, έβγαλε απ' το γρα-
φειάκι της μια κόλλα μπλε χαρτί με
έναν αριθμό σημειωμένο στη γωνιά.
Φρόνιμα-φρόνιμα σαν μαθητριάδα,
περίμενε ν' άρχήση ή ύπαγόρευσις.

Της ύπακούθηκα, χωρίς να το κατα-
λάβω και εγώ πώς, άκολουθήσα τον
γείτονά μου σπίτι του. Η μικρούλα,
που άναγκαστήκαμε να τη βρέσουμε
για να ξυπνήση, έβγαλε απ' το γρα-
φειάκι της μια κόλλα μπλε χαρτί με
έναν αριθμό σημειωμένο στη γωνιά.
Φρόνιμα-φρόνιμα σαν μαθητριάδα,
περίμενε ν' άρχήση ή ύπαγόρευσις.

Της ύπακούθηκα, χωρίς να το κατα-
λάβω και εγώ πώς, άκολουθήσα τον
γείτονά μου σπίτι του. Η μικρούλα,
που άναγκαστήκαμε να τη βρέσουμε
για να ξυπνήση, έβγαλε απ' το γρα-
φειάκι της μια κόλλα μπλε χαρτί με
έναν αριθμό σημειωμένο στη γωνιά.
Φρόνιμα-φρόνιμα σαν μαθητριάδα,
περίμενε ν' άρχήση ή ύπαγόρευσις.

Της ύπακούθηκα, χωρίς να το κατα-
λάβω και εγώ πώς, άκολουθήσα τον
γείτονά μου σπίτι του. Η μικρούλα,
που άναγκαστήκαμε να τη βρέσουμε
για να ξυπνήση, έβγαλε απ' το γρα-
φειάκι της μια κόλλα μπλε χαρτί με
έναν αριθμό σημειωμένο στη γωνιά.
Φρόνιμα-φρόνιμα σαν μαθητριάδα,
περίμενε ν' άρχήση ή ύπαγόρευσις.

Της ύπακούθηκα, χωρίς να το κατα-
λάβω και εγώ πώς, άκολουθήσα τον
γείτονά μου σπίτι του. Η μικρούλα,
που άναγκαστήκαμε να τη βρέσουμε
για να ξυπνήση, έβγαλε απ' το γρα-
φειάκι της μια κόλλα μπλε χαρτί με
έναν αριθμό σημειωμένο στη γωνιά.
Φρόνιμα-φρόνιμα σαν μαθητριάδα,
περίμενε ν' άρχήση ή ύπαγόρευσις.

Της ύπακούθηκα, χωρίς να το κατα-
λάβω και εγώ πώς, άκολουθήσα τον
γείτονά μου σπίτι του. Η μικρούλα,
που άναγκαστήκαμε να τη βρέσουμε
για να ξυπνήση, έβγαλε απ' το γρα-
φειάκι της μια κόλλα μπλε χαρτί με
έναν αριθμό σημειωμένο στη γωνιά.
Φρόνιμα-φρόνιμα σαν μαθητριάδα,
περίμενε ν' άρχήση ή ύπαγόρευσις.

Της ύπακούθηκα, χωρίς να το κατα-
λάβω και εγώ πώς, άκολουθήσα τον
γείτονά μου σπίτι του. Η μικρούλα,
που άναγκαστήκαμε να τη βρέσουμε
για να ξυπνήση, έβγαλε απ' το γρα-
φειάκι της μια κόλλα μπλε χαρτί με
έναν αριθμό σημειωμένο στη γωνιά.
Φρόνιμα-φρόνιμα σαν μαθητριάδα,
περίμενε ν' άρχήση ή ύπαγόρευσις.

Της ύπακούθηκα, χωρίς να το κατα-
λάβω και εγώ πώς, άκολουθήσα τον
γείτονά μου σπίτι του. Η μικρούλα,
που άναγκαστήκαμε να τη βρέσουμε
για να ξυπνήση, έβγαλε απ' το γρα-
φειάκι της μια κόλλα μπλε χαρτί με
έναν αριθμό σημειωμένο στη γωνιά.
Φρόνιμα-φρόνιμα σαν μαθητριάδα,
περίμενε ν' άρχήση ή ύπαγόρευσις.

ΝΤΟΡΖΕΛΕΣ

Ολοι φαίνονται να κοιμούνται στο ωραίο μέγαρο της συντοκίας του Σαιν-Ονορέ, όπου από είκοσιτριών έτών κατοικούν ο δούξ και η δούκισσα ντε Πρασλέν και τα παιδιά τους. Είναι τρεις ή τέσσερις ή πέντε το πρωί της 18 Αυγούστου 1847. Ξαφνικά, η καμαριέρα της δούκισσας ξυπνά από δυνατά κουνουτσάματα που προέρχονται από το δωμάτιο της κυρίας της. Γρήγορα, καταβαίνει στο ισόγειο, αλλά οι πιπιλές φωνές που ακούγονται μέσα την τρομάζουν. Ανεβαίνει πάλι τρέχοντας και ξυπνά τον θαλαμηπόλο του δούκως, μαζί σπεύδουν στο δωμάτιο, του οποίου όμως η πόρτα είναι κλεισμένη από μέσα. Ζητούν άλλη είσοδο και βγαίνουν ο ένας στον κήπο. Τους φάνηκε μία στιγμή ότι πίσω από ένα παράθυρο διέκριναν μία ανδρική σιλουέτα. Τέλος, κατόρθωσαν να μπουν στο δωμάτιο της δούκισσας από άλλη πόρτα.

Όλα είναι σκοτεινά εκεί και ήσυχια τώρα. Φέρνουν μία λάμπα και όπισθοχωρούν εντρούμιο μπροστά στο φρικαστικό θέαμα που παρουσιάζτηκε στα μάτια τους. Η κ. ντε Πρασλέν, είναι πεσμένη χάρμα, με τα νυκτικά της, δουτηγμένη μέσα στο αίμα. Φέρει τριάντα τραύματα και χτυπήματα στο κρανίο, καθώς και ίχνη στραγγαλισμού στο λαιμό της. Είναι νεκρή και ο φονιάς της θα την βρήκε στον ύπνο της γιατί η δυστυχισμένη, για να ξεφύγει έφερε γύρους μέσα στο δωμάτιο και με τα ματωμένα χέρια της λέρωσε τους τοίχους, τις κουρτίνες, τα έπιπλα κοντά στο κουνιστό.

Την στιγμή εκείνη, παρουσιάζεται στο κατώφλι τριελίζοντας ο δούξ. Είναι κάταρκος, και ρωτά τι συμβαίνει. Του δείχνουν την σκοτωμένη και εκείνος φωνάζει άγρια:

— Ποιος μπήκε πρώτος εδώ μέσα; Γιατί έμειναν οι πόρτες ανοικτές; Τό ήξερα ότι θα συνέβαινε ένα δυστύχημα! Φαίνεται αδιάφορος για τον θάνατο της γυναίκας του, μόνον γογγύζει:

— Τι θα γίνουν τα φτωχά παιδιά μου;

Στο μεταξύ ήρθε ο γιατρός, πιστοποιεί τον θάνατο «επελθόντα κατόπιν άγρίας πάλης». Στις έξη, έρχεται η αστυνομία και ο ανακριτής. Έρευνούν παντού, αλλά κανένα ίχνος διαρρηξίας δεν υπάρχει. Τό σπύτι φρονιμαίνεται και η ανάκριση αρχίζει. Μετά σύνομη εξέταση του θύματος, ο ανακριτής αποφαίνεται ότι ο φόνος δεν είναι έργο εγκληματίου εξ επαγγέλματος. Ο δούξ τον οποίο συλλυπείται ο ανακριτής, θέλει να φύγει:

— Συγγνώμη, λέει, η συνέχεια της φρικτής αυτής υπόθεσης δεν με αφορά πιά.

— Έχετε λάθος! διατάζει ο αστυνόμος, η υπόθεση αυτή σας ενδιαφέρει. Θα συγκαληθή ή Βουλή των Εγγενών για να κριθώ ο φονιάς.

Όλοι κυττάζουν με τρόμο, δεν τολμούν να εννοήσουν τα λόγια του. Ο σύζυγος του θύματος διατηρεί ωστόσο την

Στό περιθώριο της ιστορίας

Το φοβερο εγκλημα του μεγάρου Σεβαστιανί

απάθειά του. Τον βγάδουν από το δωμάτιο και ο αστυνόμος εξηγείται. Δίπλα στη νεκρή, βρέθηκε το περιστροφικό του δούκως. Η έρευνα στο δωμάτιο του συζύγου απέκαλυψε ματωμένα ρούχα, έξω αλλού, τα χέρια του δούκως είναι γρατσινισμένα και διαγκωμένα.

Παρ' όλες τις βαριές αυτές ενδείξεις ο δούξ αρνείται επιμόνως. Απαιτείται μία ειδική έντολη από την Βουλή των Εγγενών για να επιτραπή η σύλληψή του.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο δούξ ντε Πρασλέν δολοφόνησε την σύζυγό του. Γιατί όμως; Μυστήριο δύσκολο να εξηγηθώ. Υπάρχει ωστόσο κι ένα τρίτο πρόσωπο: η μοιραία γυναίκα!

Ο μαρκήσιος ντε Πρασλέν (δούξ μετά τον θάνατο του πατέρα του) είχε παντρευθί στις 19 Οκτωβρίου 1824, με την δίδα Σεβαστιανί, κόρη του στρατηγού. Ο νέος ήταν τότε δεκαεννιά χρόνων τότε, εκείνη δεκαεπτά, ήταν πλούσιοι και οι δύο. Ήταν ένας γάμος εξ έρωτος και όλοι έλεγαν ότι θα ευτυχούσαν.

Υπήρξαν πράγματι ευτυχισμένοι στην αρχή στο ωραίο μεγάλο Σεβαστιανί το οποίο η νέα είχε πάρει ως προίκα, καθώς και στον θαυμάσιο πύργο στο Βώ, κτήμα των Πρασλέν. Από τον γάμο αυτό γεννήθηκαν ένδεκα παιδιά σε διάστημα δεκαπέντε χρόνων. Η γέννηση του τελευταίου παιδιού είχε κλονίσει την υγεία της δούκισσας. Από τότε έπιπθε το επήγχα στην ευτυχία της. Δεν μπορούσε πια να φροντίσει η δούκισσα μόνη της για την ανατροφή των έξι κοριτσιών της και των πέντε αγοριών της. Αναγκάστηκε να ζητήσει μία διδασκάλισσα. Αυτή όμως άρχισε να χαριεντίζεται με τον δούκα. Η Φανή ντε Πρασλέν ήλπιζε, έγινε μία τρομερή σκηνή με τον δούκα. Έδιωξαν την διδασκάλισσα και πήραν άλλη, την Εριέττη Ντελφύ. Ήταν δεκαεννιά χρόνων, όρθανή, φτωχή, ξανθή, όμορφη, πολύ έξυπνη, με μία σπάνια γοητεία που κατακτούσε άμεσως. Όλοι έσυμπάθησαν το ξένο Πρασλέν και τα παιδιά. Τί συνέβη τότε;

Ο δούξ που ως τότε ήταν ένας σύζυγος πιστός και άφροισιμένος, ένας καλός πατέρας, άλλαξε ξαφνικά. Τον επήλθε τότε ο φόβος της δούκισσας. Η δούκισσα, που ως τότε ήταν ένας σύζυγος πιστός και άφροισιμένος, ένας καλός πατέρας, άλλαξε ξαφνικά. Τον επήλθε τότε ο φόβος της δούκισσας. Η δούκισσα, που ως τότε ήταν ένας σύζυγος πιστός και άφροισιμένος, ένας καλός πατέρας, άλλαξε ξαφνικά. Τον επήλθε τότε ο φόβος της δούκισσας.

Ο δούξ που ως τότε ήταν ένας σύζυγος πιστός και άφροισιμένος, ένας καλός πατέρας, άλλαξε ξαφνικά. Τον επήλθε τότε ο φόβος της δούκισσας. Η δούκισσα, που ως τότε ήταν ένας σύζυγος πιστός και άφροισιμένος, ένας καλός πατέρας, άλλαξε ξαφνικά. Τον επήλθε τότε ο φόβος της δούκισσας.

νοχωρούσε, φαίνεται η αλλαγή του χαρακτήρος της σύζυγου του. Επέβαλε, άγνωστο γιατί αυστηρές και παράξενες αποφάσεις: Η διδασκάλισσα θα είχε στο εξής απόλυτη δικαιοδοσία στο ζήτημα της ανατροφής των παιδιών, από την επίβλεψη του δούκως, δίχως ν' αναμειχθί ποτέ η δούκισσα. Ούτε στις άσθενείες των παιδιών θα ανακατεύονταν.

Από τότε άρχισε μία παράξενη ζωή που βάσταξε έξη χρόνια και ως σήμερα φαίνεται ανέξηγητη. Στο διάστημα αυτό, η δούκισσα μάταια προσπαθούσε να διώξει την διδασκάλισσα. Ο δούξ ζούσε πάντοτε μαζί με την γυναίκα του αλλά σαν να ήταν αυτή μία ξένη γι' αυτόν. Άρεσκόνταν στη συντροφιά της Εριέττης κι όταν αυτός άρρώσταινε, εκείνη τον φρόντιζε όταν κάποτε ταξίδευε στην Ιταλία με τις κόρες του, πήρε την διδασκάλισσα μαζί του. Αδιαφορούσε για τα σχόλια του κόσμου και για τα χαμόγελα των ύπηρετών του. Τέλος, ο στρατηγός Σεβαστιανί επενέβη για να λήξη το σκάνδαλο. Απεφασίσθη τότε, η νέα να φύγει και οι Πρασλέν να της πληρώσουν μία ετήσια επιχορήγηση χιλίων πεντακοσίων φράγκων.

Τα παιδιά έλαβαν όταν την χωρίστηκαν σαν να ήταν η ίδια η μητέρα τους. Αλλά οι σχέσεις του δούκως μαζί της δεν έπαισαν τόσο γρήγορα. Από τον πύργο του Βώ όπου παραθερίζει, αλληλογραφούσε τακτικά μαζί της. Κατόπιν πήγαινε και την έβλεπε όταν έρχονταν στο Παρίσι, τότε μόνος, πότε με μία κόρη του.

Στις 17 Αυγούστου, η οικογένεια όλη επέστρεψε στο μεγάλο Σεβαστιανί. Από τον σταθμό ως στο σπίτι, κάμποσα άμαξια τους μετέφεραν. Ο δούξ βρισκόταν στο τελευταίο, επαφελήθηκε και διάταξε τον άμαξά να τον πάει στο σπίτι της Εριέττης για να την λήθι μία στιγμή. Συμφώνησαν ότι την επομένη η νέα θα έκανε μία τελευταία επίσκεψη στην κ. ντε Πρασλέν ή οποία θα της έδινε ένα συστατικό γράμμα, πολύ επανειστικό, ώστε να μπορεί να βρή άλλη θέση.

Αναφέραμε τί συνέβη την επομένη, την αύγη. Στην φυλακή ο δούξ υπέφερε τόσο πολύ ώστε δυσκολευτόταν να μιλήσει. — Από οίκτο για τον έαυτό σας, όμως, λογισέτε την ένόχη σας, τον προέτρεψαν. — Όχι! αποκρίθηκε ο δούξ επίμονα.

Δύο μέρες κατόπιν, ο άρρωστος, παρ' τις προσπάθειες των γιατρών, άπεθανε από την παράξενη ασθένειά του. Είχε δηλητηριασθί με το άρσενικό που του είχε προηθεύσει ο άδελφός του. Τό σώμα του έτάφη κοντά την νύκτα, αλλά αργότερα μεταφέρθη στον πύργο του Βώ, κοντά στον τάφο του θύματος του.

Η Εριέττη Ντελφύ, είχε συλληφθί ως συνένοχος, κατόπιν όμως άθωώθηκε. Αργότερα, παντρεύτηκε μ' έναν Αμερικανό πάστορα και εγκατεστάθηκε μαζί του στη Νέα Υόρκη, όπου έζησε και άπεθανε τό 1875, με την αγάπη και την κτήνη των Αμερικανών φίλων της.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ο πάστορ Ίεζεκιήλ Χίγκινς καταδικάζεται από την Σκώτλαντ. Γιάρντ για δύο μυστηριώδεις φόνους που δεν έχει διαπράξει αυτός. Δυό πράκτορες της γερμανικής πρεσβείας του Λονδίνου, καταδιώκουν επίσης τον πάστορα και την άρρεθωνιαστριά του Ούιννι. Στάμφορντ, την όποιαν και αϊχμαλωτίζουν, μαζί με μία φίλη του πάστορος την νοσοκόμο Ναομί Σέλλεϋ. Η Ούιννι κατορθώνει να αποδράση και να συναντηθί με τον μνηστήρα της.

Εν τώ μεταξύ ο Χίγκινς από διαφόρους συλλογισμούς κατορθώνει να διαπιστώσει ότι η καταδίωξίς του από τους γερμανούς πράκτορας όφείλεται εις τό ότι ήθελε να του άποσπάσουν μία πράξι γάμου. Ποιόν όμως; Αυτό τό έρώτημα άτασχολεύι ζωηρά τον Χίγκινς και άποφασίζει να τό διαλευκάνη πάσα θυσία, έλευθερώνοντας συγχρονως και την Ναομί Σέλλεϋ.

Θά φάνω, λέει ο Χίγκινς, στην μνηστήρα του και θά προσπαθήσω να γυρίσω σε δυό ώρες. Αν στο διάστημα αυτό δεν έχω γυρίσει να παραδοθίς στην Αστυνομία.

Η Ούιννι, όρκίζεται στο Ευαγγέλιο, ότι θά εκτελέσει αυτή την έντολή και ο Χίγκινς φεύγει. Την ίδια ώρα σχεδόν, ο Γερμανός πρεσβευτής στο Λονδίνο ανακοινώνει σ' έναν συνομιλητή του, ότι η Ναομί Σέλλεϋ, θά ανακρινόταν τό ίδιο βράδυ από τους άνθρώπους του. Την συνομιλία διακόπτει ο θυρωρός που έρχεται να άναγγείλη στον πρεσβευτή ότι καποιος τον ζητούσε.

— Ποιός είναι; ρώτησε τον πρεσβευτή ο έξενος συνομιλητής του, μόλις έφυγε ο θυρωρός.

Ο μόνος άνθρωπος που μπορεί να γνωρίσει κάτι σχετικό με τό μυστικό που θέλαμε να εξακριβώσουμε. Εκείνος που τον είχαμε ύποπτευθί για μία στιγμή ότι μπορούσε να ήταν ο δολοφόνος του ειδικού άπεσταλμένου μας. Ο Ίεζεκιήλ Χίγκινς.

— Και θά τον δεχθίτε; ρώτησε.

Ο πρεσβευτής σήκωσε τό κεφάλι του και κυττάζοντας τον συνομιλητή του κατάματα, είπε:

— Δεν μπορώ να κάνω διαφορετικά. Μου είπε κάτι που θά σάς έκανε και σάς να ύποχωρήσετε.

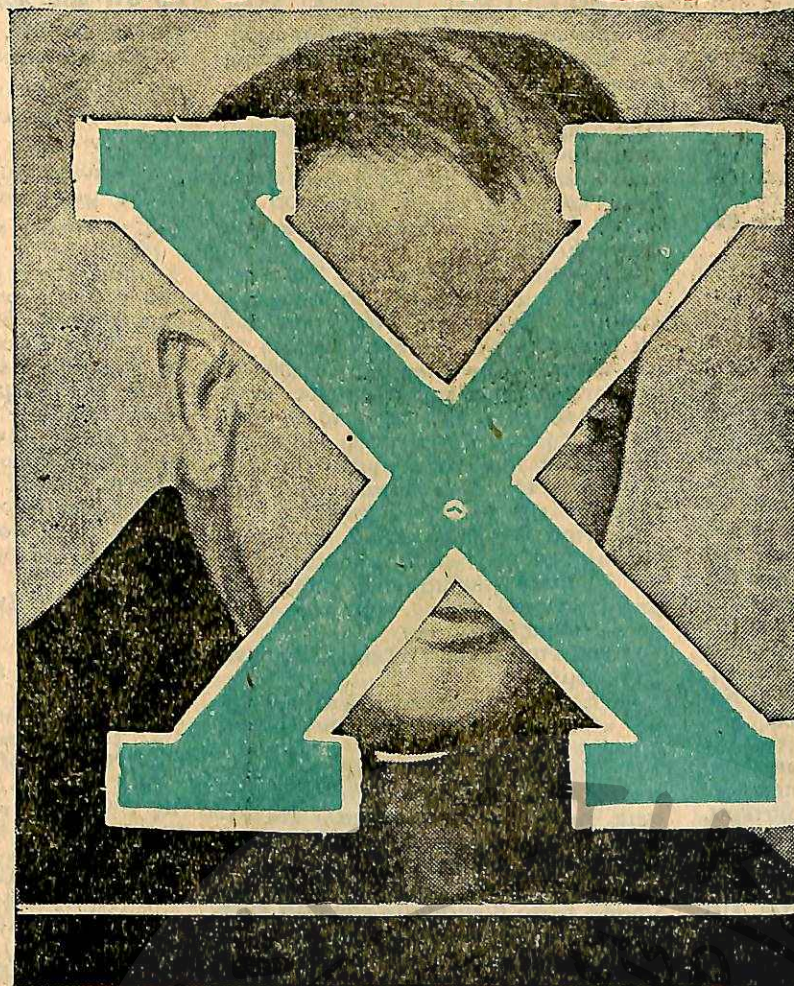
— Δηλαδή;

— Ότι γνωρίζει όλα όσα πρόκειται να διαδραματισθούν άπόψε στο έκαταλείμμενο σπίτι και ότι αν δεν τον δεχόμουν θά είδοποιήτο άμέσως η Σκώτλαντ-Γιάρντ από τον ίδιον ή από κάποιον άλλον.

— Στην όργη, φώναξε ο έξενος. Ποιός είναι εκείνος που μπορείς...

ΡΟΜΠΕΡΤ ΑΛΛΑΝ ΚΟΥΞ

ΔΟΚΤΩΡ

(Το καταπληκτικώτερο ανάγνωσμα της άγγλικής άστυνομικής φιλολογίας)

Δεν τελείωσε την φράσι του. Μία πόρτα άνοιξε και εμφανίστηκε ο Ίεζεκιήλ Χίγκινς.

— Ο μόνος άνθρωπος που μπορεί να γνωρίσει κάτι σχετικό με τό μυστικό που θέλαμε να εξακριβώσουμε. Εκείνος που τον είχαμε ύποπτευθί για μία στιγμή ότι μπορούσε να ήταν ο δολοφόνος του ειδικού άπεσταλμένου μας. Ο Ίεζεκιήλ Χίγκινς.

— Και θά τον δεχθίτε; ρώτησε.

Ο πρεσβευτής σήκωσε τό κεφάλι του και κυττάζοντας τον συνομιλητή του κατάματα, είπε:

— Δεν μπορώ να κάνω διαφορετικά. Μου είπε κάτι που θά σάς έκανε και σάς να ύποχωρήσετε.

— Δηλαδή;

— Ότι γνωρίζει όλα όσα πρόκειται να διαδραματισθούν άπόψε στο έκαταλείμμενο σπίτι και ότι αν δεν τον δεχόμουν θά είδοποιήτο άμέσως η Σκώτλαντ-Γιάρντ από τον ίδιον ή από κάποιον άλλον.

— Στην όργη, φώναξε ο έξενος. Ποιός είναι εκείνος που μπορείς...

— Ο μόνος άνθρωπος που μπορεί να γνωρίσει κάτι σχετικό με τό μυστικό που θέλαμε να εξακριβώσουμε. Εκείνος που τον είχαμε ύποπτευθί για μία στιγμή ότι μπορούσε να ήταν ο δολοφόνος του ειδικού άπεσταλμένου μας. Ο Ίεζεκιήλ Χίγκινς.

— Και θά τον δεχθίτε; ρώτησε.

Ο πρεσβευτής σήκωσε τό κεφάλι του και κυττάζοντας τον συνομιλητή του κατάματα, είπε:

— Δεν μπορώ να κάνω διαφορετικά. Μου είπε κάτι που θά σάς έκανε και σάς να ύποχωρήσετε.

47 =
είπε και πλησιάζοντας ακόμη περισσότερο ακούμπησε και τα δυό του χέρια επάνω στο γραφείο του πρεσβευτού.

— Έν τοιαύτη περίπτωση, είπε κι εκείνος, νομίζω ότι θά ήταν ανάγκη να πληροφορηθώ ποιόν έχω άπέναντί μου και...

Ο Χίγκινς δεν τον άφησε να συμπληρώσει την φράσι του.

— Είμαι ο Ίεζεκιήλ Χίγκινς, είπε. Ο έξενος του Μπίρτσιγκτον τον όποιον έβάλατε άνθρώπους για να τον άπαγάγουν, και μέσα στο σπίτι του όποιου έγκαταστήσατε ένα άπό τους άνθρώπους σας για να τον κατασκοπεύει και να τον οδηγεί στην καταστροφή.

Ο πρεσβευτής έκανε πώς δεν κατάλαθε τίποτα.

— Δεν ξέρω για τί πράγμα μου μιλάτε, είπε, και έπειδή δεν βρίσκομαι εδώ για να μαντεύω...

Απλώσε τό χέρι του προς ένα ηλεκτρικό κουδούνι που ήταν επάνω στο γραφείο του, αλλά ο Χίγκινς τον σταμάτησε.

— Θά σας πληροφορήσω έγω περί τίνος πρόκειται, είπε. Πρό δεκαπέντε ήμών έδολοφονήθη ένας άνθρωπος μέσα σε μία έκκλησία. Μία γυναίκα που έφυγε να είναι εκεί άπλήθη και έφυλακίσθη. Συμφωνώ ότι αυτό δεν ήταν δικό σας έργο παρά έργο των έχθρων σας, των κομμουνιστών. Αλλά ύστερα από αυτό, οι άνθρωποι σας έβαλαν φωτιά στο σπίτι, μέσα στον όποιον

ήταν φυλακισμένη η γυναίκα αυτή, και έπαφελούμενοι της συγχύσεως, που έγινε, την άπληγαξαν για λογαριασμό τους.

— Ωραίο άστυνομικό διήγημα, είπε ο πρεσβευτής. Σας συγχάριω για την έμπνευσί σας.

Δεν τελείωσε ακόμη, τον διέκοψε ο Χίγκινς, και έσως, όταν τελείωσε αλλάξατε γνώμη. Η γυναίκα αυτή μετεφέρθη μέσα σε ένα ψεύτικο αυτοκίνητο του σταθμού των Πρώτων Βοηθειών σε κάποιο σπίτι που τό γνωρίζετε πολύ καλά και του όποιου αν θέλετε μπορεί να σας δώσω την διεύθυνσι. Χάρης σε κάποιο θαύμα κατόρθωσε σήμερα τό πρωί να έλευθερωθί. Αλλά, δυστυχώς, η σωτηρία της στολίστηκε στην έλευθερία εκείνης που είχε πάει για να την γλυτώσει. Άπόψε οι άνθρωποι σας πρόκειται να υποβάλουν αυτήν την άλλη σε κάποιο φοβερό μαρτύριο και αυτό ακριβώς θέλω να προλάβω.

Ο πρεσβευτής που έμενε ως την στιγμή αυτή έσπλωμένους αδιάφορα στην πολυθρόνα του, άνασηκώθηκε

λιγάκι και είπε:

— Για αυτό λόγο θα είχαν συμβεί όλες αυτές οι μηχανορραφίες, τις οποίες δεν πιστεύω καθόλου και για τις οποίες θα μου επιτρέψετε να γελάσω;

— Η φωνή του 'Ιεζεκιήλ Χίγκινς έγινε πιο θραυρά.

— Διότι υπέθεταν ότι η γυναίκα αυτή κατείχε κάποιο μυστικό.

— Μπα! Ποιό;

— Ένα έγγραφο του είχε επάνω του ο άνθρωπος που έδολοφονήθη, ο ειδικός άπεσταλμένος σας, αλλά που δεν θρήνηκε στις τσέπες του.

— Και, κατά την γνώμη σας, η γυναίκα αυτή κατέχει πραγματικά το μυστικό;

— Η γυναίκα αυτή δεν είναι εις θέσιν να σας ειπή τίποτα.

— Γιατί;

— Διότι μόνον εγώ κατέχω το μυστικό.

— Η σιγή που ακολούθησε τα λόγια αυτά έταράχθη από τον κρότο ενός βάζου που έσπασε.

— Ο ρωμαλέος άνθρωπος που άκουμπωσε τον άγκώνα του επάνω στο τζάκι, το είχε ρίξει άθελά του κατά γής. Ο 'Ιεζεκιήλ Χίγκινς φαντάστηκε για μία στιγμή ότι θα του επιτίθετο και γι' αυτό γύρισε απότομα προς το μέρος του κολοσσού.

— Από την έκφραση του προσώπου του θεασιώθηκε όμως ότι επρόκειτο για άπροσεξία. Τον κύτταξε πιο προσεκτικά και σχημάτισε άμέσως την γνώμη ότι η φυσιογνωμία του δεν του ήταν εντελώς άγνωστη.

— Είχε την εντύπωση ότι είχε ιδεί την φωτογραφία του στις έφημερίδες και συνεπέρανε από αυτό ότι θα ήταν κάποιος από τα σημαντικά πρόσωπα του Ρά-Χ.

— Ο κολοσσός μουρμούρισε μερικά άκατάληπτα λόγια και ύστερα, παραμερίζοντας τα θρύψαλα με το πόδι του, ξανακούμπωσε τον άγκώνα του επάνω στο τζάκι.

— Ο Χίγκινς γύρισε τότε πάλι και κύτταξε τον πρεσβευτή που έπαιξε νευρικά με ένα μολύδι. Έτοιμαζόταν να ειπή κάτι, αλλά τον πρόλαβε ο πρεσβευτής λέγοντας:

— Όστε ισχυριζόσθε ότι κατέχετε ένα μυστικό που είναι τόσο σημαντικό για μας, ώστε να δικαιολογή όλες αυτές τις μηχανορραφίες που μας άποκαλύψατε;

— Τα μάτια του 'Ιεζεκιήλ Χίγκινς καρφώθηκαν επάνω στα μάτια του πρεσβευτού:

— Ναί, είπε.

— Και ποιά είναι αυτό το μυστικό που δεν το κατέχει κανείς άλλος εκτός από σας;

— Ο Χίγκινς έτοιμαζόταν να απαντήσει. Άλλά την ίδια στιγμή είδε μέσα στον καθρέφτη το πρόσωπο του κολοσσού που είχε πάρει μιά έκφραση άγωνίας και μίσους. Σάν άστραπή πέρασαν τότε μερικές σκέψεις από το μυαλό του. Για να θρίσκειται αυτός ο άνθρωπος έκει μέσα και για να έχη το πρόσωπό του τέτοια άγωνιώδη έκφραση, θα είχε κάποιο λόγο. Θα ήταν άνακατεμένος κι' αυτός στο δράμα. Ποιάς ξέρει μάλιστα άν δεν ήταν και το κύριο πρόσωπο όλης αυτής της ιστορίας. Έξακολούθησε να τον παρακολουθή μέσα στον καθρέφτη έπειδή φοβόταν μήπως του έπιτεθή από τηνμιά στιγμή στην άλλη και άπειθυμένος προς τον πρεσβευτή ρώτησε:

— Θέλετε να μάθετε το μυστικό;

— Άφησε μονομιάς όλα τα σχέδια που έκανε στον δρόμο καθώς έρχόταν και άπεφάσισε να άκολουθήση την

έμπνευσι του της στιγμής.

— Ένα έγγραφο γάμου, είπε σκυθώντας προς το μέρος του πρεσβευτού.

— Είχε πάρει τέτοια θέσι, ώστε να παρακολουθή ταυτοχρόνως την εντύπωση που θα έκαναν οι λόγοι του στον πρεσβευτή και στον άνθρωπο που στεκόταν πίσω του. Ο πρεσβευτής έδειξε άπλωσε κατάπληξι, αλλά το πρόσωπο του άλλου συνωφρυνήθηκε, προμηνύοντας κάποιαν άποτομη έκρηξι.

— Και αυτό το έγγραφο γάμου, είπε ο πρεσβευτής με ύφος ανθρώπου που προσπαθεί να γελοιοποιήση κάτι που άλλος το θεωρεί για σοβαρό, ήταν, κατά την γνώμη σας, τόσο σοβαρό, ώστε να δικαιολογή όλα όσα διηγηθήκατε πριν;

— Άρκετά σοβαρό, είπε ο 'Ιεζεκιήλ Χίγκινς, προσπαθώντας να άποφύγη κάποιαν άπρόσεκτη άπάντησι που θα μπορούσε να καταστρέψη από τη θά στήν στιγμή στην άλλη όλο το εύθραυστο οικοδόμημα του ψέματός του.

— Άπό τότε είναι αυτό το έγγραφο: ρώτησε ο πρεσβευτής τραβώντας κοντά του ένα κομμάτι χαρτί.

— Άπό τα 1872. Μεταξύ της 15ης Μαρτίου και της 17ης Άπριλίου.

— Άρα ένα πολύ παλιό έγγραφο. Θα μπορούσε κανείς να φαντασθή, ότι θα ήταν η ληξιαρχική πράξις του μοργανατικού γάμου ενός των πρώην αυτοκρατόρων μας.

— Η άπάντησις του 'Ιεζεκιήλ Χίγκινς ήρθε άμέσως.

— Έκτός άν πρόκειται για τον γάμο κάποιου σημαντικού συγχρόνου προσώπου.

— Ο άνθρωπος που στεκόταν δίπλα στο τζάκι έδειχνε άπειλητικές διαθέσεις. Καθισχύσασε όμως πάλι και τότε ο Χίγκινς έξακολούθησε την συζήτησή του με τον πρεσβευτή.

— Και για να άποκτήσουμε το έγγραφο αυτό θυσιάσαμε την ζωή ενός ή δύο ανθρώπων. Και χάθηκε;

— Οι άνθρωποι σας θα σας έχουν πληροφορήσει γι' αυτό.

— Και είσαστε σείς ο μόνος που μπορεί να μας άποκαλύψη που εύρίσκειται;

— Άκριβώς.

— Γιατί;

— Διότι το έχω εγώ στην κατοχή μου και την στιγμή αυτή θρίσκειται μέσα στην τσέπη μου.

— Την ίδια στιγμή ο άγνωστος έτοιμάστηκε να του έπιτεθή, αλλά μόλις άντίκρουσε το άποφασιστικό θέλημα του Χίγκινς και τις γροθιές του σφιγμένες, έτοιμες για να μπουν εις ένέργειαν, σταμάτησε.

— Δόστε μου αυτό το έγγραφο, μούγγρισε. Δόστε το μου, γιατί διαφορετικά θα σας πετάξω τα μυαλά στον άέρα.

— Τράβηξε από την τσέπη του ένα πιστόλι και το διηύθυσε επάνω στον 'Ιεζεκιήλ Χίγκινς. Έκείνος, που είχε ειπή το ψέμμα του χωρίς να σκεφθή που θα κατέληγε, δεν κινήθηκε από την θέσι του. Η ιδέα ότι δεν είχε πέσει έξω και ότι ίσως σε λίγο θα νικούσε όριστικά, του έδινε καταπληκτικό θάρρος. Κύτταξε ψυχρά τον άντίπαλο και άνασκηκόνοντας τους ώμους του, είπε:

— Βρίσκομαι στο Λονδίνο, στην πατριδα μου. Έδω άπέναντι στέκουν δυό άστρυφύλακες. Δεν έχω παρά να δώλω μιά δυνατή φωνή και τότε, τόσο το χειρότερο για σας.

— Ο κολοσσός κατάλαβε ότι η θέσις του ήταν δύσκολη και κύτταξε τον

πρεσβευτή προσπαθώντας να διαβάση τις σκέψεις του. Έκείνος είχε θγάλει πάλι ένα τσιγάρο από την τσέπη του, το άναψε με όλη του την ήσυχία και ύστερα είπε με ήρεμο ύφος:

— Νομίζω ότι η έξοχότης σας δεν κάνει καλά να έξάπτεται έτσι. Φρονώ ότι πρό παντός άλλου πρέπει να συνεννοηθούμε.

— Άστερα γύρισε προς τον Χίγκινς και πρόσθεσε:

— Δεν πιστεύω ότι ο μόνος σκοπός, για τον όποιο ήρθατε έδω, ήταν να μας κάνετε αυτές τις άποκαλύψεις. Ιίεότε μας τον πραγματικό σκοπό της σκέψέως σας.

— «Θέέ μου!» ψιθύρισε ο 'Ιεζεκιήλ Χίγκινς τόσο σιγά, ώστε δεν άκουσθηκε από κανένα. Του φαινόταν ότι όλα έφθαναν πιά προς το τέλος τους.

— Μιά γυναίκα είναι φυλακισμένη, πρόφερε με φωνή που σιγόνεμε. Ξέρω ότι άπόψε οι άνθρωποι σας θα προσπαθήσουν να την άναγκάσουν να μιλήση. Αυτό δεν πρέπει να γίνει. Διατάξτε άμέσως να μη της συμβή τίποτα, διατάξτε να την άφήσουν άμέσως έλεύθερη.

— Και τί μας προσφέρετε εις άντάλλαγμα ρώτησε ήρεμα ο πρεσβευτής;

— Ο Χίγκινς ένιωσσε την καρδιά του να σταματά. Τί μπορούσε να προσφέρη άφου δεν είχε τίποτα και άφου όλα όσα έλεγε ήταν μπλόφα; Και μ' όλα ταύτα δεν ήθελε να έγκαταλείψη τον άγώνα.

— Το έγγραφο, είπε.

— Νά το ίδουμε.

— Ο 'Ιεζεκιήλ Χίγκινς καταλαθεναί τις δυνάμεις του να τον έγκαταλείπουν. Νόμιζε πως του είχε κοπεί η μιλιά. Έκανε όμως μιάν υπέρτερη προσπάθεια και είπε:

— Τηλεφωνήστε πρώτα. Η ώρα περνάει. Θα κάνω ύστερα, διτι πρέπει.

— Ο πρεσβευτής φάνηκε διστακτικός. Σκέφθηκε έντούτοις, ότι είχε άποσδηποτε τον Χίγκινς στα χέρια του και ότι δεν ρισκοκινδύνευε τίποτα άν διάταζε μιά μικρή άναβολή. Σήκωσε το άκουστικό, κάλεσε έναν άριθμό και περίμενε λίγα δευτερόλεπτα, χωρίς να μιλή. Άστερα ρώτησε σε ποιά σημείο θρίσκόντουσαν τα πράγματα. Μιλούσε άγγλικά...

— Μη κάνετε τίποτα από όσα έχωμε άποφασίσει, είπε σε λιγάκι. Βάλτε την γυναίκα άμέσως σε ένα αυτοκίνητο και οδηγήστε την στην πόρτα της πρεσβείας. Θα σας δώσω άργότερα περισσότερες οδηγίες.

— Ξανακρέματε το άκουστικό και σηκώνοντας σιγά το κεφάλι του είπε στον Χίγκινς:

— Τώρα είναι η σειρά του έγγραφου.

— Η στιγμή την όποια έτρεμε είχε φθάσει. Η στιγμή για την όποια είχε παρακαλέσει τον Θεό να κάνει κανένα θαύμα. Αισθάνθηκε ένα ρίγος να διατρέχη όλο του το κορμί και έκλεισε για μιά στιγμή τα μάτια του. Σκεπτόταν με ποιά τρόπο θα μπορούσε να κερδίση καιρό για να γίνει το θαύμα που περίμενε.

— Ο πρεσβευτής είχε άπλωσει κι' όλας το χέρι του. Τότε ο 'Ιεζεκιήλ Χίγκινς ξεκούμπωσε το σακκάκι του έβγαλε το πορτοφόλι του και τράβηξε από μέσα ένα σφραγισμένο ράκελλο.

(Συνέχεια στο επόμενο).

Ένας χαριτωμένο εύδυμο διάλογος

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Η πρωταγωνίστρια.
Ο πρωταγωνιστής.
Ο Άντς.

(Η σκηνή σ' ένα καμαρίνι του θεάτρου).

Η ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ.— Μιά όλοκληρη ώρα περιμένω για την πρόβα κι' ακόμα δεν φάνηκαν οι άλλοι. Είναι φρίκη! Χάνει κανείς άδικα τον καιρό του. Κι' όσο σκέπτομαι πως ακόμα δεν κατώρεωσα να πάω στη μοδίστρα!

Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ (μπαίνοντας).— Τί φασαρία!

Η ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ.— Λοιπόν, πότε θ' αρχίσω ή πρόβα;

Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ.— Μήπως ξέρω κι' εγώ; Ο σκηνοθέτης μου λέει πως ή σκηνή δεν θάναί έλεύθερη πριν από δυό ώρες.

Η ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ.— Δυό ώρες!

Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ.— Ναί! Έξ αίτίας της Έλληνικής όρχήστρας που καθυστέρησε. Το άεροπλάνο έπαθε κάποια βλάβη. Φαίνεται πως ή άεροπορική συγκοινωνία...

Η ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ.— Άδία, φορώ για όλα αυτά. Έγώ έχω ένα σωρό δουλειές. Άν δεν άρχισω άμέσως ή πρόβα, εγώ φεύγω.

Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ.— Περίμενε ένα λεπτό! Δεν χάθηκε ο κόσμος! Θα προσπαθήσω να τα κανονίσω. Τί λές; Κάνομε έδω την πρόβα;

Η ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ.— Έδω; Χωρίς σκηνικά;

Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ.— Μπορούμε σήμερα να κάνωμε τη δουλειά μας και χωρίς αυτά. Άρκει να ξέρωμε τους ρόλους μας.

Η ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ.— Πώς διάβολο θα κάνωμε;

Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ.— Θα δής. Είναι άπλούστατο. Η σκηνή γίνεται σε μιά κρεββατοκάμαρα. Συνεπώς: θα πάρωμε μερικά καθίσματα και θα τα θεωρήσωμε για έπιπλα.

Η ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ.— Δηλαδή;

Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ.— Σοφ είπα πως είναι άπλούστατο. Στ θεάτρο, πρέπει κανείς να ξέρη να τα βολεύη. Άλλοτε, στην Κομέντια ντέλ Άρτε...

Η ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ.— Μην άργίσις πάλι την άκατάσχετη φλυαρία σου... Πές μου καλύτερα τί θα κάνωμε.

Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ.— Νά. Έχομε έδω τρία καθίσματα. Το πρώτο, στα δεξιά, αντιπροσωπεύει τη ντουλάπα. Αυτό στη μέση, θα είναι το τραπέζι, και το άλλο, το τρίτο, το κρεβάτι.

Η ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ.— Μά το κρεβάτι πρέπει να είναι στη μέση του δωματίου!

Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ.— Ωραία! Τότε θ' αλλάξωμε τους ρόλους: το καθίσμα της μέσης παριστάνει το κρεβάτι. Θαυμάσια! Πού θα βρίσκαμε καλύτερα; (Γελά).

Η ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ.— Έσώ,

έτσι είσαι πάντα. Όλα τα βρίσκεις θαυμάσια. Κι' ο κωμικός, που διάβολο είναι!

Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ.— Ά, μά-

Η ΠΡΟΒΑ

του Μαξίμ

λιστα! Ο κωμικός! Ο κακόμοιρος, έμαθα πως είναι άρρωστος. Η κατάστασης του μάλιστα φαίνεται πως είναι άρκετά σοβαρή. Οι γιατροί...

Η ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ.— Άσε τους γιατρούς, και πές μου τί θα κάνωμε τότε...

Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ.— Τότε, ό σκηνοθέτης πρέπει να μας στείλη αντικαταστάτη.

Η ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ.— Ω, ραί! Δεν βά.ομε κανένα καθίσμα και γι' αυτόν;

Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ.— Προτιμότερο παρά τίποτα. Όπωςδήποτε, άν δεν μωρέση ν' άρθη, πρέπει κάποιος να τον αντικαταστήση.

Η ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ.— Και πως θα τα καταφέρη;

Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ.— Άπλούστατα! Δεν ύποβολεύς θα τον βοηθήση.

(Χτυπών στην πόρτα).

Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ.— Νά, αυτός θάναί σίγουρα!

ΑΝΤΟΣ (μπαίνοντας).— Έδω γίνονται οι πρόβες;

Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ.— Μήπως είσαι ο άντικαταστάτης;

ΑΝΤΟΣ.— Ναί, εγώ είμαι. Με στέλνει ο σκηνοθέτης.

Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ.— Ωραία! Έπαιξες ποτέ σου;

ΑΝΤΟΣ.— Πως όχι! Χιλιάδες φορές!

Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ.— Άς μη χάνωμε καιρό. Έξ άλλου, δεν έχει να πη και πολλά πράγματα. (Προς τον Άντς): Ίδού: εγώ θα σοφ πω τί πρέπει να κάνης; Βρίσκεισι στην κρεββατοκάμαρα της κυρίας.

ΑΝΤΟΣ.— Πού είναι αυτή ή κρεββατοκάμαρα;

Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ.— Έδω, νά, κύτταξε αυτά τα καθίσματα. Το πρώτο παριστάνει τη ντουλάπα. Το δεύτερο το κρεβάτι και το τρίτο το τραπέζι. Κατάλαβες;

ΑΝΤΟΣ.— Ά... κατάλαβα. Θα πήρε φαίνεται ο δικαστικός κλητήρας τα έπιπλα...

Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ.— Μά όχι, μά όχι! Είναι γιατί τα σκηνικά δεν έτοιμάσθηκαν άκόμη. Λοιπόν, αυτά τα καθίσματα αντικαθιστούν τα σκηνικά.

ΑΝΤΟΣ.— Στα καθίσματα καθίζουν τα σκηνικά;

Η ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ.— Τί βλάκας, Θεέ μου!

Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ.— Μη συγχίζεσαι, αγαπητή μου. Όλα θα διορθωθούν. Άφησέ με να του εξηγήσω πως έχωμε τα πράγματα.

ΑΝΤΟΣ.— Δεν ύπάρχει έδω αύλας;

Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ.— Μη σκατίζεσαι για την αύλαία. Έδω ύποθέτομε πως ή σκηνή έχει άνοιξει.

ΑΝΤΟΣ.— Και πρέπει να την κλείσωμε;

Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ.— Άφη-

ρές! Πρέφα, κοντσίνα. Ρούσσκο μπιλλιάρδο...

Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ.— Δε σε ρωτώ γι' αυτό. Έπαιξες ποτέ θεάτρο;

ΑΝΤΟΣ.— Θεάτρο; Θεάτρο; Ποιά θεάτρο;

Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ (φουρκι-

σμένος).— Μάλιστα, θεάτρο! Τί θα κάνης έδω;

ΑΝΤΟΣ.— Έγώ. Πρόβες. Έπειδή, έφέρετε, αυτό τον καιρό είμαι άνεργος... Άλλοτε έκανα τον ύδραυλικό... Όξυγονοκολλήσεις, έγκαταστάσεις νερού, αερίοφωτος, καλοριφέρ... Άν καμιά φορά στο σπίτι σας...

Η ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ (έξω

φρενών).— Μου φαίνεται πως μας κοροϊδεύει, ο σκηνοθέτης σου! Μας στέλνει έναν ύδραυλικό για πρώτο κωμικό! Είναι άνήκουστο!

Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ.— Μη θυμώνης κοπέλλα μου! Όλα θα διορθωθούν. (Προς τον Άντς): Επί τέλους, έχεις ποτέ σου δουλέψει στη σκηνή;

ΑΝΤΟΣ.— Πολλές φορές! Έγώ Έγώ έχω βάλει τους σωλήνες του αερίοφωτος.

Η ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ.— Αυτό είναι το μόνο που κάματε στο θέατρο;

ΑΝΤΟΣ.— Όχι. Έτοποθέτησα και τα νερά στα καμαρίνια.

Η ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ.— Αυτό είναι πρωτάκουστο!

Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ.— Μη συγχίζεσαι, αγαπητή μου! Όλα θα κανονισθούν. Θα του δώσωμε το χειρόγραφο του ρόλου. (Προς τον Άντς): Ξέρεις να διαβάσης;

ΑΝΤΟΣ.— Νεράκι! Έβγαλα την τετάρτη δημοτικού στα δεκατέσσερα μου χρόνια.

Η ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ.— Τόσο νέος;

ΑΝΤΟΣ.— Τί να γίνει, κυρά μου; Έμεις οι φτωχοί, μικροί-μικροί, τι προφτάσουμε να σπουδάσουμε.

Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ.— Άς μη χάνωμε καιρό. Έξ άλλου, δεν έχει να πη και πολλά πράγματα. (Προς τον Άντς): Ίδού: εγώ θα σοφ πω τί πρέπει να κάνης; Βρίσκεισι στην κρεββατοκάμαρα της κυρίας.

ΑΝΤΟΣ.— Πού είναι αυτή ή κρεββατοκάμαρα;

Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ.— Έδω, νά, κύτταξε αυτά τα καθίσματα. Το πρώτο παριστάνει τη ντουλάπα. Το δεύτερο το κρεβάτι και το τρίτο το τραπέζι. Κατάλαβες;

ΑΝΤΟΣ.— Ά... κατάλαβα. Θα πήρε φαίνεται ο δικαστικός κλητήρας τα έπιπλα...

Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ.— Μά όχι, μά όχι! Είναι γιατί τα σκηνικά δεν έτοιμάσθηκαν άκόμη. Λοιπόν, αυτά τα καθίσματα αντικαθιστούν τα σκηνικά.

ΑΝΤΟΣ.— Στα καθίσματα καθίζουν τα σκηνικά;

Η ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ.— Τί βλάκας, Θεέ μου!

Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ.— Μη συγχίζεσαι, αγαπητή μου. Όλα θα διορθωθούν. Άφησέ με να του εξηγήσω πως έχωμε τα πράγματα.

ΑΝΤΟΣ.— Δεν ύπάρχει έδω αύλας;

Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ.— Μη σκατίζεσαι για την αύλαία. Έδω ύποθέτομε πως ή σκηνή έχει άνοιξει.

ΑΝΤΟΣ.— Και πρέπει να την κλείσωμε;

Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ.— Άφη-

— Θεάτρο; Θεάτρο; Ποιά θεάτρο;

σε τ' άστειά και πρόσεξε: Λοιπόν, εξακολουθώ: 'Ο κύριος και η κυρία λείπουν στο θέατρο, και εσύ έρχεσαι να κλέμης.

ΑΝΤΟΣ. — Νά με συμπαθά ή άφεντιά σου! 'Ολα κι' όλα, έγώ είμαι τίμιος άνθρωπος!

'Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ. — Μά ει-
ναι στην κωμωδία!

ΑΝΤΟΣ. — 'Α... στην κωμωδία...
Είπα κι' εγώ... 'Εμείς, ξέρεis, άς ή-
μαστε και φτωχοί, τó μέτωπό μας
τόχομε καθαρό...

'Η ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ (άπελπι-
σμένη). — Δεν καταλαβαίνει τίπο-
τα...

'Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ. — Πώς
πως: 'Ολα θα τα καταλάβη. 'Αφη-
σέ με να τόν οδηγώσω. 'Ακουσε,
παιδί μου. Μπαίνεις λοιπόν με άντι-
κλείδι, και βρίσκεις στην κρεββα-
τοκάμαρα.

ΑΝΤΟΣ. — Μπήκα.

'Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ. — Πολύ
ώραία! 'Ανοίγεις λοιπόν την ντου-
λάπα. 'Εμπρός!

('Ο 'Αντός προχωρεί προς τó κά-
θισμα της μέσης).

'Η ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ. — Στά-
σου, σάσου! 'Ανοίγεις τó κρεβ-
βάτι!

ΑΝΤΟΣ. — Ποιό κρεβάτι;

'Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ. — Μά ει-
παμε πως τó καθισμα της μέσης πα-
ριστάνει τó κρεβάτι.

ΑΝΤΟΣ. — 'Α, καλά! 'Ετσι πές,
ντέ!

'Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ. — Μά σου
τώρα. Τó καθισμα δεξιά είναι ή
ντουλάπα. Τó μεσαίο είναι τó κρεβ-
βάτι, και τó άριστερό είναι τó τρα-
πέζι.

ΑΝΤΟΣ. — Καλά, θα προσπαθή-
σω να τά θυμηθώ: Τó κρεβάτι δε-
ξιά είναι ή ντουλάπα.

'Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ. — 'Οχι

Τό καθισμα.

ΑΝΤΟΣ. — 'Αι Τό κρεβάτι δε-
ξιά είναι τó καθισμα.

'Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ. — Λάθος!

Τό καθισμα δεξιά.

ΑΝΤΟΣ. — Κατάλαβα: Τό κάθι-
σμα δεξιά είναι κρεβάτι.

'Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ. — 'Οχι. ή
ντουλάπα.

ΑΝΤΟΣ. — 'Υπάρχει κρεβάτι μέσ'

στη ντουλάπα;

'Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ. — Δεν κα-
ταλαβαίνεις τίποτα, άνθρωπέ μου!

Είπα ότι τó καθισμα δεξιά είναι ή
ντουλάπα.

ΑΝΤΟΣ. — 'Ας είναι κι' έτσι. 'Α-

φού τó θέs. Μά δέ μοιάζει καθόλου
για ντουλάπα αυτό τó καθισμα.

'Η ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ. — 'Αν ή-
ξακολουθήσετε, θα με πιάσουν τά
νεύρα μου.

'Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ. — Μη μάs
διακόπτεis, αγαπητή μου! Βλέπεις
ότι μπήκαμε στο δρόμο. (Προς τόν
'Αντός:) Λοιπόν, λέγαμε: Προσπα-
'Αντός:) Λοιπόν, λέγαμε: Προσπα-
θείς ν' ανοίξεις την ντουλάπα. 'Εκει-
θείς ν' ακούς θόρυβο, πώς και
νι ή σιγίμη κάτω από τó κρεβάτι.

κρύβεται!

Πήγαινε!

'Η ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ. — Μά δ-

χι! Αυτό είναι τó τραπέζι.

ΑΝΤΟΣ. — 'Α, ξέγασα.

'Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ. — Τό κρεβ-
βάτι είναι τó καθισμα της μέσης.

Κρύψου από κάτω.

ΑΝΤΟΣ. — Μά ποτέs δεν θα γω-
ρέσω κάτω από ένα καθισμα. Κυ-

τάρω κάτω από ένα καθισμα. Κυ-

τάρω κάτω από ένα καθισμα. Κυ-

τάρω κάτω από ένα καθισμα. Κυ-

τάρω κάτω από ένα καθισμα. Κυ-

τάρω κάτω από ένα καθισμα. Κυ-

τάρω κάτω από ένα καθισμα. Κυ-

τάρω κάτω από ένα καθισμα. Κυ-

τάρω κάτω από ένα καθισμα. Κυ-

τάρω κάτω από ένα καθισμα. Κυ-

ρία μπαίνει στο δωμάτιο και βάζει
τις φωνές. 'Εσύ, πετιέσαι επάνω.
('Ο 'Αντός κάνει να σηκωθεί, και
δέχεται τó καθισμα στο κεφάλι).

ΑΝΤΟΣ. — Νά πάρη ή διάβολος!

Θά σπάσωμε τά κεφάλια μας, έδώ.

'Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ. — Δεν έ-

πρεπε να σηκωθείς τόσο άπτότομα.

Κρύψου πίσω από τó τραπέζι. 'Οχι.

δχι αυτού! Είναι ή ντουλάπα!

ΑΝΤΟΣ. — 'Α, καλά, λοιπόν: Τό-

τε έδώ...

'Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ. — Ούτε ή-

δω! 'Εκεί, δεξιά...

'Η κυρία ρίχνει τó μαντώ της πά-

νω στο τραπέζι και ξεπλώνει στο

κρεβάτι.

(Πετά τó μαντώ της στον 'Αντός).

ΑΝΤΟΣ. — 'Ε, τί κάνεις αυτό;

Θά με σκάσης! Τράβα του από τó

κεφάλι μου!

'Η ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ. — Είναι

άδύνατον να κάμη κανείς πρόβες με

τέτοιες συνθήκες.

'Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ. — 'Υπο-

μονή, αγαπητή μου, ύπομονή, και ή-

λα θα διορθωθούν. Πλάγιασε στο

κρεβάτι! 'Αυτό αυτού! Αυτό είναι

τó ντουλάπι.

'Η ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ. — Καλά,

καλά! 'Αρχισα κι' εγώ να τά χάνω.

Αυτό παθαίνει κανείς όταν μπλέξη

με πολύ έξυπνους.

'Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ. — 'Ο κύ-

ριος μπαίνει στο δωμάτιο, πλησιάζ-

ει την κυρία και της λέει: 'Ποιό ά-

κόμη τó κεφάλι σου;

ΑΝΤΟΣ. — 'Αν πονή τó κεφάλι της

να πάρη μια άσπρινα.

'Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ. — 'Αφη-

σε τά λόγια και πήγαινε πίσω από

τó τραπέζι! 'Οχι αυτού! — Είναι τó

κρεβάτι! Δεξιά!

ΑΝΤΟΣ. — Νά πάρη ή όρνή! Θά

τρελλαθώ μ' αυτά τά παληοκαθί-

σματα! Δεν μπορείτε να έχετε επι-

πλά όπως όλοι ο κόσμος;

'Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ. — 'Αφού

σου είπα ότι δεν είναι έτοιμα ακό-

μη;

'Η ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ. — 'Εγώ,

παραίτομαι. Δεν έχω τή δύναμη να

ΟΠΩΣ ΗΤΑΝ

Μιά γυναικεία φωνή από
τó τηλέφωνο: — Μά δχι, δεν θα
υπάρχη καμιά έτικέτα. Είναι μια
οικογενειακή συγκέντρωση, μπορεί-
τε, λοιπόν, νάρηθε όπως είδατε...

εξακολουθήσω.

'Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ. — 'Υπομο-
νή, είπαμε, αγαπητή μου. 'Αφού δεν
θέλετε να παραστήσετε, άς έπανα-

λάβουμε άπλώς τó κείμενο. Λοιπόν,

άρχίζω. (Προς τόν 'Αντός:) 'Ο κύ-

ριος προχωρεί προς την ντουλάπα,

ανακαλύπτει τόν κλέπτην και κραυ-

γάζει: Ψηλά τά χέρια! Τί γυρεύεις

έδώ;

ΑΝΤΟΣ. — Σου είπα πως μ' έστει-

λε ή σκηνοθέτης.

'Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ. — Αυτό τó

ξ,ρω. Σε ρωτώ, τί κάνεις έδώ, στο

έργο;

ΑΝΤΟΣ. — Μά δέ σοδιά;

'Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ. — Στο έρ-

γο, παιδί μου, στο έργο! 'Όταν σε

ρωτήσω: «Τί κάνεις έδώ;», εσύ πρέ-

πει να μου απαντήσεις: «Γυρεύω κά-

τι έμπιστευτικά έγγραφα».

ΑΝΤΟΣ. — Πιστοποιητικά, έγγρα-

φα; Τί ναι πάλι τούτα;

'Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ. — 'Εμπι-

στευτικά έγγραφα. Δεν ξέρεις να

διαβάσεις;

ΑΝΤΟΣ. — Ξέρω, μά δεν βλέπω.

'Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ. — Πλησί-

ασε τότε τή λάμπα.

ΑΝΤΟΣ. — Δεν γράφει τέτοιο προ-

γμα 'δω-πάνω.

'Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ. — 'Εγώ

σου λέω: πλησίασε τή λάμπα για

να μπορέσης να διαβάσεις. Λοιπόν,

εξακολουθώ: «Ποίος άθλιος σάς έ-

στειλε έδώ;

ΑΝΤΟΣ. — 'Ο σκηνοθέτης. Σου τó

είπα έκαστó φορές.

'Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ. — Μά, να

πάρ' ή όρνή. Διάβασε τó χαρτί

σου! Ξαναρχίζω: «Ποίος άθλιος σε

έστειλε έδώ;

ΑΝΤΟΣ (διαβάζοντας): «Τόν 'Ι-

ούλιο θα κλείσω τά είκοσι χρόνια,

και αγαπώ υπερβολικά τήν μητέρα

μου».

'Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ. — Τί λές

έκεί; Τρελλάθηκεs.

ΑΝΤΟΣ. — 'Α, ά! 'Εκαμα λάθος.

Γύρισα δυό φύλλα μαζί.

'Η ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ. — Τί σε

λάτει! Κοντεύω να τρελλαθώ.

'Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ. — 'Αφη-

σέ με να καγονίσω εγώ τά πράγμα-

τα. (Προς τόν 'Αντός:) 'Εξακολου-

θώ: «Ποίος άθλιος σε έστειλε έδώ;»

ΑΝΤΟΣ (διαβάζοντας): Αισθάνο-

μαι ότι θα έχω σε λίγο ένα παιδί.

'Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ. — Μά δεν

είναι αυτό! Πού βρίσκεις; (Τού

παίρνει τά χειρόγραφα). Νά πάρη

ή διάβολος! 'Εδώ είναι ή δεύτερη

πράξις...

'Η ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ. — Βλέ-

πεις πολύ καλά ότι ή νέος αυτόs εί-

ναι τελείως αποβλακωμένος.

ΑΝΤΟΣ. — 'Ακου να σου πώ, κυ-

ρά μου! Νά μετράs τά λόγια σου.

Καλλίτερα θα κάμης να κυττάξης

τή φάτσα σου στον καθρέφτη!

'Η ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ. — Κτη-

νος! (Τού δίνει ένα ράπισμα).

'Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ. — 'Ησυ-

χία, επί τέλους, ήσυχία! (Προς τόν

'Αντός:) 'Εσύ, εξακολουθήσε τó

ρόλο σου. ('Απαγγέλλοντας:) «Ποί-

ος άθλιος σε έστειλε έδώ;»

ΑΝΤΟΣ. — Σου τώπα έκαστó φο-

ρές, πως είναι ή σκηνοθέτης που μ'

έστειλε έδώ, και που θα πάω τώρα

να τού σπάσω τά μουτρα, για να

μάθη να με ξαναστείλη! Παληαν-

θρώποι, όλοι σας! Δεν έχετε πεντά-

ρα για να πάρετε δυό έπιπλα, και

τολμάτε να βρίζετε τούς εργατικούς

άνθρώπους!

ΜΑΞΙΜ

'Η άγνωστη Μαρίκα Καλουτά

(Συνέχεια από τη σελίδα 32)

νει να άγανακτήs. Και να ένα πα-
ράδειγμα: Τήν παραμονή τού Εύα-
γγελισμού μετά την παράσταση, ή κ.
Καλουτά, που έχει μια συγκινητική
κλίση προς τήν θρησκεία, πήρε τά
δυό κορίτσια της κι' έπήγε στην
Μητρόπολι να μείνη λίγη ώρα στην
«όλονυχτία». Πού να σταθούν ό-
μως; Τά έκκλησιασμά είγε διακό-
ψει τήν προσευχή του και γάζεσε
τις δυό καλλιτέχνιδες.

Οι άδελφές Καλουτά είναι καλές
χριστιανές. 'Εξομολογούνται και
κοινωνούν συχνά, πηγαίνουν στην
έκκλησία, όσες φορές τούς μένει
καιρός, και τώρα τήν Μεγάλη 'Ε-
βδομάδα που δεν παίζουν, πηγαί-
νουν σε κάποιο χωριό της 'Αττικής,
όπου έχουν τήν εύτυχία ν' ακούσουν
τά Πάθη τού Κυρίου μέσα στην κα-
τανυκτικότητα τού χωρικού ναού.

ΟΙ ΘΑΥΜΑΣΤΑΙ:

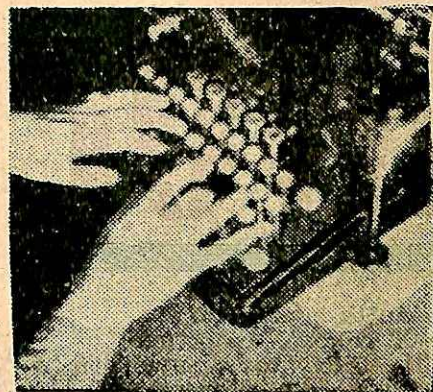
Θά μπορούσαμε να γράφαμε επί
ώρας για τήν δεσποινίδα Μαρίκα
Καλουτά, ή γάρος όμως μάs περιο-
ρίζει. Δεν μένει για να συμπληρώ-
σουμε τó πορτραίτο της συμπαθούς
καλλιτέχνιδος παρά τó επίμαχο ζή-
τημα τών θαυμαστών της, τών κα-
τακτησών της. Γιατί έχει άμέτρη-
τες. Τά γράμματα πιά, άφήστε τα!
Οι πιο συμπαθητικοί από τούς θαυ-
μαστές της ήσαν οι μουτσόι, που
υπογράφονταν πάντα στα γράμμα-
τά τους 'Ανδρέας και Μιχάλης, οι
δυό φίλοι. Χρόνια όλόκληρα της
έστελναν έρωτικές, φλογερωτάτου
περιεχομένου επιστολές. 'Εφθάναν
να μείνουν νηστικοί, για να πληρώ-
νουν τó ελατήριο τους, ώστε να
μπορούν ν' άπολαμβάνουν τήν Μα-
ρίκα έκ τού υπέρωου. Τελευταία ά-
κόμα κάποιος άλλος, μυστηριώδης
αυτός, θαυμαστήs, έκάθισε, ή ά-
θεόφοβος, κι' έγραψε 40 σελίδων
έρωτική έπιστολή, έν είδει σενα-
ρίου, εις τó όποιον διηγείται όλα
τά φοβερά και τρομερά ποιήματα
που υπέστη από τήν άγάπη του
προς τήν Μαρίκα.

«'Εβλεπα — γράφει κάπου — τή
φωτογραφία σου και κυπιόμουν
από τήν άπελπισία μου. 'Αν δεν σε
πάρω, θα τρελλαθώ. Διότι μοιά-
ζεις πάρα πολύ, είσαι ή ίδια, ή σω-
σίας της, μιάs κόρης που είχα λα-
τρέψει στη ζωή μου και που δεν
μόρεσαι να τήν παντρευθώ, γιατί
εδιάλεξε άλλον. Λοιπόν, πρέπει να
παντρευθώ κι' εγώ σέένα, που τής
μοιάζεις τόσο πολύ».

Μά αν συνεχίσωμε τó κεφάλαιο
αυτό, δεν θα τελειώσουμε ποτέ.

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

Οι Δακτυλό

Χαρούμενες και γελαστές πάντα στην Στοά
(Φέξη
στις μηχανές τους καθιστές γράφουν οι Δα-
κτυλό.
Μ' ένα γλυκό χαμόγελο, με μια ματιά, μια λέξι,
κλέβουν καθημερινώς καρδιές ή κάθε μια πεν-
(τέξη
κι' άς μόνο ρήμα ξέρουνε και κλίνουν τó φίλω.

Σκερτσόζες, σίκ και πεταχτές, όλο δροσιά και
(χάρη
κρυφοκυττούν άπ' τó φαρδύ τó τζάμι στη Στοά
τό νεαρό, τó γελαστό που άγρια τις φλερτάρει
και πούχει ως μόνη του δουλειά 'κεί μέσα να
(βολτάρη:
Είναι τά φλέρτ που βρίσκονται μόλις τώρα
(στο Α.

Και σάν μελίσσι χαρωπό φεύγουν τó μεσημέρι,
κι' οι θαυμαστές τους σιωπηλοί άκολουθούν δει-
(λοι,
Με μια ένθαρρυντική ματιά γίνονται άμέσως
(ταίρι
κι' από χαρά φεύγουν τρελλοί για κένα υπάρ-
(ποιός ξέρει;—
ένώ στις άκρες τών χειλιών πλανιέτ' ένα φύλλο.

Είναι τά φλέρτ που φτάσανε με βιάση ως τó
(Βήτα·
λίγα λογάκια έρωτικά, χαμόγελα, ματιές,
και «μ' αγαπά—δεν μ' αγαπά, με μια άσπρη
(μαργαρίτα·
Μά ή Λίτσα και ή 'Ελενα, ή Ρέα και ή Ρίτα
έχουν στα στήθη τους φωτιές...

'Η προσμονή τών Δακτυλό άρχίζει από τις ξέη,
μπερδεύονται τά δάκτυλα στα πλήκτρα—τί φρι-
(χτό!...
Κυττούν μια τó χειρόγραφο και μια τήν Στοά
(Φέξη,
—Τί σημασία αν ξεχαστεί πού και πού καμιά
(λέξι...—
Οι σκέψεις, βλέπεις,

Ο δρῆνος μιᾶς ψυχῆς

Στά μάτια της ελαμψαν δυό δάκρυα.

—Σ' αγαπώ, 'Αντρέ, σ' αγαπώ!
—'Οχι, δὲν μ' αγαπᾷς, ἐπανελάμβανε ὁλοένα καὶ πιδ ζωηρὰ αὐτός. Δὲν τὴν θέλω αὐτὴ τὴν ἀγάπη... τί νὰ τὴν κάνω; Πάρτηνε πίσω, ἄς τελειώνουμε... καὶ ἐξέλασέ με, ὅπως καὶ ἐγὼ θὰ σὲ ἐξέλασω...

Ἐξανόγιζε νὰ βηματίζῃ καὶ νὰ χερνομηῇ ἀτελείωτα.

Ἐάφνου στάθηκε καὶ ἔφερε τὸ χέρι του στὸ στήθος του. Στὸ πρόσωπό του ἦταν ζωγραφισμένος ὁ πόθος.

—Πονᾶ!... πόσο πινάκι! ἔκανε ἐρεκλίζοντας.

Ἡ Λυδία ἔτρεξε κοντά του γιὰ νὰ πόν συγκρατήσῃ.

Ἐπρεσε.

Τὸν δέχτηκε στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὸν ἐάπλωσε στὸν καναπέ.

—Πονᾷ... Ἐκεῖ... ἔκανε παραπονηδρικά σὰν παιδί, πιέζοντας τὸ στήθος του μὲ τὸ χέρι.

Στὰ χεῖλη του φάνηκε λίγο αἷμα.

Ἡ Λυδία, κατάγλωμη, τὸ σκούπισε.

Ὁ 'Αντρέ ἔκλεισε τὰ μάτια του. Εἶχε φοβερὴ ἀδυναμία. Φαινόταν σὰν νὰ ζοῦσε τὶς τελευταῖες του στιγμὲς.

Ἡ Λυδία κάθισε κοντά του, ἀνασκήκωσε τὸ κεφάλι του, τὸ ἀκούμπησε στὰ γόνατά της καὶ ἐστύλωσε τὰ μάτια της τρυφερά καὶ μὲ συμπόνια, πάνω του.

—'Ανοίξε τὰ μάτια του καὶ βλέποντάς την ἔτσι, χαμογέλασε μελαγχολικά.

—Τί μωρός, τί ἀσήμαντος, τί ταπεινός πού εἰμαι... Λυδία, μίλα μου, πές μου, μὲ συγχώρησε;

—Υποφέρετε;... Σ' αγαπᾷ.

Ἐσήκωσε ἀργὰ-ἀργὰ τὸ κεφάλι του.

—Τὸ ξέρω, μὲ δυό λόγια, μούδειξες ἐπὶ τέλους ποῖα εἶναι ἡ ἀγάπη σου... ἡ ἀγάπη πολλῶν γυναικῶν... Τὶς συγκινοῦν αὐτοὶ πού υποφέρουν... Εἶναι φκιαμένες γιὰ νὰ παρηγοροῦν καὶ νὰ γιατρεύουν... Ἐτσι δὲν εἶναι Λυδία;

—Σ' αγαπᾷ, γιατί σὲ αγαπᾷ, 'Αντρέ... καὶ θάδινα ἀδίστακτα καὶ τὴν τελευταία μου πνοή γιὰ νὰ σὲ κάνω εὐτυχισμένο, νὰ σοῦ ἀποδώσω τὴν ὕλη σου.

—Τὴν ὕλη μου... δηλαδή, τὴ δύναμη, τὴν ἐπιθυμία, τὸ χαμόγελο... Ὑγεία θὰ πῇ ἀγάπη... Διηλαθὴ νὰ ζῶ κοντά σου, μαζί σου, γιὰ πάντα. Ἀλλοίμονο... Εἰμαι τόσο ἀδύνατος. Μιά ζωηρὴ συγκίνησης εἶναι ἱκανὴ νὰ μὲ τσακίσῃ... Ὁ ἀδελφός μου ὁ Ζώρζ μοῦ τὸ εἶπε: Νᾶσαι ἡρεμῶς, οὔτε οἱ μεγάλες χαρές, οὔτε οἱ μεγάλες λύπες ἐπιτρέπονται στὴν κατάστασή σου... καὶ στὰ δυό ἄκρα βρίσκεται ὁ θάνατος... Φίλησέ με, Λυδία, σ' αγαπᾷ!

Ἐσκυψε καὶ τὸν φίλησε στὸ μέτωπο.

—Τί ὠραία, τί γλυκὰ, πόσο βαθεῖα εἶναι τὰ μάτια σου, Λυδία.

Ἐσώπασε γιὰ ἓνα λεπτό. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἐξακολουθοῦσε

ναῖνα ἐαπλωμένος στὰ γόνατα της Λυδίας.

—Ἐκπλήττεσαι, ἔ, Λυδία, πού μὲ βλέπεις τόσο ἀδύνατο σὺ πού εἶσαι τόσο γερή; Εἶναι ἓνα ὁλόκληρο ὥρο αὐτὸ πού μοῦ ἔκανε ἡ μητέρα μου... Ὑπέφερε τρομερὰ τὸν καιρὸ τῆς ἐγκυμοσύνης της, πάντα ἄρρωστη... Πέθανε λίγες μέρες μετὰ τὴν γέννησή μου... Πέθανε παρ' ὅλα τὰ κλάμματα τοῦ πατέρα μου, τὶς φωνὲς τοῦ Ζώρζ, ποῦταν δέκα ἔτων τότε, ποῦχε πιαστεί ἀπὸ πάνω της ὅσο μπορούσε δυνατότερα γιὰ νὰ μὴ μπορέσουν νὰ τοῦ τὴν πάρουν... Πόσες φορές δὲν μοῦ τὸχουν διηγηθῇ αὐτὸ τὸ δράμα... Ὁ πατέρας μου καὶ ὁ Ζώρζ εἶναι τελείως γεροί... Ἀλλὰ ἡ μητέρα μου ἦταν ἀξιοθρήνητη στὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς της... Ὁ γιατρός εἶπε πει δὲν ἦταν πειραγμένος ὁ πνεύμων της, ἀπ' τὶς στερήσεις καὶ τὶς στενοχώριες... Ἐγὼ χαλασμένο αἷμα νοχώριες... Μόνο χάρις στὶς πολλὲς περιποιήσεις ἔζησα... Ἀ... ἂν ζοῦσε ἡ καὶ μὲν ἡ μαρούλα μου...

—Τὴν ἀγαπᾷς, 'Αντρέ, χωρίς νὰ τὴν ἔχεις γνωρίσει;

—Ναί.

—Διατηρεῖς κανένα ἐνθύμιό της;

—Τὸ πορτραῖτό της.

—Ἦταν ὠραία;

—Ὑπέροχη... Ἐσθὴ πολύ... μ' ἔνα χτυπητὸ χρῶμα πού δὲν τὸ συναντᾷ κανεὶς παρὰ σπάνια... Εἶχε γεννηθῇ κοντὰ στὸ Μορβάν, στὸ Σαμεσόν, στὴν Χρυσή 'Ακτὴ... Δυὸ φορές τὸχουμε κάνει αὐτὸ τὸ ταξίδι ὁ Ζώρζ καὶ ἐγὼ γιὰ νὰ βροῦμε κανένα ἐνθύμιό ἐκείνης πού δὲν ὑπάρχει πιά καὶ παντοῦ μᾶς εἶπαν, χωρίς νὰ ξέρουν ὅτι εἴμαστε παιδιά της, ὅτι ἡ Ἰωάννα Μπερτερά, ἦταν στὰ χρόνια της ἀπ' τὰ ὠραιότερα κορίτσια τοῦ τόπου.

—Ἰωάννα Μπερτερά, εἶπες;

—Ναί, ἔτσι λεγόταν ἀνύπαντρη ἡ μαμά.

Ἐάφνου ἐστάθηκε, ἀνασηκώθηκε ἀπότομα, ἐκύτταξε τρομαγμένος ὕψω του καὶ ὕστερα ἐκύτταξε τὴν Λυδία.

Καὶ αὐτὴ εἶχε τιναχθεῖ ἀπ' τὴν ἐκπλήξη.

—'Ακουσε Λυδία; ἔκανε ὁ 'Αντρέ... μοῦ φάνηκε πὼς κάποιος ἀναστέναζε κοντά μας. Μήπως εἶναι κανεὶς ἐδῶ;

—Καὶ ἐγὼ τὸ ἀκουσα, ἔκανε τρομαγμένη ἡ Λυδία.

Ἐτέντωσαν τ' αὐτί.

Ἐνα αὐτοκίνητο περνοῦσε ἀπὸ κάτω καὶ ὕστερα ἀπ' αὐτὸ τὸ τραίνο.

Ἀπ' τὸ δρόμο ἀκούγονταν ἓνα σωρὸ φωνές.

Καὶ αὐτὸ ἦταν ὅλο.

—Θὰ γελαστήκαμε... Ποιὸς μπορεῖ νὰ νᾶναι;

—Πᾶω νὰ δῶ...

Ὁ 'Αντρέ σηκώθηκε, πῆγε στὴν τραπεζαρία, στὸ γάλλο, βεβαιώθηκε ὅτι ἡ πόρτα ἦταν κλειστή πάντα καὶ ἐγύρισε στὸ σαλόνι περνώοντας ἀπ' τὸ διάδρομο καὶ τὶς τραπεζαρίες.

Κανεὶς.

Ἐκανε νὰ μῆθι στὴν κουζίνα.

Ἡ πόρτα δὲν ἀνοίξε.

Καὶ ἐγύρισε στὸ σαλόνι.

—Εἴμαστε τρελλοί! ἔκανε χαμόγελόντας.

Ἐδῶ καὶ ἓνα χρόνο τώρα οἱ πρόκτορες τοῦ Ρουκέν ἔβγαζαν νὰ βροῦν τὴν Ἰωάννα Μπερτερά, τὴν δευτέρη κληρονόμο τῶν ἑκατὸ ἔ-

κατομμυρίων καὶ τίποτα δὲν εἶχαν κατορθώσει ἀκόμα, οὔτε ἂν ζοῦσε ἡ ἂν εἶχε πεθάνει καν αὐτὴ ἡ γυναίκα.

Ἐνα χρόνο τώρα οἱ ἄνθρωποι τοῦ Μουράτ τὴν ἀναζητοῦσαν ἐπίσης, μοιράζοντας καὶ ταξιδεύοντας τοὺς κόσμου τὰ λεπτὰ, ἀλλὰ χωρίς νὰ κατορθώσουν τίποτα.

Καὶ νὰ πού μιά σύμπτωσης ἔφτασε γιὰ νὰ μᾶθη κείνου πού ζητοῦσε ὁ Ρουκέν.

Ἀκούγοντας τὸ ὄνομα τῆς Ἰωάννας Μπερτερά, ἀπόρησε καὶ συνάμα χάρηκε τόσο πού δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ ἓνα πνιχτὸ ἐπιφώνημα θριάμβου.

Ἐτσι ἦταν πού ἀνησύχησε ὁ 'Αντρέ Σενεκάλ.

Νομίζοντας ὅτι τὸν ἀκουσεν ὁ Ρουκέν ἔτρεξε καὶ κλειδώθηκε στὴν κουζίνα.

Ἦταν κατάγλωμος, τὰ μάτια του πετοῦσαν σπινθὲς ἀπ' τὴν χαρά.

Γιὰ μιά στιγμή εἶχε ἀτελειπθεῖ βλέποντας ὅτι δὲν βρισκόταν ἡ Ἰωάννα Μπερτερά.

Μὰ τώρα τὴν κρατοῦσε στὰ χέρια του τὴν τεραστία περιουσία πού ἐπωφθαλμιοῦσε.

Ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ τὴν περιουσία δὲν ὑπῆρχε παρὰ ἓνα ἐμπόδιο, ἡ οἰκογένεια Σενεκάλ.

Ἀρχισε νὰ γελά δυνατὰ.

Ἀσήμαντο ἐμπόδιο γιὰ ἓναν ἄνθρωπο ὅπως αὐτός.

Ὁ γέρο-Σενεκάλ θὰ ἐξαφανιζόταν ὅπως εἶχε ἐξαφανισθεῖ ὁ πατέρας τῆς Γαβριέλλας.

Ὁ Ζώρζ ὁ γιατρός θὰ πέθαινε.

Πῶς; Αὐτὸ εἶχε καιρὸ νὰ τὸ σκεφθεῖ.

Ὅσον ἀφορᾷ αὐτὸν τὸν νεαρό, τὸν 'Αντρέ, πού εἶχε κατὰ τύχην πληροφορηθεῖ τὸν ἔρωτά του, μὴπως δὲν κρατοῦσε τὴν ζωὴ του μὲς' στὰ χέρια του;

Ὁ 'Αντρέ ἦταν ὁ ἐραστής τῆς γυναίκας του.

Ὁ νόμος συγγωρεῖ τὸν ἀπατημένο σύζυγο πού ἐγκληματεῖ.

Ἐβγήκε ἀθόρυβα ἀπὸ τὴν κουζίνα καὶ πῆγε στὸ διάδρομο.

Ἐσφίγγε μὲς' στὸ χέρι του τὸν ρεβόλβερ του.

Ἀλλὰ δὲν ἔφτασε ἐξῶ ἀπ' τὸ σαλόνι, πρὶν ἀνοίξῃ τὴν πόρτα καὶ ἐμφανισθεῖ, σταμάτησε.

Μιά σκέψη τοῦχε ἔρθει στὸ νοῦ.

Μὲ τὸ νὰ παίξῃ τὸ ὄλο τοῦ ἀπατημένου συζύγου καὶ νὰ σκοτώσῃ τὸν 'Αντρέ θὰ τραβοῦσε τὴν προσοχή τῆς 'Αστυνομίας.

Θὰ τὸν ἐπίασαν.

Μέσα στὰ σίδερα, χωρίς τὰ μέσα δράσεως πού κατεῖχε, θὰ γινόταν ἀνίσχυρος.

Μπαίνει κανεὶς εὐκολὰ στὴ φυλακή, δὲν βγαίνει, ὁμως, εὐκολὰ.

Ὁ Ρουκέν νόσο καὶ ἂν ἦταν δυνάτος, φοβόταν μήπως γώσει στὶς υποθέσεις του τὴν μυτίτσα τῆς ἡ ἀστυνομίας.

Εἶχε μεμφοθεῖ τὸν δολοφόνου τοῦ Συμεών... Ὅχι πὼς ὑποχωροῦσε πρὸ τοῦ ἐγκλήματος... Τὸ αἷμα δὲν τὸν τρώαζε διόλου... Ἀλλὰ σύμφωνά μὲ τὴν ἐκφράσή του ἐκτιμοῦσε τὰ μαεστρικά ἐγκλήματα.

Καὶ ἐξανάβαλε τὸν ρεβόλβερ στὴν τσέπη του.

—'Ας μὴν παραφερθεῖ, μαυροῦρισε... Θὰ βρῶ ἄλλο τρόπο...

Γονάτισε πλάι στὴν πόρτα καὶ ἐξανάγκασε νὰ ἀκούῃ.

Οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι εἶχαν ξανα-

καθῆσαι στὸν καναπέ.

Τὰ χέρια τους ἦσαν δεμένα, καὶ ἡ Λυδία εἶχε ἀκουμπισμένο τὸ κεφάλι της στὸν ὅμο τοῦ 'Αντρέ.

—'Ανάτη μου, ψιθύρισε ὁ 'Αντρέ, τί θλιβερά πού εἶναι τὰ ραντεβού μας...

—Γιατί, ἀγαπημένε μου 'Αντρέ;

—Ἀδελφὴ τοῦ ἐλέους θὰ μοῦ χρειάζοταν, ἀντὶ γιὰ φίλη ἔκανε θλιβερά, ἀλλὰ καὶ νευριασμένα λιγάκι.

—Σὲ αγαπᾷ, 'Αντρέ, ἡ ἀγάπη μου θὰ σοῦ δώσῃ ζωή, θὰ δῆς!...

—Ἀλλοίμονο, φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ μ' αγαπᾷς γιὰ πολὺ καιρὸ ἀκόμα. Σὲ λυπεῖ μιλώντας σου ἔτσι; Τὴ καλὴ πού πρέπει νάσαι γιὰ ν' αγαπᾷς ἓνα δυστυχισμένο σάν καὶ μένα... Νά, δὲν ξέρω γιατί, ἡ ἀφοσίωσίς σου καὶ ἡ στοργή σου μὲ κάνουν νὰ σκέφτομαι τὸν ἀδελφόν μου τὸ Ζώρζ... Καὶ κείνος μ' αγαπᾷ πολὺ... Μιά μέρα, θὰ σοῦ τὸν γνωρίσω... Θὰ δῆς τί ὠραῖος πού εἶναι... Ἡσέλε νὰ γίνῃ ἀδικοματικὸς... Αὐτὸ ὀνειρευόταν σ' ὅλη τὴν ζωὴ... Ἀλλὰ τὴν ὥρα πού ἐπρόκειτο νὰ μῆθι στὸ Σαίν-Σύρ, μὲ εἶδε τόσο ἀδύνατον πού τοῦρθε μιά σκέψη, ἡ ὅποια μόνο σὲ ἀνθρώπου πού ξέρουν ν' αγαποῦν ἀπέραντα μπορεῖ νὰ γεννηθεῖ.

Ἐὰ γίνω γιατρός εἶπε στὸ μπαμπά... Ἐὰ γίνω μεγάλος ἐπιστήμων καὶ θὰ γιαντρέψω τὸν ἀδερφόν μου...

Ἡ μὴν του φιλοδοξία, ὁ μόνος του πόθος εἶναι νὰ μὲ γιαντρέψῃ...

Ὅλη του ἡ προσοχὴ σπρέφεται στὶς ἀσθένειες τοῦ στήθους... Οἱ μέρες δὲν τοῦ φθάνουν, ἀλλὰ χρησιμοποιοῖ καὶ τὶς νύχτες του... Κάνει ἓνα σωρὸ πειράματα πού ἀποσκοποῦν τὰ συγκαρτημένα τῶν καθηγητῶν του. Μοῦπε ὅτι βρίσκεται στὰ πρόθυρα μιᾶς ἀνακαλύψεως πού θὰ κάνῃ ἐνδοξὸ τὸ ὄνομά του. Γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὶς μελέτες του ἔφυγε, πᾶνε λίγοι μῆνες, γιὰ τὴν Γερμανία, καὶ τὸν περνούσαμε ἀπὸ μέρα σὲ μέρα ὁ πατέρας καὶ ἐγὼ. Τὸ τελευταῖο του γράμμα λέει «θὰ γυρίσω φέρνοντας μαζί μου τὴν δόξα». Καὶ μὲν Ζώρζ... Πῶς τὸν αγαπᾷ... Τὴν εὐτυχία του... Ὅταν φοβερό ἂν δὲν κατάρθωνε νὰ πετύχῃ... Ὅταν τὸν περιμένε ὁ θάνατος... Ὁ θάνατος σὲ λίγες μέρες μέσα...

—Ὁ θάνατος, εἶπες 'Αντρέ;

—'Α... Ναί... Δὲν ξέρεις, δὲ σὲ πα ποτέ... Εἶναι μιά συγκινητικὴ ἱστορία... Ὁ Ζώρζ αγαπᾷ, αγαπᾷ μέχρι τρέλλας μιά νέα. Ἐχει ἑλπίς στὸ Πασύ, κοντὰ στὴν λεωφόρο τοῦ Δάσους τῆς Βουλώνης. Λοιπόν, πᾶει ἓνας χρόνος τώρα, ἓνας 'Ανατολίτης, Μουράτ, πού ἔχει κάπου ἐκεῖ ἓνα ὑπέρογο μέγαρο τὸν κάλεσε γιὰ νὰ κυττάξῃ μιὰν ἀδελφή του πούταν σοβαρὰ ἄρρωστη, ἦν Φερεντιέ. Τὰ ἀνατολίτικα ἔθιμα ἐπιβάλλουν νὰ φοροῦν πέπλο οἱ γυναῖκες, Ἀλλὰ μπρὸς στοὺς γιαντρούς, τὰ πέπλα σηκώνονται. Ἡ Φερεντιέ γιαντρεύθηκε. Ἀλλὰ ἡ Φερεντιέ εἶναι πολὺ ὠραία καὶ ὁ καμμένος ὁ ἀδελφός μου πού δὲν εἶχε ἀγαπήσει ποτέ ἄλλον ἀπ' τὸν πατέρα καὶ ἀπὸ μένα, πού δὲν εἶχε ποτέ ἄλλη ἐρωμένη πλὴν τῆς ἐπιστήμης, τὴν ἐρωτεύθηκε τρελλὰ. Δὲν ἔτρωγε πιά, ἦταν γλωμός, κόντεψε νὰ πεθάνῃ. Ἡ Φερεντιέ ὁμως ἐπὶ τῆς τῶν ἀγάπης. Ἐξανδύθηκαν τὴν νύχτα στὸ κῆπο τοῦ μεγάρου,

καὶ ἀπὸ τότε βλέπονταν ταπτηκὰ.

Ἡ ἀγάπη τοῦ ἀδελφού μου μεγάλωνε σὺν κάθε ραντεβού τους. Ἐφτασε στὴν τρέλλα ἡ ἀγάπη του. Τίποτα δὲν ὑπῆρχε γι' αὐτόν. Ἐξῶ ἀπ' τὴν ἀγάπη του, οὔτε ἐγὼ κάν.

Ἐνα τραγικὸ ἐπείσοδο ὁμως τὸν ἐπανεφέρει στὴ πραγματικότητα.

Ἐνα βράδυ οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι πιάστηκαν ἐπ' αὐτοφῶρ ἀπ' τὸν Μουράτ.

Ὁ ἀδελφός μου δὲν μοῦ διηγῆθηκε παρὰ μιά φορά τὴν φοβερὴ αὐτὴ σκηνή, ἀλλὰ χαρακτικὴ στὸ νοῦ μου σάν νὰ τὴν εἶχα ζήσει ὁ ἴδιος.

Ὁ Μουράτ τοῦς πλησίωσε καὶ ὕστερα, ψυχρὰ, χωρίς νὰ δεῖξῃ ἂν εἶναι θυμωμένος ἢ ὄχι, εἶπε στὸν ἀδελφόν μου:

—'Ακολουθεῖτε με.

Καὶ στὴν ἀδελφὴ του ποῦταν κατάγλωμη ἀπ' τὴν ταραχὴ καὶ ἀκουμποῦσε πάνω στὸ Ζώρζ ἔκανε.

—Ἐσὺ, Φερεντιέ, πῆγαινε στὸ δωμάτιό σου.

Ὁ Ζώρζ ἀκολουθοῦσε τὸν Μουράτ. Διέσχισαν ἓνα σωρὸ δωματῖα τοῦ μεγάρου. Ὁ Μουράτ προχωροῦσε πρῶτος. Σὲ λίγο ἔσπρωξε μιά μεγάλη πόρτα. Ὁ Ζώρζ τὸν ἀκολούθησε καὶ βρέθηκε μέσα σ' ἓνα σαλόνι ὅπου ὁ θόρυβος τῶν βημάτων του πνιγόταν στὰ παχέια ἀνατολίτικα χαλιά.

Οἱ δυὸ ἄνδρες ἔμειναν ὀρθοί.

Τὰ χεῖλη τοῦ Μουράτ ἦταν κἀτασπρα... Τὰ χέρια του ἔτρεμαν.

—Κύριε, εἶπε, στὸ Ζώρζ, τί λέξι χρησιμοποιοῦν στὴ πατρίδα σας γιὰ νὰ χαρακτηρίσουν αὐτὸ πού κάνετε;

Ὁ Ζώρζ ἀναγνώρισε πλήρως τὸ δικό του.

—Ἐχετε δίκιο, κύριε, δὲν μπορῶ νὰ βοῶ καμμιὰ δικαιολογία. Ἀγαπᾷ τὴν Φερεντιέ... Τὴν αγαπᾷ σὲ τέτοιο σημεῖο πού εἰμαι ἐτοιμὸς νὰ κάνω τὸ κάθε τι γι' αὐτήν. Ὅχι πρεπε νὰ σὰς τὸ πᾶν... ἀμέσως... ἢ μᾶλλον ὄχι, θάπρεπε νὰ τὸ κρύψω καὶ ἀπὸ σὰς καὶ ἀπ' αὐτήν καὶ νὰ φύγω μακριὰ, πολὺ μακριὰ, νὰ μὴ τὴν ξαναδῶ, νὰ μὴν τὴν ξανακούσω... Ναί, αὐτὸ θάπρεπε νὰ κάνω, ἀλλὰ δὲν τῶκανα...

Ὁ Μουράτ χαμογελοῦσε εἰρωνικά.

—Γιὰ νάσαστε εὐλικρινής, κύριε, εἶπε, θάπρεπε νὰ προσθέσετε: «Δὲν τῶκανα γιὰτί βρήκα τὴν εὐκαιρία νὰ πλουτίσω».

—Κύριε, μὲ προσβάλλετε!

—Σὲ τί σὰς παρακαλῶ;

—'Αμφιβάλλετε γιὰ τὴν τιμιότητά μου, ταπεινῶναι τὴν ἀγάπη μου.

—Τὴν τιμιότητά σας; Τὴν ἀγάπη σας; Μὲ λίγα λόγια. Τὸ πράγμα εἶναι ἀπλοῦστερο. Μιά σύμπτωση—ἡ ἀρρώστια τῆς Φερεντιέ—σὰς ἔμπασε ἐδῶ μέσα. Ἦταν εὐκολο νὰ μαντεύσατε ἀπ' τὸ λοῦσο καὶ τὴν πολυτέλεια, ὅτι εἰμαι πλούσιος καὶ ὅτι οἱ ἀδελφός μου εἶναι πλούσιος. Ἡ Φερεντιέ σὰς αγαπᾷ... κάνετε καὶ σὲς ὅτι εἶσθε ἐρωτευμένοι μαζί της... Τί ἀπλοῦστερον; Ἡ διαφορά θρησκείας δὲν εἶναι ἐμπόδιο πού νὰ μὴ παραμεριζέται. Ἡ ἀγάπη εἶναι δυνατότερη ἀπὸ κάθε πρόληψη καὶ ἀπὸ ὅλες τὶς θρησκείες... Ἡ Φερεντιέ, ἐκτεθειμένη, θάγει ἀνάγκη τοῦ ὀνόματός σας... Ἡ Φερεντιέ, σύζυγός σας, θὰ σὰς ἐφερνε

Ο δρῆνος μιᾶς ψυχῆς

μιά περιουσία... Δὲν ξέρω καλὰ τὴ γλῶσσα σας... Καὶ σὰς ἐξαναρτῶ πῶς χαρακτηρίζεται ἀπὸ ἓναν τρελλόν, αὐτὴ ἡ πράξις;

Ὁ Ζώρζ ἐσφίγγε τὰ χέρια του νευρικά.

—Δὲν μπορῶ νὰ ὑπερασπισθεῖ κύριε. Τὰ φαινόμενα μὲ καταδικάζουν. Καὶ ὁμως θάθελα νὰ σὰς πείσω... Μήπως μπόρεσα ποτέ μου νὰ σκεφθεῖ ἀπ' τὸ καιρὸ πού ἀγάπησα τὴ Φερεντιέ; Παρασύρθηκα σ' αὐτὸ τὸ δνείρο σάν τρελλός... Ἀγάπησα χωρίς νὰ σκεφθῶ τίποτα... γιὰ τὴν ἀγαπούσα. Μιά μέρα, ἐνοιώσα ὅτι ἦμου ἀτελειπμένος, γιὰτί γιαντρεύθηκε ἡ Φερεντιέ καὶ δὲν θάγα πιά ἀφορμὴ γιὰ νὰ τὴν βλέπω... Εἶμου τὸσο δυστυχισμένος πού σκέφθηκα νὰ πεθάνω... Χαμογελάτε; Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι λέω ἀλήθεια... Μιὰν ἄλλη φορὰ ἐγίνα εὐτυχὴς γιὰτί ἡ Φερεντιέ μ' αγαποῦσε καὶ ἤθελε νὰ μὲ ξαναδῇ...

Σοβαρά...

Μυσλό χωρίς μνημονικό, είναι φρούριο χωρίς φρουρά.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ

Ένας άνθρωπος που άγρυπνεί, αξίζει εκατό χιλιάρδες που κοιμούνται.

ΜΑΡΜΟΝΤΕΛ

Συνθηζόμε να αποκορύψουμε κάθε αλήθεια, ή οποία θα μπορούσε να μας βλάψει.

Α. ΤΟΥΡΝΙΕ

Τό «θα ήθελα», δεν σημαίνει τίποτε, το «θέλω» είναι εκείνο που πρέπει να ξέρουμε ως ρήμα.

Ρ. ΒΑΚΩΝ

Τά ταξίδια είναι μιά εθιμική παρένθεση στη ζωή των σοβαρών και μιά σοβαρή παρένθεση στην ζωή των ελαφρών ανθρώπων.

ΓΚΑΙΤΖ

Η ευτυχία των πλουσίων δεν πρέπει να έγκειται σ' εκείνον που έχει, αλλά σ' εκείνον που δίνει.

ΦΛΕΣΙΕ

Η ζωή χωρίς καμιά σοβαρά αποσχόληση, είναι ένας μικρός θάνατος.

ΓΚΑΙΤΖ

Τά μικρά παιδιά είναι εκείνα που κάνουν μεγάλο το βάρος του βαλάντιου.

ΣΙΛΛΕΡ

Δεν υπάρχει άνθρωπος χωρίς ελαττώματα. Ο καλύτερος είναι εκείνος που έχει τα ελαττώματα.

Μ. ΠΕΤΡΟΣ

Πνεύμα χωρίς ευθύνη διάθεση. είναι πνεύμα νεκρό.

ΜΟΛΙΕΡΟΣ

Όλος ο κόσμος θέλει νάχει έναν καλό φίλο, και νεις όμως, δεν σκέπτεται ότι πρέπει να είναι και αυτός το ίδιο για τους άλλους.

ΖΟΥΜΠΕΡ

Η αδικία που γίνεται σ' έναν, είναι απειλή για όλους.

ΜΟΝΤΕΣΚΙΕ

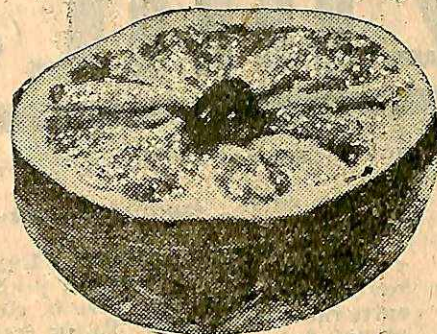
Μη μετρούτε τα κοττόπουλά σας προτού ακόμη βγούνε από τ' αυγό.

ΛΑΜΠΡΥΓΙΕΡ

Μην παίρνετε νερό από το ρυάκι, όταν λίγο παραπάνω θα βρήτε την πηγή.

ΜΑΛΕΡΜΠ

Πές μου, τί λαχανικό
τρώς, να σου πω
ποιός είσαι!

Από τα λαχανικά που τρώγει ο καθείς, μπορούμε να βρούμε τον χαρακτήρα του. Μάλιστα, λέγει ένας μεγάλος γιατρός του Χόλλυγουντ. Σ' ένα συνέδριο γενικής παθολογίας που έγινε τελευταία, ο γιατρός αυτός υπεστήριξε πράγματι, ότι κατέπληξαν τους ακροατές του.

Πραγματικά, ο επιφανής Αμερικανός επιστήμων, υπεστήριξε με επιχειρήματα και παραδείγματα από την προσωπική του πείρα, ότι τα λαχανικά, όταν δεν τα ανακατεύουμε με άλλες τροφές, επιδρούν πνευματικά επί της διαμορφώσεως της προσωπικότητας και του πνεύματος. Και ίδου κατά πόσον τρόπον.

Η ΠΑΤΑΤΑ: εξασφαλίζει την πνευματική ηρεμία και ισορροπία, προσέξτε, όμως, να μην τρέφεσθε κατά προτίμησιν μ' αυτές, γιατί θα καταστήσετε άπαθες και αδιάφορες.

ΤΟ ΚΑΡΟΤΤΟ: κάμνει καλούς χαρακτήρες, και συνιστάται στους γκρινιάρηδες και τους απαισιόδοξους.

ΤΑ ΡΑΔΙΚΙΑ: αναπτύσσουν την φιλοδοξία, την ενεργητικότητα και κάνει αυτούς που τα τρώνε δραστήριους.

ΤΟ ΜΑΡΑΘΟ: καλλιεργεί την κρίση προς την λυρική και την δραματική ποίηση.

ΤΑ ΧΛΩΡΑ ΦΑΣΟΛΙΑ: κάνουν τον άνθρωπο όνειροπόλο, και ρωμαντικό.

ΤΑ ΞΕΡΑ ΦΑΣΟΛΙΑ: καθιστούν αυτούς που τ' αγαπούν Ικανούς για μεγάλες πνευματικές προσπάθειες, ανθεκτικούς και ρωμαλέους.

ΤΑ ΜΠΙΖΕΛΙΑ: εξωθούν στην κοκεταρία και την κενοδοξία.

ΤΑ ΚΟΥΝΟΥΠΙΔΙΑ: κάνουν τον άνθρωπο κοινό και με ταπεινά αίσθήματα.

ΤΑ ΣΕΛΙΝΑ: εξωθούν τα πάθη μέχρι παροξυσμού.

ΟΙ ΑΓΚΙΝΑΡΕΣ: δίδουν εξυπνάδα και εκπυπνούν τα γούστα.

ΟΙ ΦΑΚΕΣ: ώθούν προς την πονηρία, δέχονται όμως και τον νου.

ΤΑ ΜΑΝΙΤΑΡΙΑ: αναπτύσσουν την ευγλωττία και την αγάπη προς τας έπικας αφηγήσεις.

ΟΙ ΜΕΛΙΤΖΑΝΕΣ: εμπνέουν την φρίκη προς το φέμμα... και τα ζωηρά χρώματα.

ΤΑ ΡΑΠΑΝΑΚΙΑ: φέρνουν... μαύρες ιδέες!

ΤΑ ΑΝΤΙΔΙΑ, τέλος, εξωθούν προς την αυτοκτονία... Φυλαχθήτε, λοιπόν, απ' αυτά.

Επιαναλαμβάνουμε, όμως: για να προκαλέσουν τα λαχανικά που αναφέραμε όλα αυτά, πρέπει να γίνεται αποκλειστική ή μεγάλη γρήσις τους.

Οι αναγνώστες μας δε μελετήσουν τον παραπάνω πίνακα και θα βρουν τον χαρακτήρα των.

κι' άστεία

— Τι φωτογραφία που βγάλε ή Κούντς θά τη μοιάζει φαίνεται πολύ.
— Γιατί;
— Δεν την δείχνει σε κανέναν...

— ΕΕ —

— Διάβασα στην εφημερίδα ότι πουλάτε από όλα τα ζώα.

— Μάλιστα, τί θέλετε εσείς;

— Εκατό μεγάλους ποντικούς.

— Εκατό ποντικούς! Μά τι θά τους κάνετε, αν επιτρέψετε;

— Φεύγω από το σπίτι μου και ο σπιτονοικοκύρης μου με υποχρεώνει να του το παραδώσω όπως το παρέλαβα.

— ΕΕ —

— Υστερ' από την πλημμύρα που κατέστρεψε τα πάντα:

— Τί κρίμα, κι' εγώ που έκανα τόσον κόπον χθές για να ποτίσω τις σαλάτες μου...

— ΕΕ —

— Θέλω ν' αγοράσω μιά ωραία σάρκα για την γιορτή της γυναίκας μου, αλλά υπό τον όρον αν δεν της αρέση να μου την αλλάξετε.

— Ευχαρίστως, κύριε.

— Πόσες φορές;

— ΕΕ —

— Φίλε μου, πρέπει να θεωρούμεθα ευτυχείς που ζούμε στον αιώνα του τηλεφώνου χωρίς σύρμα, του καπνού χωρίς νικοτίνη, του καφέ χωρίς καφεΐνη και...

— ...και τέλος της τσέπης χωρίς δεκάρα!

— ΕΕ —

— Αδύνατον, αγαπητέ μου, να πάω στο θέατρο με τον άνδρα μου. Μόλις άρχισή το έργο, αρχίζει να κλαίει!

— Ο δικός μου είναι πιο πολύ αδιάσθητος. Κλαίει όταν είμαστε ακόμη μπροστά στο ταμείο.

— ΕΕ —

— Εδώ είναι το σπίτι του Προέδρου του Σωματείου Προστασίας των Ζώων;

— Μάλιστα, αλλά δεν μπορείτε να τον δείτε σήμερα. Πήγε στο κυνήγι...

— Το σκυλί που μου άρεσει και θά το αγοράζα, αλλά σαν κοντά μου φανονται τα πόδια του.

— Ναί, αλλά για κυτάρχε τα καλά, πατάνε και τα τέσσερα στη γη.

ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ
ρομάντζο

ΤΟΥ
Φιλίπ Μουραί

Καρδιά της Φρανσίν

Α' **Ο**νομάζομαι Λουκία Μπονέν. Ο άνδρας μου είναι φαρμακοποιός στο Κομαντρώ, μιά πόλη βιομηχανική του Άλιε. Αγαπώ τον άνδρα μου όπως την πρώτη μέρα της κοινής ζωής μας, και έχω την πεποίθηση ότι και εκείνος μ' αγαπά επίσης. Έχουμε τέσσερα παιδιά: δυο αγόρια και δυο κορίτσια. Τα κορίτσια είναι ανυπόφορα, ενώ τ' αγόρια είναι ήρεμα σαν αρνάκια, αλλά και τα τέσσερα έχουν χρυσή καρδιά και είναι υπάκουα. Τι να ζητήσω περισσότερα; Είναι δίκιο όμως να πω ότι διαθέτω ελάχιστο χρόνο για να περιποιηθώ την επιδερμίδα μου, τον λαιμό μου, τα χέρια μου, σύμφωνα με τις συμβουλές των περιοδικών καλλωπισμού. Όσο για το σώμα μου... Χμ! Προτιμώ να ομολογήσω αμέσως ότι είμαι πολύ λαίμαργη, ώστε να κάνω δίαιτες αυνανισμού με θραστή σαλάτα και χυμό τομάτας. Είμαι τάχα μιά παχειά κυρία; Όχι, έντελως. Είμαι όμως μιά αγαθή παχουλή άσπη. Ο Ροβέρτος απεχθάνεται τις ισχνές γυναίκες. Τυχρό κι' αυτό!

Αυτά όλα δεν παρουσιάζουν τίποτε το ιδιόρρυθμο και δεν έχω εξαιρετικές απαιτήσεις. Γι' αυτό, δεν πρόκειται ν' αφήνηθώ την δική μου ιστορία, αλλά της φίλης μου, της Φρανσέν. Την ανταμώσα τυχαίως την περασμένη εβδομάδα, εκεί που θρυσκόμουν για μερικές ημέρες στο Παρίσι και όλο το παρελθόν πετάχτηκε απότομα μέσα από την σκιά, ένα ταπεινό παρελθόν εργατίδος το οποίο αναπολεί κανείς δίχως λύπη, αλλά με συγκίνηση.

Την Φρανσέν δεν την είχα ξαναδεί από την μακρινή εποχή που είμεθα μαζί στο εργαστήριο Μάνφρεδ. Δηλαδή πρό δέκα χρόνων περίπου.

Ο Μάνφρεδ, είναι ένας ραπτικός Οίκος στην Λεωφόρο Βικτώρος — Έμιμανουήλ, από αυτούς που αναφέρονται στα περιοδικά μόδας ως «έναν νεος και συμπαθητικός Οίκος», επειδή οι ιδέες αφθονούν εκεί μέσα περισσότερο από τις πελάτισσες. Εκεί όλα μαθαίνονται πάντοτε μεταξύ του προσωπικού, έστω κι' αν δεν είστε περίεργη. Έτσι κανείς δεν αγνοούσε μεταξύ μας ότι ο Οίκος είχε ζημιές, αλλά κανείς δεν αισθανόταν τ' αποτελέσματα αυτής της καταστάσεως. Τα

— Ἀλλὰ τὸ γεῦμα, Φρανσίν, τὸ γεῦμα; ... Πῶς τὰ πέρασες; Τί σοῦ εἶπε;
Ἡ Φρανσίν ἀκούμμησε τοὺς δ' ὁ ἀγκῶνες της ἀπάνω στὸ τραπέζι καὶ στε-

Ανάσσεις

Χαρμόσυνα, αρμονικά, θριαμβευτικά, οι καμπάνες διαλαλούν απ' άκρη σ' άκρη το νικητήριο σάλπισμα:

—Χριστός 'Ανέστη!

Για μία ακόμη φορά η Οικουμενική πανηγυρίζει τη νίκη της Ζωής, την κατατρόπωση του Θανάτου. Και μέσα στα βάθη της καρδιάς μας που βασάνιστηκε, που έκλαψε, που πόνεσε, μέσα στα κατάβαθα της ψυχής μας που κουράστηκε να υποφέρει και να θρηνή, μία μικρή καμπανούλα προσπαθεί δειλά-δειλά να αναστήσει την 'Ελπίδα.

Μία μικρή καμπανούλα, σαν ανήλικος στις αναρίθμητες άλλες, έρχεται να ζωντανέψει μέσα μας την αιώνια Πίστη.

Το κορμί

“Ολοι μας — άλλος λίγο, άλλος πολύ, άλλος πάρα πολύ—άνεβήκαμε έναν Γολγοθά, σέρνοντας κάποιο σταυρό στους σκυφτούς μας ώμους. Κι' ήταν πολλές φορές τόσο βαρύς, όσο σταυρός, κι' ήταν οι ίδιοι μας τόσο αδύνατοι, κι' ήταν τα μάτια μας τόσο θολά από τα δάκρυα...”

Και λυγίσαμε και κλάψαμε και πονέσαμε. Μά' αυτή είναι η ζωή: «Ένας αδιάκοπος πόνος με λίγα δευτερόλεπτα χαράς» όπως είπε κάποιος Γάλλος φιλόσοφος. “Ολόκληρη η ιστορία της ανθρωπότητας, εί-

ναι ένα ανέβασμα στον Γολγοθά.

Μά' δεν πρέπει να ξεχνούμε ποτέ ότι μετά τον Γολγοθά έρχεται η “Ανάστασις”. Η ζωή νικά στο τέλος τον θάνατο. Και όσες δοκιμασίες κι' αν μας στείλη η Μοίρα δεν μπορεί να σκοτώσει μέσα μας την ελπίδα. Μπορεί να σβύσει τα δειρά μας, μπορεί να συντρίψει τις χαρές μας, μπορεί να νικήση τη δύναμή μας.

Μά' όλα αυτά δεν είναι ικανά να νεκρώσουν μέσα μας την Πίστη. Και όταν έλθει η στιγμή, η μικρή γα-

“Ανοίγει αριστερά προς τα δεξιά: Ένα απλό φόρεμα από λαινάς μαρλ με ραφή και κουφόπιετα στη μέση εμπρός. “Ο γιακάς, οι τσέπες και τα παραμέντα γαρνιρούνται με ένα λεπτό κέντημα από κόκκινο σουντάς (άρ. 1774).—Η γραμμάτις (άρ. 1773). Φόρεμα από μάλλινο κρέπ μαροαίν πράσινο γαρνιρισμένο με νερόβι στα μανίκια και στο γιακά. “Η επάλληλος Τραπεζής (άρ. 1777). Φόρεμα από ξεροσέ μπορντό. Μικρά μπιλά μπλε στην ανοιχτή γιακά και

κάτω στα μανίκια.— Η πολήτοια (άρ. 1778). Φόρεμα με κοντά μανίκια από κρέπ μαύρο με πλαστρον και παραμέντα από φεστονωτή γκιπέ.— Η ταμίας (άρ. 1779). Φόρεμα από λεπτό ξεροσέ πράσινο σκουρό, με γιακάκι από το ίδιο ύφασμα, ντυμπλαρισμένο με δαντέλλα.

Κάτω σειρά: “Η τηλεφωνήτοια (άρ. 1776). Φόρεμα από λαινάς μαροβόν, ξανοιγμένο με γιακά και ποσανιέ από κολλαριστή δαντέλλα του χεριού. Κορσάζ ντραπέ και κουφόπιετες στη φούστα.—

“Η διδασκαλίσσα (άρ. 1775). Φόρεμα από λαινάς μπλε με πέννες στο κορσάζ που καταλήγουν σε τρεις πιέτες σαν δεινάνια. Ραφή και κουφόπιετα από λευκό γιαντάς.— Η πίσω. Λευκός κολλαριστός γιακάς.— Η λογιότοια (άρ. 1780). Φόρεμα από ποτάντ ντε λαίν. Μερικές σούρες από την ντεκούτ δίνουν φάρδος στο στήθος. “Θραίο δαντελλένιο γιακάκι.— Η επάλληλος 6.6 λιοθήκης (άρ. 1781). Φόρεμα από ξεροσέ μάλλινο κουμπωμένο από πάνω έως κάτω. Γιακάκι ίδιο. (Σχετικό άρθρο παραπλεύρως)

Τὴν γυναικα

ρούμενη καμπανούλα θα αντιλαλήση, σιγανά στην αρχή, δυνατώτερα ύστερα, θριαμβευτικά στο τέλος το χαρμόσυνο άγγελμα που θα ένωθι με την νικήτρια Ιαχή που διαλαλούν σ' όλον τον κόσμο οι μυριάδες καμπάνες από τις κολοσιαιές μητροπόλεις έως τα απομακρυσμένα εωκλησάκια των χωριών.

—Χριστός 'Ανέστη!

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

“Η κομψότης δεν χάνει, φυσικά, τα δικαιώματά της έπειδή μία γυναίκα είναι υποχρεωμένη, κάθε πρωί, να φεύγει νωρίς από το σπίτι της για να πάη στην εργασία της. “Αλλά για να ηγωνιόερχεται έτσι στα λεωφορεία και τα τράμ, για να ασχοληθι έπειτα με την εργασία του γραφείου, του καταστήματος ή του ατελιέ, η κομψότης του φορέματός της πρέπει να είναι διακριτική και πρακτική.

Το κομψό και άμυγιε καπελλάκι που θα φορέση μία γυναίκα για να πάη σε μία άπογευματινή δεξίωση ή

σ' ένα δείπνο είναι γελοίο αν το φορέση το πρωί στις όκτω ξεκινώντας για το γραφείο της. “Αλλά εκείνο που είναι πρό πάντων «κακού γούστου» είναι ένα φόρεμα από θαρύτιμο ύφασμα με πολυτελείς γαρνιτούρες και κακοφτιασμένο.

Το ζήτημα δεν είναι να επιδεικνύετε μιαν έκθαμβωτική κομψότητα, αλλά να εσθε ντυμένες διακριτικά και πρακτικά.

Αυτό μπορεί να το κατορθώσετε κάλλιστα και με λίγα έξοδα: μία φούστα μάλλινη μαύρη ή μαρλ και μία μπλούζα που πλέξατε μόνη σας μ' ένα γιακαδάκι γιλασέ λευκό, ρόζ ή μπλε ανοιχτό, αποτελούν ένα ανσάμπλ άψογο και όχι πολύ ακριβό.

Κατά γενικόν κανόνα, τα λαινάξ είναι πιο πρακτικά από τα μεταξωτά. “Εκτός του ότι είναι πιο άνετα στις ψυχρές ήμερες, έχουν —σε κάθε εποχή, εκτός φυσικά από τις μεγάλες ζέστες του καλοκαιριού— μία πρακτικότητα και μία στερεότητα που τα καθιστά πιο σίκα από τα πολύ λεπτά ύφασματα. Τώρα την άνοιξη ένα τέτοιο φορεματάκι είναι άπαραίτητο.

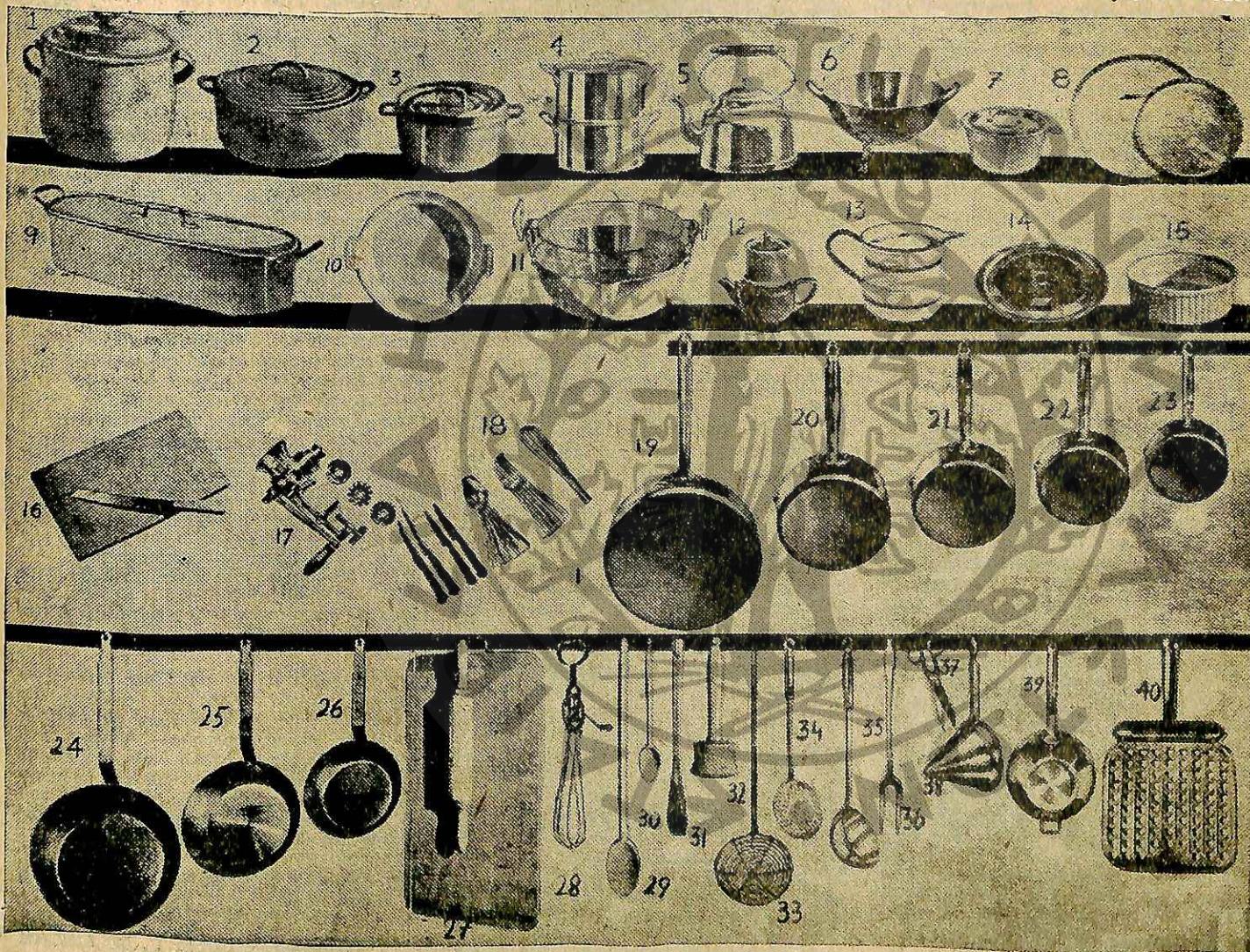
“Όσον άφορά τα σχέδια των φορεμάτων και των μαντώ είναι απλούστατα. Τα πραγματικά «παριζιάνικα» μοντέλλα είναι έντελώς απλά και μονάχα κάποια μελετημένη λεπτομέρεια τους δίνει την ομορφιά τους. Τα φορέματα αυτά δεν γίνονται εύκολα ντεμοντέ και δεν διακρίνονται ότι μένουν τα ίδια. Αυτό άκριβώς είναι ό,τι άπαιτείται για μία εργαζόμενη γυναίκα που θα φορέση το φόρεμά της πολύν καιρό.

“Όσον άφορά τα ύφασματα, δεν πρέπει να παίρνη κανείς ούτε τα ακριβώτερα ύφασματα, ούτε τα φθηνότερα που έχουν οι έκπτώσεις. Και σ' αυτή την περίπτωση ισχύει το «πάν μέτρον άριστον».

Στη σελίδα μας σας παρουσιάζουμε έννέα άραιότατα μοντέλλα για εργαζόμενες γυναίκες που είναι τόσο πρακτικά όσο και κομψά.

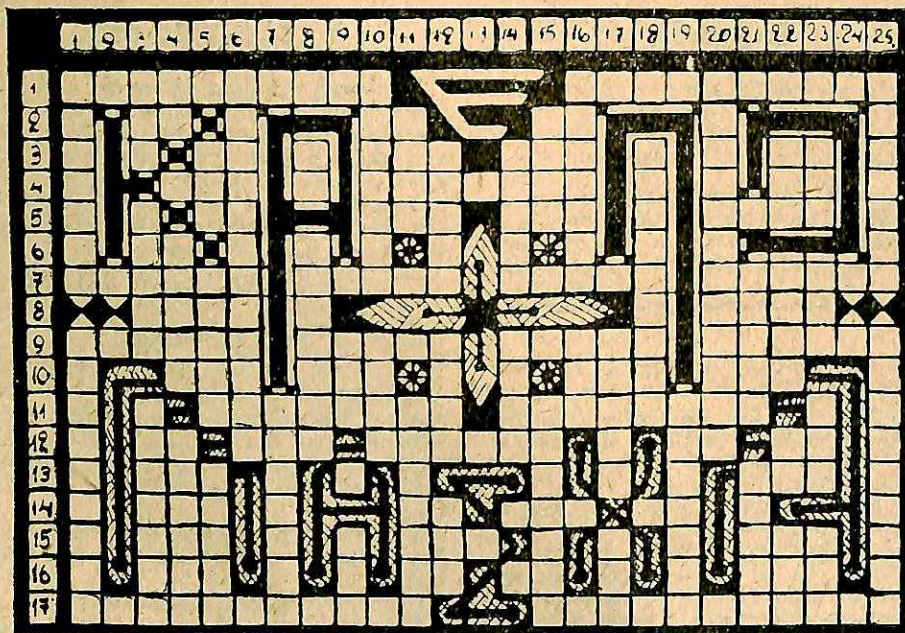
ΟΙΚΟΚΥΡΙΟ Ο ΤΕΛΕΙΟΣ «ΟΠΛΙΣΜΟΣ» ΤΗΣ ΚΟΥΖΙΝΑΣ

— Το να έχη κανείς μία κουζίνα

Για να διασκεδάσετε

Πασχαλινόν σταυρόλεξον

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1. Ένδοξος βασιλεύς των Άσσυρίων. — Είς των Αιάντων.
2. Προϊόντα κατοικιδίων. — Άρθρον (πλήθ.). — Ερωτηματικόν.
3. Πόλις του Βελγίου με σπουδαίαν βιομηχανίαν ύφασμάτων. — Μέσον φωτισμού. — Όρος του Ιατρικίου — Βυζαντινή νότα.
4. Πρόθεσις. — Τά μη έχοντα καμμίαν βάσιν. — Σύνδεσμος διωκοματικός.
5. Άρθρον. — Καταφατικόν. — Όμοιωματικόν μόριον (δημ.). — Φρούτα του χειμῶνος.
6. Αίγυπτιακή θεότης.
7. Πονηρόν ζῷον. — Κατάλογος φαγητού (ξεν.). — Απαραίτητον συμπλήρωμα της πανοπλίας ενός Ιππέως. — Ιλλοιον (δημοτ.).
8. Νεκρά (γαλλιστί). — Τό δνομά του τό έφερον κατά την αρχαιότητα διάφοροι έλληνικαί τοποθεσίαι, εκ των οποίων αι γνωστότεραι εινε : αι Άραφινίδες, Αλεξανίδες, της Βοιωτίας κ. ά.
9. Διάσημος ήθοποιός του κινηματογράφου. — Έντροβή (ξεν.). — Έξάρτημα Ιμάντων, ζωνών κ.λπ. — Περιφημος ζωγράφος της Αναγεννήσεως.
10. Κομψός (ξεν.). — Πρόθεσις. — Έποχή του έτους. — Σύνδεσμος ειδικός.
11. Μέγας τραγωδός της Αρχαίας Ελλάδος. — Περιφημος Ρώσος παλαίστής.
12. Β. Κ. — Μάρκα αυτοκινήτου. — Άνθρακιο του παρισινού υπόκοσμου. — Βυζαντινή νότα. — Προσωπική άντωνυμία.
13. Τρία όμοια φωνήεντα. — Σύνδεσμος έναντιωματικός (Άρχ.).
14. Τρία σύμφωνα που κάνουν μαζί με δύο φωνήεντα ένα άνθος. — Ψιλή κλωστή. — Ίδικά μου. — Άρθρον (σούδ.).
15. Βλέμμα (άνορθ.). — Άδυσσινιακός τίτλος. — Σύνολον ανθρώπων (κλητ.).
16. Πρόθεσις. — Ό όποιος. — Ό κρυφός εις άλλη γλώσσαν. — Πρωτεύου.

σα της Βιμανίας των Ίνδιων.

17. Η Σημίραμις όπως πράγματι είνε. — Μεγάλη όροσειρά της Ν. Αμερικής.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1. Εύρωπαϊκόν Κράτος. — Μέγας ποταμός της Β. Αμερικής.
3. Βιβλικόν πρόσωπον. — Όχι έξπ γειωμένον (δημ.). — Προφήτης.
4. Τό χρησιμοποιούμε στόν όρκο. — Ό στερούμενος κάτω άκρων. — Η πλέον διάσημος δεινέττα του κινηματογράφου χωρίς τό πρώτο γράμμα.
5. Αρχαία πόλις της Γαλατίας. — Κατοικίδιον πτηνόν. — Πόλις της Πρωσίας όπου ο Μ. Ναπολέων ένικησε τά αυστροβαναρικά στρατεύματα.
6. Δευτερεύον σημείον του όριζόντος.
7. Κήτος της θαλάσσης.
8. Ιρλανδός συγγραφέας. — Όρος της Θεσσαλίας.
9. Ηρώς της Γαλλίας. — Άριθμός.
10. Ποταμός της Γαλλίας. — Τό έχον με κάτω από τά πόδια μας.
11. Νήσος του Μαλαϊκού Άρχιπελάγους. — Β. Δ. τμήμα της Ελλάδος.
12. Τόξον (δημ.). — Η εύροσκομένη έν τη ζωή. — Προσωπική άντωνυμία (πλήθ.).
14. Όχι όλόκληρος. — Ντάμα...
15. Όπόσχεσις Ιεράς δωρεάς (κοινώς). — Ό αποκληθείς «Σιδηρούς Καγκελλάριος».
16. Κινηματογράφος των Αθηνών. — Αρχαία θεά.
17. Νήσος του Αιγαίου. — Τιμητικός τίτλος των Άγγλων.
18. Είνε πολύτιμον γι' αυτούς που δέν ξυπνούν.
19. Διάσημος Ούγγρος πολιτικός.
20. Γλώσσα καταναλωτικόν συνήθος της άποκερής.
21. Απαραίτητον στό φαγητά (δημ.). — Κατοικίδια ζῷα.
22. Τό μικρόν δνομα του έν τῷ 9 όριζόντιως άναφερομένου ήθοποιού. — Έκεί

που μένουν συνήθως οι μεγάλες κοπέλες. — Δικά σου. — ... Μαρία.

23. Τρίτος βασιλεύς του Ιουδαϊκού βασιλείου μετά την διαίρεσιν του Κράτους των Εβραίων. — Αρχαία πόλις της Κολχίδος όπου εκρύπτετο τό χρυσόμαλλον δέρας. — Στρατιωτικόν παράγγελμα. — Έποχή του έτους.

25. Κατά την παροιμίαν, γεμίζει με τό φασούλι. — Φαγάδες.

(Άποστολεύς ο κ. Χαροκτιάδης)

— ΠΑ —

ΣΕ ΜΙΣΟ ΛΕΠΤΟ

Μπορείτε να δρίτε μέσα σε τριάντα δευτερόλεπτα, πόσα 9 χρειάζονται για να αριθμήση κανείς ένατό στίχια σ' έναν και τόν αυτό δρόμο;

— ΠΑ —

ΤΑ ΠΟΤΗΡΙΑ

Ίδου έξι ποτήρια, τρία κανά, άοιστερο και τρία γεμάτα, δεξιά.

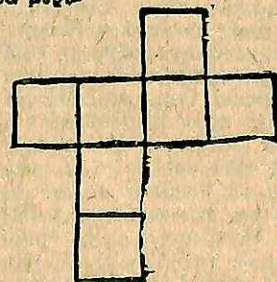
Προσπαθήστε τώρα, μετατοπίζοντας τρεις φορές δύο γειτονικά ποτήρια μαζί να τά τοποθετήσετε όπως δείχνει τό δευτερο σχέδιό μας:

Ποιές είναι οι κινήσεις που πρέπει να κάνετε;

ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑΚΙ

Μπορείτε να διαιρέσετε με μιὰ μόνο ευθεία γραμμή, τό παρακάτω σχέδιο εις δύο ίσα μέρη;

— ΠΑ —

ΤΙ ΑΡΙΘΜΟ ΕΙΧΕ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ;

Τό σπίτι του κ. Κ. είχε ζυγό αριθμό. Τό άθροισμα των αριθμών των σπιτιών, τά όποια βρίσκονται πριν από τό σπίτι του κ. Κ. είναι ίσον πρός τό άθροισμα των αριθμών που έχουν τά στίχια που είναι μετά από τό δικό του. Στο τέλος όμως, του δρόμου έχουν κτισθή τρία νέα

σπίτια. Έτσι, τό άθροισμα των αριθμών των σπιτιών που είναι ύστερα από τό σπίτι του κ. Κ. είναι τρεις φορές μεγαλύτερο από τό άθροισμα των αριθμών των σπιτιών που βρίσκονται πριν από τό σπίτι του κ. Κ. Μπορείτε, κατόπιν όλων αυτών να δρίτε τόν αριθμό του σπιτιού του κ. Κ.;

Ο ΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡ

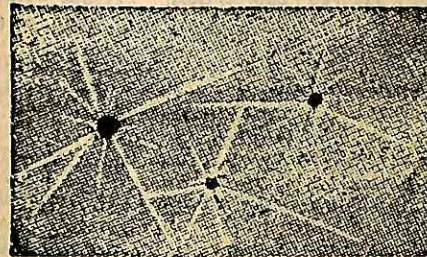
Ό Τζάν Μπρόνστερ διηγείται στο τηλέφωνο την περιπέτειά του με τόν γκάγκστερ Άλλαν Σμιθ.

— Ήμουν στο γραφείο μου και είχα σκηνοθετήσει για να φύγω, όταν δύο σφαίρες σφύριξαν στ' αυτιά μου. Οι πυροβολισμοί είχαν ριχτεί πίσω από την τζαμένια πόρτα του γραφείου μου από τόν γκάγκστερ Άλλαν Σμιθ που με καταδιώκει από καιρό. Μπορείτε να ιδήτε επάνω στο τζάμι τις δύο τρύπες των σφαιρών του περιστρόφου του τών 6 χιλιοστ. 35.

— Και σείς άπαντήσατε; — Άμέσως. Έπυροβόλησα έναντιον της σκάς που φαινόταν επάνω στο τζάμι, άκουσα ένα σώμα να πέφτει και όταν δγνηα έξω, είδα τόν Σμιθ νεκρό.

— Δέν πυροβολήσατε και δεύτερη φορά;

— Όχι, άφού είχε σκοτωθή;

— Είσατε δέβαιος; — Απολύτως. Άλλωστε δρίθηκε στην αυτοψία ή σφαίρα τών 7 χιλιοστ. 35 που έλειπε από τό περιστρόφο μου.

— Πολύ καλά. Έν κοινή όμως περιπέτεια δέν μπορεί να είσαστε εις κατάστασιν νομίμου άμύνης, άφού έσείς πυροβολήσατε πρώτος.

— Έκείνος έπυροβόλησε; — Λέτε ψέμματα και σάς συλλαμβάνω επί φόνου.

Γιατί;

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΩΝ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΦΥΛΛΟΥ 600

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) Πήλος — άτι — ράσον. 2) Άρσεν — κέρινα. 3) Ρέ — άμάν — θεός — έξ. 4) Άμα — πίο 5) ΣΟΣ — άρς. 6) Νι — πόλεμος. Ρά. 7) Σαν (ς). 9) Άπορα. 10) Όν — Σπήλαιον — 18. 11) Πρό — ας 12) Ράς — Μάρ. 13) Ρε — Χίος — νέος — νά. 14) ρίγα — νι — κρινος. 15) Άσήμω — Όν — νανία.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) Παράς — ας — κρόρα. 2) Ήρεμον — όρασος. 3) Λά — Άσία — όνος — Γή. 4) Όκ — Χάμ. 5) Σάμ — Ινώ. 6) Σά — Ιος — όλ. 7) Λάσση. 8) Άδεν — όλος. 9) Μίτσα. 10) Κέ — Λός — ας — έκ. 11) Ρέα — άρι. 12) Άρς — Σία. 13) Σι — πάρε — Σι — άμ. — Ν. Ν. 14) Όνειρα — διάνοι. 15) Νάξος — ρίς — Στάσα.

— ΠΑ —

ΠΟΙΟΣ ΕΚΑΝΕ ΤΗΝ ΔΙΑΡΡΗΞΗ;

Για να λύσαστε τό πρόβλημα θα πάραμε ως βάση τό δεδομένο ότι από τις τέσσερις καταθέσεις, μόνο ένα σημείο κάθε καταθέσεως είναι ψεύτικο.

Αν ο Ρενάρ ήταν ένοχος, τρία σημεία της καταθέσεώς του θα ήταν ψεύτικα (1, 2, 3), πράγμα αντίθετον πρός τό δεδομένα μας. Συνεπώς είναι άθώος, και τό μόνο σημείο της καταθέσεώς του που είναι ψεύτικο είναι τό 4ο όπου ισχυρίζεται ότι βρισκόταν με τόν Λαφουίν στη Μασσαλία. Τό αυτό όμως ισχυρίσθη και ο Λαφουίν. Άρα και αυτός λέγει ψέμματα σ' αυτό τό σημείο. Συνεπώς τά τρία άλλα σημεία της καταθέσεώς του είναι αληθινά.

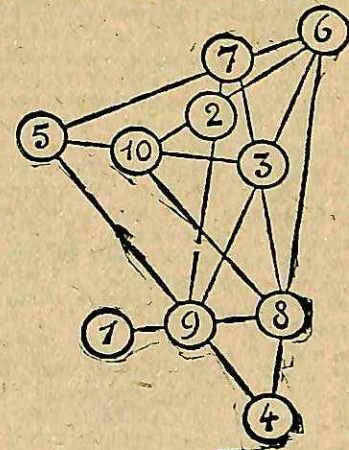
Ας έλθωμεν στην κατάθεση του Λεμπόρν. Όταν λέγει ότι ο Ρενάρ πήρε μέρος στην διάρρηξη (3ο σημείον της καταθέσεώς του) λέγει ψέμματα. Συνεπώς

— 13 —
Τ' άλλα τρία σημεία είνε αληθινά. Μεταξύ αυτών και τό 1ο όπου ισχυρίζεται ότι ο Λαφουίν έκαμε τη διάρρηξη.
Άρα ο Λαφουίν είναι ο ένοχος.

— ΠΑ —

ΤΟ ΙΔΙΟ ΑΘΡΟΙΣΜΑ

Ίδου πώς θα τό έπαρ' ετα.

— ΠΑ —

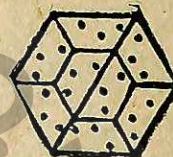
ΤΟ ΓΕΥΜΑ ΤΟΥ ΤΑΞΙΔΙΩΤΟΥ

Ό κ. Χ. χρειόσθηκε όκτώ λεπτά για να φάγη

— ΠΑ —

ΤΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

Τό σχήμα θα διαιρεθῇ ως έξής:

150 200 250

Περμανάντ

ΧΑΜΑΡΑΚΗ

Από σήμερα για να δούν όλοι
αί κυρίες τά νέα μας μηχανήματα

Η τιμή της Περμανάντ
Ορίζεται Δραχμας **125**

Χαμπαρική

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΖΙ

Μεταξύμας

Τ. Μ. Κοινό το «τίποτ' άλλος» και όχι άμοιρα γοαμένο.

Χρήστον Μπαρμπούνάκη ν. Και το δικό σας πολύ κοινό ως θέμα και πολύ προσωπικά γραμμένο. 'Αποφεύγετε τα χιλιεπισκομένα πράγματα. 'Η «Εβδομάς» δεν παίρνει δικαίωμα κρίσεως.

'Ελένην Συγκελλάκη. Δεν μας ικανοποίησαν καθόλου τα τελευταία σας. Το «Είμαι ώρα» γεμάτο κοινοτοπίες και το «Θάβει νάμουν» τόσο προχειρογραμμένο κι' αδόκλεστο που να του ξεφύγουν ρίμες τέτοιες «απαραισθ—λήση», «μεθύσους—κήπους», «ιστορία—μοίρα» κ.λπ. ή φράσεις σαν αυτήν: «σ' όνειρων τα παλάτια». Μην διάζεσθε. Για το άλλο σας ποίημα που ρωτάτε δεν τό θυμάσαστε πιά και τη χειρόγραφο δεν τό κρατούμε. Για το φύλλο που ζητείτε στείλτε μας γραμματόσημα 5 δραχμών.

Πάνδροσον. Πολύ εξεζητημένα γραμμένο και λίγο ασυνάρτητο. Στείλτε κάτι πιο απλό, χωρίς γρίφους!

Μαρίαν Μπ. Το πρώτο χειρόγραφο του «Σάν ένα γράμμα χωρίς απάντηση» ωραίο, το δεύτερο πολύ κατώτερο και γεμάτο κοινοτοπίες και έως το τέλος πολύ προσωπικά γραμμένο. 'Αν μπορούσε να το διορθώσετε, συντομευόντάς το συγχρόνως ξαναστείλτε το.

'Ανθην 'Αλλέαν. Δυστυχώς φράσεις καλές, μα στο σύνολο κοινότοπο.

Μ Γαλάτην. Συμπαθητικές οι μεταφράσεις σας. Θα δημοσιεύσουμε τις καλύτερες. Για τα καλά σας λόγια, ευχαριστούμε.

Νίκον Κιούσην. Δεν είναι δου-

λεμένα όσο πρέπει τα ποιήματά σας και τους λείπει η μουσικότητα. Με περισσότερη προσοχή θα μπορούσατε να δώσετε κάτι καλύτερο. 'Η «Συμφωνία» έδημοσιεύθη όταν ήλθε ή σειρά της.

Βύρωνα Τσαμπουλάν. Συντομεύθηκε άρκετά το διήγημά σας. Τό κρατούμε.

Ραδάμανθυν. Πρωτόλειο ακόμη και με τεχνικά λάθη το ποίημά σας. Μην διάζεσθε να δημοσιεύσετε. Διαβάστε ποιηση.

Μάνον Σμαράγδην. Δείχνουν κάποιο ταλέντο τα ποιήματά σας, μα θέλει ακόμη πολύ δουλειά ο στίχος σας για να γίνει δημοσιεύσιμος. 'Αποφεύγετε ωρισμένες κοινοτοπίες και δίνετε περισσότερη προσοχή στην αρμονία της ρίμας.

Μυρίνην. 'Εγκρίνεται το «Χωρίς τίτλο» και θα δημοσιευθεί με τη σειρά του. Διαβιβάσαμε στην πρώην συντονίστη σας τις ευχαριστίες σας για την παραχώρηση του ψευδωνύμου.

Λέανδρον Στριφτόν. Στείλτε μας κανένα ποίημά σας και κανένα διήγημά σας να τό δούμε. Ευχαριστούμε για τό ενδιαφέρον που δείχνετε στο περιοδικό μας.

Στέργιον Καλογερόπουλον. 'Εντελώς πρωτόλειο ακόμη τα ποιήματά σας και πολύ απλοϊκά γραμμένα. Συμπαθητικώτερο τό «Δυό δάκρυα» άτεγνο όμως στους περισσότερους στίχους. Νομίζουμε ότι προς τό παρόν θα έπρεπε να διορθώσετε ποιήσας.

Βασ. 'Αμπάζοπουλον. Κατώτερο από άλλα προηγούμενά σας. Καλό τό 2ο διτάστιχο. Τό 1ο και τό 2ο θέλουν διόρθωση στους τελευταίους στίχους των ποημάτων.

Γιάννην Δάκον. Δεν μας ικανοποιεί ή «Εφήμερη χαρά». Γράψιμο όχι στρογγυλό και εξεζητημένο σε ωρισμένα ση-

«Εβδομάς»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟ-
ΠΑΙΔΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΕΤΟΣ 12ον

ΓΡΑΦΕΙΑ και ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ

'Αγίων 'Αναργύρων 33

Τηλέφ. 28517

'Αρχισυντάκτης και υπεύθυνος:

ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ, Νικαίας 17

Καλλιτεχνικός συνεργάτης:

ΑΝΔΡ. ΒΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

Διαχειρ.: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

'Ετησία έσωτερικού δρ. 250

'Εξάμηνος » » 125

'Ετησία έξωτερικού Λίραι 1.10

» 'Αμερικής Δολάρια 6

Τιμή Φύλλου Δραχμαί 5

Διευθυντής Τυπογραφείου:

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ

Π. Τσαλδάρη 10. 'Υμηττός.

μεία.

Γιόργον Βασιλείου. 'Απλο-

κό και λίγο σχολαστικό. Και λίγο απίθανο ν' άναστατώνεται κανείς τόσο για τό κλάμμα μιας άγνωστης.

Πολίκαν Ξένον. Βέβαια και σās θυμηθήκαμε. Ανηθήκαμε που ήσαν άρρωστη και με χαρά σās ξαναβλέπομε. Δυστυχώς τό πεζά σας δεν είναι δημοσιεύσιμα, γιατί έχουν πολύ κοινό θέμα άν και τό γράψιμό τους είναι άρκετά συμπαθητικό. Στείλτε μας κάτι πιο πρωτότυπο.

ΗΡΩΙΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ

(Συνέχεια από την σελίδα 66)

τό μάτι του κ. Λάκη. 'Ας ευνωμονή τό «δικαίον της ξενίας», σκέπτεται, ενώ πηγαίνει προς τό παράθυρο...

— Μά γιατί βλέπει έτσι; ξαφνιασμένα τη θάλασσα;... 'Ο στόλος; Πού είνε ο στόλος;... Πόσο άδειο φαίνεται τό λιμάνι... Δυό γλάροι πετούν... Στόν ορίζοντα κάποιες άγνες σιλουέτες μέσ' στόν καπνό... 'Εκείνος είχε πη... «ίσως» και τό-ρα... και... έδώ σαν να σταματά ή καρδιά της... πάει... σ' εκείνην, σ' εκείνην που τη φωτογραφία της, αλήθεια, την έχασε να την δει τη φωτογραφία...

Α, τί καλά που δεν την έπέστρεψε όταν αυτός της ζήτησε «τουλάχιστον αυτήν». 'Εκείνη γέλασε και του είπε: «Κρατήστε τό πρωτότυπο»... Κι' αυτός της φάνηκε γλωμός και λυπημένος... Μά ποιά νάναι; ποιά;... 'Ανοίγει τό τσαντάκι και μέσ' σ' αυτά της βουίζουν τά λόγια του «έγω και γώ κάτω»...

Τά μάτια της στρέφουν προς αυτό τό ατί και ναύδοι μέσα τους ζωγραφισμένο τό μίσος... Μά... μπρός της έχει μια ισοψη πολύ γνώριμη... 'Ενα κεφάλι με μαστάνες μπούκλες και μεγάλα μάτια... Μπρός της έχει τόν ίδιο τόν εαυτό της πριν από χρόνια... «Τουλάχιστον εκείνην» την είχε παρακαλέσει... «Κρατήστε τό πρωτότυπο»... Μακριά στόν ορίζοντα οι λαπνοί χάνονται μέσ' τις σκιές του δειλινού... 'Εκείνος στεκόταν στη σκάλα γλωμός, δακρυσιμένος, ήταν βέβαια για αυτό...

— Ουμπέρτο Μαντσίνι, έπώ μέσα ο κ. Λάκης μιλά στη μητέρα της...

Πού τό άκουσε, αλήθεια, τό όνομα αυτό;... Μά για στάσου... ή μαμά της άνοιξε τό ραδιόφωνο... Μαντσίνι;... Μαντσίνι;... 'Α, ναι, εκείνος είχε κάτι χιές τη νόχτα...

Καθαρά ή σπίκερ της Ρώμης άκούεται στο δωμάτιο...

— 'Ασκολτάτε δρα Μπετόβεν Συμφωνία 'Ερώνα...

Ναι... ναι... θυμάται ο Μαντσίνι απ' τη Ρώμη... την «'Ηρωική Συμφωνία»...

Πάνω στό κάστρο πέφτουν τά πρώτα σόθαμπα... Μαζί τους οι πρώτες νότες της «εισαγωγής». 'Ω, μά γιατί να φύγει;... γιατί;... 'Αφού την άγαπούσε;... «'Ηρωική συμφωνία»... κάτι άφιερωμένο στο όνειρο για τό μέλλον, στο καθήκον, τόν άγώνα, στη θυσία, στην πτώση...

«Ω, καλά λέει ή Γεωργαρία για τούς πατριώτες της... Ναι, βέβαια, ή Βερόνα είνε κοντά... Κάνει να χαμογελάει...

Μ' αυτή τη φορά οι δυνατοί λυγμοί της ανάγκασαν τόν κ. Λάκη να κόψη στη μέση τό «περι χειρών» της μαμάς της λογιόδόν του...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΙΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΩΡΑ ΠΑΣΧΑ

ΑΥΓΑ μεταξωτά, ξύλινα, χάρτινα

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΚΑΙ ΠΑΙΓΝΙΑ ΥΠΑΙΘΡΟΥ

ΕΙΔΗ ΕΚΔΡΟΜΩΝ PIC-NIC-THERMOS

ΑΝΔΡΙΚΑ ΕΙΔΗ

ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΑ ΕΙΣ ποιότητα και τιμές.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΑΝΔΡΙΚΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ - SPORT ΚΑΙ ΛΙΝΑ

ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΑΓΟΡΑ

ΣΤΑΔΙΟΥ 9

τήματος στην παρούσα στήλη. Πάντως οι συνέπειες της κακής αυτής εξέως είναι σοβαρότατες. Νευρασθένεια, ύστερισμός, εξάντληση, τοπικός έρεθισμός φλεγμονώδης, και πολλές φορές ή φυματίσις. Η θεραπεία είναι στο χέρι σας. Έπιβλήθητε στον εαυτόν σας. Έσωτερικώς φάρμακα κατευναστικά. Η ηλεκτροθεραπεία θα σας υποβοηθήσει πολύ. Τοπικώς κομπρέσες με χαμομηλόνερο ή με άραια διάλυση ύδατος και σόδας. Εάν θέλετε περισσότερες λεπτομέρειες γράψτε μου διευθύνειν πού θέλετε λάβετε την απάντηση έσωκλειόντας και 50 δραχ. Η περάστε από το Ιατρείον μου.

Γ. Σ. Δεληγιάννην, Ένταυθα. Έφρόσον έχει περάσει πιά ή λιπαρότης ν' αραιώσετε την χρήση της λουσιών και ποδών κ.τ.λ. Αρκεί δίσ της εβδομάδος μόνον. Να χρησιμοποιήτε μόνον τακτικά την καλλυντική λουσιών πού σας έγραψα. Καθώς και το αγγύ. Λεμόνι καθόλου. Να κάνετε επίσης δυο φορές την εβδομάδα ατιμόλουτρα όπως γράφω παραπάνω προς Ντιάναν, Αίγυπτον. Για την υπεριδρωση της μασχάλης και για την λιπαρότητα του σώματος μερικά θεϊούχα λουτρά και πούδρασιμα της μασχάλης με πούδρα φισάν. Χάρηκα πού οι συμβουλές μου σας ώφέλησαν τόσο κι' απηλλάγητε από τα αντιαισθητικά στίγματα και την λιπαρότητα του προσώπου σας.

Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ
Δερματολόγος Ιατρός
Σόλωνος 40

ΤΑ
ΜΟΘΟΥΜΙΑ
ΣΤΑΡΡ
ΕΙΣΤΑΙ
ΑΡΙΣΤΑ

Διατηρήσατε τα μαλλιά σας
με το ΠΕΤΡΟΛ ΧΑΝ
PÉTROLE
HANN

PERMANANT ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΚΥΡΙΕΣ μου,

Με δσας ύποσχέσεις και αν σας δώσουν ποτέ δεν δά μπορέσουν να σας παρυσιάσουν την τελειότητα της ιδικής μας PERMANANT. Διατηρούμε

πάντοτε τα σκηπτρα εις την ώρα αν αυτήν τέχνην.

Δεύτερη Σπεσιαλιτέ μας αι βαφαί μαλλιών εις όλες τας αποχρώσεις.

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ ΜΑΣ

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ - ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20

ΤΗΛΕΦ. 54.287

ΑΔΑΛΟΓΡΑΦΙΑ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ
ΙΑΤΡΟΥ

Κάποιαν, Άναγνώστριαν. Ένταυθα. Δεν πρέπει ν' απελπίζεσθε έτσι, άλλα τουναντίον να χαίρεσθε πού ή εξέλιξη της νόσου σας ήταν καλή. Έπειδή, όμως, το διάστημα ακόμη είναι μικρόν χρειάζεται προσοχή επί τινα χρόνον ώστε να σταθεροποιηθή έντελώς ή υγεία σας, όποτε θα επανέλθω και πάλιν ή χαρά και τά όνειρα για τά όποια μου γράφετε. Η τροφή σας να είναι πάντοτε καλή και άφθονος. Να προτιμήσετε την έξοχην πού μου γράφετε, αφού θα έχετε εκεί όλα τά μέσα της άνέτου διαμονής σας.—Μή χάνετε την ζωτικότητά σας εις την καλύτεραν σας ηλικίαν με τó να σας κατέχη ή ιδέα ότι ή υγεία σας έχει κλονισθή πράγμα τó όποιον δεν συμβαίνει εις την πραγματικότητα.άφου προλάβετε και έθεραπεύητε, πάρτε το ως ένα περασμένο επεισόδιό της ζωής σας. Να κάμετε μερικες ενέσεις ασβεστίου ένδοφλεβίως ως και ένδομυϊκώς ένα κουτί ένέσεις Χελπίν. Εάν θέλετε περάστε από τó γραφείον μου τας ώρας πού δέχομαι 4—6 μ.μ. να σας εξέτάσω και προσωπικώς.

Όλίβιαν Κ. Α. Άνάγκη να περάσετε από τó γραφείον μου τó ταχύτερον για να διορθωθή ή ύπόθεσίς σας. Εάν κατοικήτε στην έπαρχίαν πάλιν χωρίς άναβολήν και σκέψιν να έλθετε τó συντομώτερον σιās Άθήνας προς συνάντησίν μου (δδός Άριστοτέλους 39). Για τó καλόν σας μη παραμελήσετε. Άλλως στείλτε μου την άκριβή διεύθυνσίν σας έμβάζοντας και 50 δρα. για να σας άπαντήσω λεπτομερώς δι' έπιστολής.

Γιαννούλην, Σαγέλικα. Θα είναι μεγάλο σφάλμα εάν κάμετε αυτό πού μου γράφετε. Αυτό για τó όποιο παραπονείσαι είναι πράγμα πού με όρισμένη θεραπεία γίνεται καλά, και ν' αφήσετε την ιδέαν πού σας έχει μπη να καταστρέψετε την τύχην σας. Δεν παρουσιάζεται μόνον σέ σας αυτό άλλα σέ πολλούς και παρέχεται. Με μερικους ήλεκτρισμούς και ενέσεις θα γίνετε καλά. Αν αποφασίσετε να έλθετε σιās Άθήνας και να περάσετε άπό τó Ιατρείον μου δια την θεραπείαν. Μπορώ και να σας γράψω λεπτομερέστερον δι' έπιστολής μου, άρκεί να μου έμβάσετε 50 δραχ. δια την ιδιαιτέραν άπάντησιν στέλλοντάς μου και την άκριβή διεύθυνσιν.

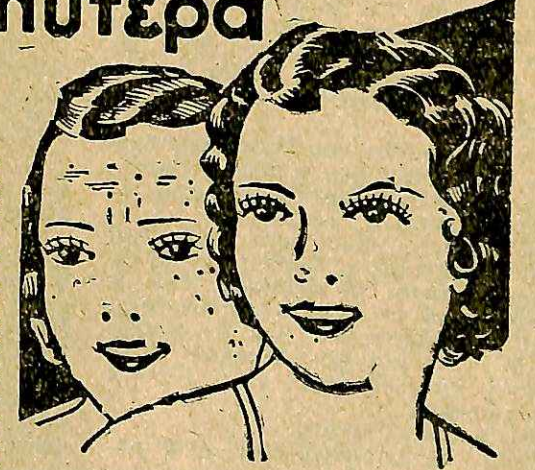
Άτυχον Νέον, Βόλον. Να εξέτασθε έν νέον τó αίμα σας για την πάθαιν πού μου γράφετε καθορίζοντας τó πικρόν, και να μου γράψετε έπακριβώς εάν έταρχη τοπική λειτουργική θλάση και τί είδους σιό μέρος εκείνο. Καθώς και περισσότερας λεπτομερείας για να σας άπαντήσω δι' ιδιαιτέρας μου έπιστολής. Έμβάσατε στην περίπτωση αυτή δρα. 50 και την άκριβή διεύθυνσιν στην όποια θέλετε να σας γράψω.

Ν. Μ. Μ. Α. Λουτράκι. Δεν μου καθορίζετε λεπτομερώς την πάθισίν σας, για τούτο δεν μπορώ να σας συστήσω την άμολόυσαν θεραπείαν. Εάν θέλετε ιδιαιτέραν άπάντησιν γράψατέ μου την άκριβή διεύθυνσίν σας, έμβάζοντας δρα. 50 με λεπτομέρειες επί τών συμπτωμάτων.

Ταλαίπωρον, Νέον. Γράφετε καθαρώτερα και σαφέστερα. Δεν κατάλαβα τί ζητάτε για τούτο και δεν σας άπαντώ. Περισμένο νεώτερον γράμμα σας.

Π. ΚΑΛΑΜΑΡΑΣ
Παθολόγος Ιατρός
Άριστοτέλους 39

Αυτό τó Μικρό Λάβο
μπορεί νά σας κάμη νά φαίνεσθε
10 Χρόνια
Μεγαλυτέρα

Ένώ ένα χρώμα πούδρας μπορεί να σας κάμη να φαίνεσθε νέα και να στολίξη την έπιδερμίδα σας με άπειρίνοσπον ωραιότητα, μία άλλη μπορεί να σας κάμη να μοιάζετε σάν γριά. Τó να είσθε μελαχροινή δεν θέλει να πη ότι πρέπει να μεταχειρίζεσθε μία πούδρα δια μελαχροινές ή ρασέλ σκούρα, εάν πά-λι είσθε ξανθείά τίποτε δεν επιβάλλει την χρήση πούδρας ρασέλ άνοικτής. Ό ασφαλέστερος τρόπος να εκλέξετε τó χρώμα όπου σας πγαίνει καλλίτερα είναι να δοκιμάσετε τó πρόσωπόν σας ξε διαφόρους γοωματισμούς και να ήρτε πύο σας πγαίνει καλλίτερα. Δύνασθε επίσης να χρησιμοποιήσετε μίαν πούδραν πού κρατά επί της έπιδερμίδος σας για να μη βρίσκεσθε εις την ανάγκην να πούδραρεσθε συνεχώς. Μπορείτε να κάμετε κάθε πούδρα να κρατά. άρκεί να προσθέσετε σέ κάθε κουτί ένα κουταλάκι τού καφέ mousse de crème. Εις την πούδραν Τοκαλν ή mousse de cr-

me είναι έπιστημονικώς άναμειγμένη. άκριβώς εις την πρέπουσαν αναλογίαν με πούδρα έκτάκτως λεπτήν, άεροποιημένην. Δεν σχηματίζει ούτε κηλίδας, ούτε πλάκας επί της έπιδερμίδος και μία άπλη χρησιμοποίησις θα σας δώση επί όκτώ όλοκληρους ώρας τó καλλίτερο και γοητευτικώτερο χρώμα.

3.000.000 γυναίκες μεταχειρίζονται κάθε πρωί την πούδρα Τοκαλόν. Η άπόχρωσις έλέγχεται τη βοήθεια τελευταίας άνακαλυφθέντος μηχανήματος πού άποκλείει οιοδήποτε λάθος.

ΕΚΛΕΚΤΑ

Παρισινά Μοντέλλα

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8

Πάροδος Ευάνγελιστοίς

Τηλ. 21.590

6 αστέρια 3 αγάπες

(Συνέχεια από την σελίδα 30)

Έν τω μεταξύ η τύχη εξακολου-
θούσε να τα γεμίζει δώρα αυτά τα
χαϊδεμένα παιδιά.

Τους προτείνονται, συγχρόνως
και των δύο, συμβόλαια για την Α-
μερική.

Φεύγουν. Άλλα η Αμερική τους
χωρίζει. Εκείνη πάει στο Χόλλυ-
γουντ, αυτός στη Ν. Υόρκη.

Παρ' όλο που το επιδιώκουν, δεν
κατορθώνουν να ξεχαστούν. Εκείνη
δεν ζη παρά τις ώρες που μένη μό-
νη και δεν μπορεί ν' ακούη αγάπη-
μένες της καντσόνες στο γραμμό-
φωνο.

Αυτός νοιώθει τον έαυτό του ξε-
μο, μόνο, παρ' όλο που να περιστοι-
χισμένος από θαυμασμό και από τόν
έρωτα χιλιάδων γυναικών.

Και επειδή είναι πολύ νέοι και
πολύ έρωτευμένοι, ώστε να τους δι-
καιολογούνται οι άνησιες, ένα ώ-
ραίο πρωί τα εγκαταλείπουν όλα:
Και το Χόλλυγουντ και τα συμβό-
λαιά τους, και την Αμερική με το
ράντιο, και γυρίζουν στη Γαλλία
χειροπιασμένοι.

Είναι ευτυχισμένοι.
Τόσο ευτυχισμένοι που αυτή φο-

βάται νά σκέφτεται το μέλλον.
Το παρελθόν τ' έχει διαγράψει και
αυτό. Και δεν ζη παρά με το πα-
ρόν!

Η καρριέρα της! Πολύ που την
νοιάζει γι' αυτήν... Είναι πάντα έ-
τοιμη να εγκαταλείψη στη μέση ένα
φίλμ προκειμένου να φύγη μαζί μ'
αυτόν που αγαπά, για την Αίγυπτο
ή για την Ουγγαρία.

Ξέρει ότι έχει βρή σ' αυτόν, τον
δραϊότερο ρόλο της και αδιαφορεί
για όλους τους άλλους.

Και αποδεικνύουν έτσι και οι δύο
τους ότι ο έρωας δεν συναντάται μο-
νάχα στις ρομάντζες που έχει τρα-
γουδήσει αυτός με τη γλυκειά του
φωνή και με τη συνοδεία της κιθά-
ρας του.

Αγαπήθηκαν όλοι αυτοί.
Κι' έγραψαν την ιστορία της αγά-
πης τους με τα ίδια λόγια που χρη-
σιμοποιεί όλος ο κόσμος.

Γι' αυτούς, όπως και για όλους,
η γέννησις της αγάπης — όπως ή
χαρυνγή και η άνοιξις — ήταν γε-
μάτη από τις ίδιες υποσχέσεις, τους
ίδιους τρόπους, τα ίδια σύννεφα και
τις ίδιες αγνιές. Γιατί ο ήλιος και
το καλοκαίρι και η αγάπη, λάμπουν
και φωτίζουν τη γη για όλο τον κό-
σμο... για όλες τις ευαίσθητες τρυ-
φερές καρδιές.

Έρωας άνίκατε..

(Συνέχεια από τη σελίδα 11)

την ιδιοσυγκρασία του άλλου, προ-
τού του εμπιστευθούμε την καρδιά
μας, το σπάνιο λουλούδι μιας ωραί-
ας αγάπης, που απαιτεί πολλές
φροντίδες και τρυφερότητα για να
μαραθρή, προτού ακόμα ανθίση. Τι
θλίψις για την καρδιά που θα παύ-
ση να πιστεύη στην αγάπη!

Τό ότι η μυστηριώδης έλξις της
αγάπης είναι ψυχικής και παλμι-
κής φύσεως, φαίνεται από την δυνα-
τότητα να βρίσκουμε τα ίχνη της
στον γραφικό χαρακτήρα με την
Γραφολογία όσο και με την Ραδια-
σθησία.

Όπως ο έγνωστης αποκαλύπτε-
ται με το στριμμένο γράμμα του, το
ίδιο φαίνεται κι' εκείνος που με το
στρωτό γράμμα του δεν άπατά τον
γραφολόγο.

Ακόμα σπουδαιότερες είναι οι έν-
δείξεις της ραδιασθησίας για να
φανερωθώ η αισθηματική συγκίνη-
σις. Υπάρχουν παλμικές βολοβω-
δυναμικές ζώνες, έντελως ξεχωρι-
στές, που αποκαλύπτονται με το
έκκρεμές από νεφρίτη, και ξυπνούν
καμιά φορά, μέσα στην συνείδηση
του ατόμου, δίχως ίσως ο ίδιος να
το ξέρη. Προτού ακόμα καταλάβη
ότι αγαπά, το υποσυνείδητό του έχει
θιγεί από τα δυνατά κύματα του έ-
ρωτος που θ' αποκαλυφθώ άργότε-
ρα. Άλλα το βαθύτερο όν, το αν-
θρώπινο υποσυνείδητο, πάλλεται ή-
δη μπροστά σ' εκείνον ή σ' εκείνη
που πρόκειται να γίνει ο σύντροφος
ή η σύντροφος της ζωής του.

Πιστά, το έκκρεμές μου καταγρά-
φει το δειλό, το αδιόρατο αυτό ξύ-
πνημα, που κυριαρχεί ήδη στο με-
γαλειώδες βάθος της ανθρωπίνης
ψυχής.

Είναι μια μεγάλη χαρά για μένα,
όταν ανακαλύπτω μπροστά σέ δυό
άτομα που αγαπώνται και καμιά
φορά δεν τολμούν να το δηλώση-
σουν, την πρώτη φλόγα που θ' ανα-
λάμψη μέσα στις δυό καρδιές που
έχουν ήδη συγκινηθώ.

ΦΡΑΝΣΙΣ ΛΑΟΥΕΛ

ΚΑΛΤΣΕΣ γυναικείες μεταξωτές, μεγά-
λης άντοχής, πολύ λεπτές, ελαστικές, δί-
χως ελαττώματα (Μάτ.) μόνον 40 δρ. ΚΟ-
ΜΠΙΝΑΙΖΟΝ, ΚΥΛΟΤΕΣ με μικρά έ-
λαττώματα πάμφθηνες. Προσέξτε στην
διεύθυνση: Μ. Α. Λειβαδίτου, Χαβρίου
16 (Πάροδος Κολοκοτρώνη).

Ο ειδικός γυναικολόγος

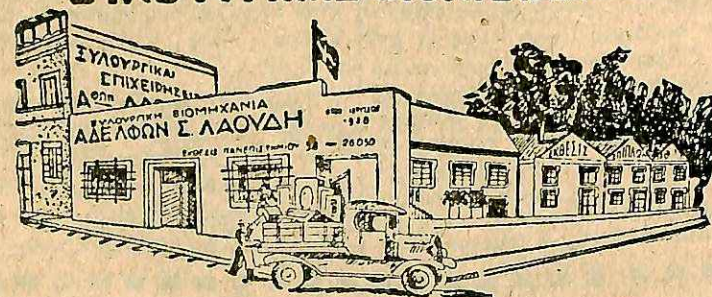
Γιατρός Μ. ΛΕΒΙΔΗΣ, δέχεται.

Οδός Στρυγγάρα 63α

Τηλ. 54-323

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΥΛΟΥΡΓΙΚΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

ΑΦΩΝ Σ. ΛΑΟΥΔΗ

ΛΟΓΩ ΤΩΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΝ ΤΕΧΝΙΚΩΝ ΜΕΣΩΝ ΑΤΙΝΑ ΔΙΑ-
ΘΕΤΟΜΕΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ, ΠΡΟΣΦΕΡΟ-
ΜΕΝ ΤΑ ΕΠΙΠΛΑ ΜΑΣ

ΜΕ ΤΙΜΑΣ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ
ΚΑΙ ΜΕ ΜΕΓΑΛΑΣ ΕΥΚΟΛΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΗΣ
ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

ΣΚΥΡΙΑΝΩΝ-ΒΥΖΑΝΤΙΝΩΝ
ΚΑΙ ΣΤΥΛ ΑΓΓΛΑΙ

ΣΑΛΟΝΙΑ ΣΚΥΡΙΑΝΑ ΤΑ 10 ΤΕΜΑΧΙΑ

ΔΡΑΧ. 3.500

ΔΕΧΟΜΕΘΑ ΠΑΝΤΑ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΝ ΑΝΤΑΛΛΑΓΗΣ
ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ, ΟΙΚΟΠΕΔΩΝ Κ.Λ.Π.

ΕΚΘΕΣΙΣ: ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 34 Έναντι Άρσάκειου, Τηλ.
26-080.

Β' ΕΚΘΕΣΙΣ: ΛΟΥΪΖΗΣ ΡΙΑΝΚΟΥΡ και ΛΑΚΩΝΙΑΣ (έν-
τός του εργοστασίου) Άμπελόκηποι, Τηλ. 62-836.

ΚΑΙ Η ΝΕΑ ΜΑΣ ΕΚΘΕΣΙΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ 73. Τηλεφ. 82966

ΕΠΙΣΚΕΠΤΟΜΕΝΟΙ ΤΑΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΜΑΣ ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕ-
ΤΕ ΤΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ ΣΑΣ!

Λουλάκι εις πανάκια

Ντεστρέ

Μάρκα «Κάμηλος»

Ἀπαράμιλλον εἰς ποιότητα
Γνωστὸν ἀνὰ τὴν ὑφήλιον
Κάμνει τὰ λευκά σας σὰν τὸ χιόνι

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Ἄν. Ἐτ. Ἐργοστασίων Ντεστρέ